REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
//// 10.2
august 2020 / 20 Lei
NUMĂR SPECIAL: LUNA

ZBOR DE ÎNGER

AUREL CĂRĂȘEL

ANAMARIA BORLAN ● FLORIN PURLUCA ●
CRISTIAN CÂRSTOIU ● FLORIN GIURCĂ ●
BORIS VELIMIROVICI ● DANIEL TIMARIU ●
CONSTANTIN D. PAVEL

BIBLIOTECA

Lunaticii

de Aurel Cărășel

1. Luna și imaginația

De când mă știu mi-a plăcut Luna. Știți satelitul acela, cu raza de 1737 km, care se învârte în jurul Pământului la doar 384.400 km distanță. Adică ceva mai puțin de 1,28 secunde-lumină. Când eram un puști de școală primară și mă cățăram prin toți plopii care mărgineau terenul de sport al școlii, aveam impresia că era suficient să întind puțin mai mult mâna dreaptă, ca să o pot prinde și lua cu mine acasă.

Luna era prietena mea din nopțile... cu lună, când stăteam închis în cameră ca să-mi fac temele pentru a doua zi. Era vrăjitoarea care anima vampirii, vârcolacii și duhurile rele, care scotea liliecii la vânătoare de prin podurile unde stăteau ascunși peste zi, care construia poduri de argint între acoperișurile caselor, veghind mersul orb al lunaticilor pe ele.

În toate poveștile pe care le citeam pe atunci era vorba despre ea. Iar când, în 1969, misiunea „Apollo 11" cobora pe suprafața ei, deschizând larg porțile cosmosului pentru omenire, am stat aproape întreaga noapte, împreună cu bunicii și cu consătenii lor, la poartă, să ne uităm la obrazul ei ridat, în speranța că vom zări și noi ceva acolo... Și pentru că nu am zărit, bunicul a tras singura concluzie logică pe care o putea trage: „Domnule, americanii ăștia ne mint, ca și la sfârșitul războiului, când ne-au promis că vin cu avioanele lor, dar ne-au uitat în mâinile rușilor."

De când mă știu mi-a plăcut Luna. Știți, satelitul acela pe care niciun om nu a mai pus piciorul după 1972, deși în entuziasmul general de atunci toată lumea credea că până în anul 2000, vom avea deja colonii chiar și pe planeta Marte. Ca să nu mai vorbim de Selena, unde ar fi trebuit să existe de multă vreme exploatări miniere și locații științifice fixe, astroporturi și chiar celebrele praștii spațiale, imaginate și descrise de Arthur C. Clarke. De atunci și până astăzi am rămas să mă întreb cum e să fii asemenea lui Eugene Cernan și Harrison Schmitt, adică să trăiești singularitatea faptului de a ști că ai fost ultima ființă umană care s-a plimbat prin praful lunar de la poalele lui Montes Taurus? Dar pentru că soarta a făcut să mă nasc într-o țară mică și subdezvoltată economic (deși teribil de frumoasă și de încântătoare pentru cei ce locuiesc în ea), nu mi-a rămas, pentru a călători într-acolo, decât varianta imaginarului.

Așa că am început să scriu despre Lună...

2. Luna și scriitorii

Mi-am început călătoriile extraordinare într-acolo asemenea majorității puștilor din țara aceasta, împreună cu președintele Barbicane, de la Baltimore Gun Club, cu adversarul acestuia, căpitanul Nicholl și, evident, cu francezul împăciuitor Michel Ardan, care vor zbura către Lună la bordul unui obuz azvârlit către limitele frânelor gravitaționale de uriașul tun Columbiad. „De la Pământ la Lună" s-a dovedit un roman de suspans mai ceva decât un policier. Fiți sinceri, dragi cititori, câți dintre voi nu au visat să-i însoțească pe cei trei aventurieri? Pentru că eu, unul, am visat.

Și mi-am continuat visul în celălalt roman al lui Jules Verne, „În jurul Lunii". Apoi am descoperit, plin de entuziasm, romanul lui Henri Stahl, „Un român în Lună*", și am călătorit, în aerosfredelul imaginat de un compatriot de-al nostru, până în subteranele selenare, îndurând încăpățânarea papagalului Coco, dar și întâlnirea cu selenitul înalt de peste trei metri și având forma a trei triunghiuri suprapuse. Iar de aici, calea pă-

rea larg deschisă către infinit, satelitul Terrei fiind aproape și vizibil cu ochiul liber în fiecare noapte senină, iar scriitorii de science-fiction plini de imaginație, fără număr.

Apoi, după 1980, satelitul terestru a intrat în eclipsă pentru cavalerii imaginației de pretutindeni. Sub imboldul literaturii SF americane, *Imaginarium*-ul s-a mutat dincolo de fruntariile Sistemului Sol, mai întâi sondând adâncimile Căii Lactee, apoi pierzându-se în profunzimile spațiului intergalactic. Cu cât observațiile astronomiei deveneau mai precise și sondau zone tot mai îndepărtate, cu atât operele literare săreau mai departe în straniul necunoscut al Universului.

Iar Luna, prietena noastră bătrână și liniștită, de dincolo de crengile plopilor care încă mai mărginesc terenurile de sport ale școlilor, a fost uitată în strălucirea prafului de stele.

3. Cavalerul Lunii

Pare ciudat, dar controversatul miliardar Elon Musk nu și-a declarat niciodată, în mod oficial, interesul față de Selena. Mai mult, planurile sale exprimate de viitor pun accentul pe Planeta Roșie, către care vrea să întreprindă primul zbor cu oameni la bord cu mult înaintea unor forțe cu vechi state în domeniu, cum ar fi NASA și ROSKOSMOS. În mod indirect, însă, ochii tuturor celor interesați de călătoriile în spațiu sunt îndreptați în primul rând către Lună. Există, evident, mai multe motive: informațiile despre Selena sunt mult mai multe decât despre oricare alt corp ceresc; pentru că este atât de aproape de Terra, e cel mai ușor abordabilă, acest lucru demonstrându-l toate misiunile umane din secolul al XX-lea; în fine, deoarece de acolo este mult mai ușor și mai ieftin să lansezi zboruri cosmice spre alte planete, decât dacă ai face-o direct de pe Pământ.

De ce ar fi Elon Musk interesat de Lună? Poate și pentru că se află în competiție cu NASA, iar actualul președinte american, Donald Trump, i-a solicitat în mod categoric acesteia ca până în 2024 astronauții americani să se reîntoarcă pe suprafața satelitului natural al Terrei. Sau poate pentru că și-ar dori

Luna ca pe un trofeu american, chiar dacă NASA nu se va dovedi în stare să-l câștige, în competiția cu Agenția Spațială Chineză, care în 2019 a amplasat o sondă pe fața invizibilă a satelitului.

Dar Musk nu s-a exprimat niciodată cu privire la o vizită pe Lună. Ceea ce nu spune nimic cu privire la planurile sale de viitor. Nu cumva viitorul apropiat ne va propune un turnir între cei trei cavaleri ai cuceririi spațiului?

4. Românii vor și ei

Deși nu suntem chiar afoni în probleme spațiale, ca națiune (să nu uităm de Dumitru Prunariu, singurul cosmonaut român, membru în clubul select și restrictiv al cosmonauților de pe Terra, dar nici de participarea României la proiectul spațial european), perspectiva de a ne întoarce în spațiu este aproape nulă. Asta nu înseamnă, însă, că nu vom putea coborî pe Selena. Satelitul natural al Pământului este doar la ceva mai mult de o secundă-lumină de noi, așa că, de ce n-am putea încerca?

Încă de când am conceput Proiectul revistei **CSF**, la dorința și cu sprijinul nemijlocit al prietenului Constantin Pavel, mi-am propus realizarea unor numere speciale, în care membrii redacției **CSF** *să-și dea în petec*, adică să demonstreze cititorilor că au talent autentic de scriitori și, chiar fără a fi profesioniști, să poată să scrie la comandă, pe teme precomandate. Așa a apărut **CSF** nr. 6 special, iar acum țineți în mână numărul 10 special – „Proiectul Luna". E adevărat, Luna noastră cea de toate nopțile e departe de planeta noastră, încă nu putem să cumpărăm un bilet, să urcăm într-o capsulă de pe Stația Spațială Intermediară și să aselenizăm în craterul Thycho.

Dar putem să întindem mâna din plop și să o atingem cu telescopul imaginației noastre. Citiți, deci, acest număr special din **CSF** și veți primi biletul gratis pentru oricare din destinațiile selenare pe care le doriți. Astronauții de serviciu, care vă vor conduce spre ele, sunt Anamaria Borlan, Cristian Cârstoiu, Constantin Pavel, Boris Velimirovici, Florin Purluca, Florin

Giurcă, Daniel Timariu și Aurel Cărășel. Vă rugăm să vă prindeți centurile de siguranță, să țineți maxilarele încordate, pentru ca accelerația să nu vă facă să vă mușcați limba, și să reglați debitul de oxigen pentru capacitatea pulmonară care v-a fost determinată.

Dincolo de hublouri, Selena începe să se apropie. Prima oprire este Stația Jules Verne, din Mare Imbrium. Pasagerii către Phobos, Deimos și Marte sunt rugați să coboare la pasarela numărul 12 și să se îndrepte către linia de metrou Serial 11, care va face transbordarea către Arcul Serenității...

Desen cu detaliile solului lunar, datând din 1692.

Zbor de înger deasupra Therrei

de Aurel Cărășel

Stânca de brocart era chiar în fața lor. Pendonius nu-și închipuise nici în cele mai aventuroase vise că va ajunge vreodată în fața ei. Nici măcar nu-și închipuise că ar putea să existe. De când Armstrong înfipsese primul steag cu stele în praful selenar, legendele se răspândiseră în toate Coloniile, ca purtate de vântul solar. Iar cea despre **Stânca de brocart** făcea parte dintre primele. Din seria *legendelor de argint*.

Își întoarse capul în direcția șeniletului. Baftă, numai așa se poate numi întâmplarea care face ca mijlocul de locomoție să ți se strice la numai doi pași de un munte de bani. Și asta în timpul unei revizii tehnice de tot rahatul a sistemului șinei magnetice. O revizie în care Slăbănogul Walther și Hordi Olmecul nu trebuia să părăsească adăpostul capsulei, șurubărind doar în inima monstrului de crom-vanadiu, iar el era nevoit să facă toată corvoada muncii de teren. Un rahat de milioane, dar numai dacă reușea să păstreze secretul doar pentru el. Altminteri, o împățire la trei i-ar fi diminuat serios câștigurile. Care ar fi trecut și prin impozitare, pentru că o astfel de descoperire era, în mod necesar, anunțată la Comisia de Drepturi Locative.

Își linse buzele și își flexă degetele mâinilor. Grea problemă! Cum să-i împiedici pe cei doi dobitoci să-și arunce privirile prin hublou sau numai să solicite sistemului o imagine circulară asupra locului în care se opriseră pentru determinări?

Își întoarse iar privirile către visul de-o viață al oricărui amărât de prospector selenar. Stânca de brocart stătea nemișcată sub fața uriașă a Pământului. Din punctul în care se găsea el, semăna puțin cu un cal-de-mare, cu botul amuzant îndreptat spre Procyon. Era exact așa cum povesteau legendele din perioada primei colonizări – un animal fantastic irupând din carnea tare a bazaltului neerodat și schimbându-și culoarea treptat, în funcție de unghiul de iluminare al Pământului. Într-o noapte selenară care dura, *de facto*, cât 14 zile și nopți therrane la un loc, modificarea acestui unghi era destul de greu de sesizat, dar el lucra de peste patru ore în același punct, așa că putuse observa trecerea de la albastru cobalt la albastru pastel. Fie chiar și numai atât și ar fi fost suficient ca să înțeleagă cu ce avea de-a face.

Legenda spunea că un prospector, Amado Serin da Apalosa, ai cărui părinți veniseră pe Selena cu al treilea val de colonizare dintr-o țară Argentina, se angajase la o firmă de salubrizare exterioară, *Tynch Fuego*, cu sediul în craterul Serenina. Munca sa consta în preluarea molozului rezultat în urma extracțiilor, de la rampele de depozitare ale minelor, în introducerea sa în cuvele de reciclare primară și în predarea materialului obținut la Baza Hollande, care se ocupa cu obținerea de soluri neutre pentru grădinarii din Zona Cuvelor. Era una dintre cele mai umile și mai prost plătite meserii din nomenclatorul selenar.

Apalosa plecase la sfârșitul unei zile în direcția Vale Mortis, unde o *cârtiță* cu vârf de diamant întrerupsese un tunel pentru a crea o rampă de depozitare. Ajunsese însă mai devreme decât ar fi trebuit, platforma aflându-se încă în curs de netezire. Așa că se hotărâse să facă o plimbare prin zonă, cu skiful de salvare. Între Două Ape, acolo unde linia de navigație executa o treflă aeriană, revenind asupra ei însăși, în punctul de plecare al bazei, remarcase o strălucire brună pe una dintre sutele de stânci risipite la întâmplare în zonă de vreun cutremur străvechi. Chiar acolo rupsese ultima cupă berbecul de foraj exterior, pregătind patul de bazalt de dedesubt pentru nivelarea sa cu o șapă de poliester termic. Sub mușcătura dinților de metal apă-

ruse o suprafață ciudată, de o netezime pufoasă, asemănătoare unui material textil, folosit în secolele de dinainte de Era Cosmică. Apalosa îl numise ceva mai târziu, după ce se întorsese la *Tynch Fuego*, brocart. Reușise chiar să obțină o mostră de câțiva centimetri, la o imprimantă 3D. Materialul avea consistența, luciul și netezimea pietrei descoperite de izbitura berbecului. Iar structura granulară din care prelevase câteva grame, polizând-o cu freza de buzunar a costumului, se dovedea a fi o structură extrem de complexă, bogată mai ales... în oricalc!

Oricalcul era considerat un metal dispărut. Legende străvechi, de pe la începuturile societății umane pe Therra, îl prezentau ca pe o invenție metalurgică a unei populații mitice – atlanții. Celebra cetate Atlantida fusese descoperită în anul 23 al Erei Cosmice, în regiunea geografică a Capului Verde, la 1872 metri adâncime. Din întreg tezaurul atlant adus la suprafață pentru studiu și pentru a fi expus într-un muzeu reconstructiv, de cel mai mare succes se bucuraseră obiectele din oricalc. Metalul nobil avea o configurație cristalină imposibil de reprodus, din cauza unui element necunoscut, folosit în tonificarea metalelor intrate în compoziția sa, element imposibil de găsit pe Therra. Rezistența deosebită la factorii de coroziune, precum și perfecta izolare asigurată față de radiațiile cosmice, au făcut din el cel mai scump și mai căutat metal din secolul al XXI-lea. Prețul pentru numai un gram de substanță atinsese fabuloasa sumă de 1.000.000 de soldi din argint, echivalentul achiziționării unei insule therrane precum Ceylon-ul.

Așa că uluiala lui Amado da Apalosa trebuie să fi fost uriașă, după aflarea rezultatelor identificării structurilor cristaline ale firimiturilor răzuite de freză. Singure acestea și erau mai mult decât suficiente pentru a-i asigura un trai îmbelșugat pe Selena sau pe oricare alt corp cosmic colonizat până în acea clipă, atât lui cât și urmașilor urmașilor săi, până la a treia generație.

Dar omul e om și nu poate să facă singur față acelei trăsături care-i e atât de specifică – lăcomia. Amado Apalosa a amanetat

tot ce avea, la una dintre sucursalele Companiei *Tynch Fuego*, a împrumutat de la prieteni cât a putut, a semnat chiar și un contract de sclavaj pentru o perioadă de trei ani la Companie, în fine, a făcut tot ce se putea pentru a face rost de suma necesară închirierii unui snoof individual, fără să fie nevoit să vândă ceva din praful de oricalc și să îi înștiințeze, astfel, pe eventualii interesați, că el a descoperit o vână din acest minereu.

La reconstituirea traseelor selenare ale lui Amado Serin da Apalosa, hagiografii din Perioadele de Colonizare Beta și Gama au observat că există un fel de sistem de triangulație, rezultat din suprapunerea lor: primele trei linii, aproape suprapuse, ale drumului străbătut de snoofer conduceau către același punct, situat în zona încă numită Între Două Ape. Apoi alte patru porneau de la craterul Serenina, cu o jumătate de grad către vestul convențional, îndepărtându-se cu aproape 300 de kilometri de punctul inițial. În fine, ultimele două deplasări au deplasat încă o dată punctul final de sosire cu două grade și jumătate spre sud, figura geometrică rezultată din unirea lor fiind un fel de triunghi isoscel cu vârful în Serenina. Apoi, brusc, în timpul celei de-a noua expediții făcute la bordul aceluiași snoofer închiriat, Apalosa dispăruse de pe hărțile forței de muncă ale Companiei Profesionale Selenare, după cum dispăruse cu totul și din înregistrările medicale și din cele de închiriere de spațiu și de aer, ale Oficiului Locativ Zonal.

Ce-ar fi de înțeles din toate astea? se întrebă Pedonius, după ce termină de citit înregistrările puse la dispoziție de **punctul nodal** local. Stătea încă în unghiul mort exterior al vehiculului, unde se retrăsese pentru a putea accesa informațiile, fără ca imobilitatea sa să fie observată de cei doi tehnicieni.

Rețeaua nu distribuia informații false. Pur și simplu, pentru că filtrele pe care le folosea pentru trierea lor erau cât se poate de performante. Singurele informații care nu dispuneau de girul credibilității, ci de cel al verosimilității, erau sortate într-un singur container: *legendele de argint*. Nimeni nu putea să garanteze exactitatea lor, ci numai data introducerii și autorul lor real, dat

fiind faptul că **rețeaua** nu permitea introducerea de date decât de la posesorul unui card cu identificare celulară.

Pedonius ș-ar fi dorit să se găsească în Colonie. Acolo ar fi dispus de *câini de vânătoare* și de Memoriile Auxiliare. Ar fi avut acces și la arhivele comunitare pe role magnetice, cele mai vechi captatoare de informații de pe Selena. Mulți scormonitori prin arhive susțineau că pe ele s-ar putea descoperi lucruri inedite, pe care gardienii Memoriilor nu socotiseră necesar, la vremea respectivă, să le transfere pe noile sisteme de memorare. Poate că informații considerate dispărute despre **stânca de brocart** se ascundeau încă prin ele, abia așteptând pe cineva care să le folosească. Dar, din păcate, nu el avea să fie acel cineva. Din păcate sau din fericire. El găsise *obiectul* și ar fi vrut numai să-i verifice identitatea. Să vadă dacă poziția sa spațială corespundea cu destul de imprecisele coordonate geografice.

Era **stânca de brocart**, nu exista nicio îndoială! Exact cum spusese Apalosa: numai un noroc chior te-ar fi putut face să dai de ea. Ei bine, se părea că el avusese acest noroc chior. Aruncă o privire în retrovizor – era chiar acolo, mândră și imperturbabilă, ca un general pe armăsarul său de paradă înaintea unei mari bătălii. Cum să procedeze, însă, ca să pună mâna pe ea fără să împartă norocul cu ciufuții din cabină? La urma-urmei, nu aveau decât meritul că se nimeriseră să se afle în echipa sa.

O soluție ar fi fost să grăbească la maximum plecarea și să spere că nimeni n-o să privească prin hublou sau pe camerele de supraveghere. O soluție proastă, hotărî, fără să stea prea mult pe gânduri. Era de-ajuns ca un singur element neașteptat să se întâmple și totul s-ar fi dat peste cap. Un singur element, ca de pildă dorința subită a Slăbănogului Walther de a trage un fum de *iarbă*. Inhalatorul și reciclatorul de fum se găseau chiar lângă hubloul dinspre stâncă. În mod sigur, o soluție proastă!

Exista apoi posibilitatea de a se întoarce în cabină, sub un pretext oarecare, ca de pildă un defect de etanșeizare la mănușă. Accident care se petrecea atât de frecvent, din cauza materialelor proaste, încât nu ar fi surprins pe nimeni. Pedonius aruncă

o privire asupra locului de îmbinare de la încheietură. Era de ajuns să smucească mai tare de porțiunea armonică, pretextând că se agățase de vreun stei, înainte de a fi intrat în camera de presurizare. Dar și în acest caz, cine ar fi garantat că numai venind către el, curioși să vadă urmările accidentului, cei doi tech-i nu s-ar fi uitat prin hublou?

Cel mai sigur ar fi fost să-i ucidă.

Pedonius își linse buzele. Le simțea sărate de parcă ar fi fost mânjite cu sânge. Nu gândul în sine îl oripila, moartea făcea parte din zestrea genetică a umanității, iar selenarii primeau la semnat, în absolut orice fel de contract, și o clauză privind acceptarea posibilității unui deces prin accident, clauză prin care firma angajatoare se obliga să se ocupe de serviciile funerare, dar nu și să despăgubească familia sau pe moștenitori. Iar de murit... în fiecare sezon mureau zeci de auxiliari, chiar și tehnicieni de teren, mai cu seamă în bombardamente meteoritice. Dispariția a doi angajați n-ar fi părut atât de ciudată, cu toate că ar fi fost nevoie de justificări. Îl irita, însă, faptul că nu știa nimic despre posibilele lor familii sau prieteni, oameni care ar fi putut să facă demersuri pentru a le găsi cadavrele, ba chiar să solicite o anchetă guvernamentală. Bineînțeles că pentru asta era nevoie de relații, dar nimeni nu-i putea garanta că nu era posibilă.

Se hotărî, întâi, să încerce să vadă ce fac înăuntru și dacă exista vreun semn că observaseră și ei stânca. Întoarse capul, în interiorul căștii: aceasta se găsea tot acolo, ca o provocare mută.

Porni jeturile de direcție, ocoli șeniletul prin stânga, străduindu-se să se mențină în zona de observabilitate a celor din interior. Se prefăcu interesat de o structură cristalină pe jumătate decopertată, apoi reveni la botul aparatului, coborî cu îndemânare lângă șina magnetică, se ancoră de cârligul de sub el și se apucă să desfacă în grabă panoul de control exterior.

Cu puțin noroc, ar fi dispus de un interval cam de 10 secunde între efectuarea comenzii de vidare și deschiderea forțată a sasurilor exterioare. Probabil suficient cât să se vâre cu totul sub aparat și să se agațe de chingile prinse din loc în loc pentru si-

guranța tehnicienilor care ar fi lucrat la remedierea defecțiunilor. Puterea cu care ar fi strâns chingile și ancorajul de cârlig ar fi trebuit să îl mențină staționar și să nu permită curentului de aer, cu puterea unui uragan therran de gradul IV, să-l smulgă de pe loc și să-l proiecteze în stâncile din jur, ascuțite ca bricele.

În sfârșit, clema manuală de prindere cedă și capacul se deschise. Observă din prima clipă ledul roșu clipind intermitent, semn al unei avarii de sistem. Ce mama dracului se întâmplase după ieșirea sa în exterior? Se holbă pe monitorul minuscul din dreapta panoului, dar defecțiunea, dacă exista, nu era una aflată în sistemele principale. Pentru o prognoză mai adecvată ar fi avut nevoie de acces la panoul din cabina de evacuare în exterior. Cum însă să intre acolo și să iasă din nou fără să trezească suspiciuni și să primească o mie de întrebări? Să fi riscat și să-și fi continuat planul fără să ia în seamă eroarea de sistem semnalată? Asta ca să nu se mai gândească și la problema cu deflectorul extern, pe care cei doi tech-i tocmai încercau s-o remedieze. Oricum, aceea ar fi devenit cu adevărat o problemă numai peste 12 ore, atunci când soarele ar fi lovit suprafața ciuruită a șeniletului. Spera însă ca, până atunci, să fi reușit să ajungă înapoi în garajul Coloniei. Singur.

Se pregăti să acționeze simultan cele două manete care comandau deschiderea celor trei sasuri, aflate două pe partea stângă și unul pe cea dreaptă. În mod normal, după deschidere, depresurizarea ar fi trebuit să fie atât de violentă încât tot ceea ce se găsea neasigurat la bord ar fi zburat către exterior cu viteza unui uragan. Iar cei doi nu purtau nici măcar bocancii de interior, cu tocuri magnetice. Și totuși, ce anume ar fi putut determina avertismentul ledului?

Întrebarea îl mai bântuia încă atunci când prinse manetele în podul palmelor. Îi țiui în creier, asemenea șuieratului unui șarpe furios, și atunci realiză că senzorul indica *sas deschis* și nu vreo defecțiune minoră. Sas deschis! se enervă el, mușcându-și buzele. Pedonius, individ cretin ce ești, acesta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care ar fi trebuit să-l verifici, după descoperi-

rea stâncii! Cum ți-ai putut închipui, fie și numai pentru o clipă, că tu ai fi singurul norocos în afacerea asta, iar ceilalți veniseră numai pentru decor?

Părăsi tabloul de control fără a mai închide protecția și fără a o mai asigura, așa cum cerea protocolul. Informația descoperită involuntar îl năucise atât de tare, încât nu realiza ce anume ar fi trebuit să facă în această situație. Își deschise clema de asigurare și se împinse ușor cu ambele picioare în șină. Când săltă viziera căștii peste scutul de protecție a șeniletului, secera subțire și minusculă a lui Jupiter tocmai se înălța deasupra unui con îndepărtat și singuratic, pe care mnemosul costumului îl identifică a fi Vignis Cordillera, primul munte care intrase în atenția Comisiei de Acordare a Drepturilor de Exploatare Selenară pentru această zonă geografică. Nu zări nimic și nici unda radar pentru distanțe scurte nu detectă nimic. Prinse scutul în palme și se trase spre exterior.

Până la cotul ascuțit ca o aripă al scutului, care masca cilindrul tehnic și sfera de supraviețuire, nu se zărea decât umbra neagră a vehiculului, alungită straniu într-o parte. Se ridică în picioare, întrebându-se unde s-ar fi putut găsi cei doi tech-i în acel moment. Poate că se ascunseseră chiar în spatele **stâncii de brocart** și îl pândeau de acolo. Sau poate că îl așteptau să se întoarcă din plimbare și să-l atace cu vreuna dintre uneltele cu vârf ascuțit sau chiar cu vreun tăietor laser portabil, deși acesta din urmă, fiind mare cât o valiză, era mai dificil de manevrat, cu toată gravitația redusă. Sau poate că azvârliseră deja în sus mai multe pietre, apoi se adăpostiseră și așteptau să cadă și să-l prindă sub ele. Nu că l-ar fi strivit, dar l-ar fi imobilizat, lăsându-l la discreția lor. Ori poate-l așteptau, pur și simplu, după colțul șeniletului, gata să-l prindă de brațe, să-l imobilizeze și să-i smulgă caseta de comandă a costumului.

Hotărî să se îndepărteze repede de șină. Din două salturi, la ultimul executând o corectură simplă din boosterele fixate sub genunchi, putea să ajungă chiar deasupra stâncii și, cu puțină șansă, ar fi asolizat pe baza ei sau la câțiva metri alături de ea.

Își îndoi picioarele, le fixă pe șină, respiră adânc, apoi împinse cu putere în ea. Se ridică în unghi de 60 de grade, cu viteza unei pietre pornită din praștie. După ce străbătu prima sută de metri și înregistră atingerea limitei propuse, costumul activă boosterul din stânga, timp de două secunde, apoi pe ambele, în regim retro. Zborul se frânse brusc și începu să cadă oblic spre suprafața neagră de sub el. Ceva sclipi cu o intensitate dureroasă în dreapta sa. Clipi, nevenindu-i să creadă că putea să aibă un ghinion atât de mare. O ploaie de meteoriți tocmai acum?! O ploaie de... Din nou sclipirea de argint viu, mai aproape de traiectoria pe care o urma costumul său. Și iar... de astădată, la vreo 30 de centimetri de cotul stâng.

Nu erau meteoriți, realiză, cu o uimire mută și lipsită de speranță. Era punctul alb al laserului, care pipăia spațiul căutându-l. Laserul de pe cilindrul tehnic, cu care ar fi trebuit, în mod teoretic, să taie stâncile căzute pe rambleul șinei. Ca să-i modifici unghiul de căutare, trebuia să urci pe scara exterioară și să tragi manual de afet pentru a-l reorienta în direcția dorită.

Atinse solul chiar când punctul alb trase o linie subțire, la o palmă sub umărul său stâng. Suprafața reflectorizantă devie o parte din căldura enormă, dar materialul metalizat nu rezistă temperaturii și aerul se grăbi să năvălească prin ruptură. Temperatura exterioară brumă imediat jetul de gaz care se risipea cu repeziciune în jurul lui. Dumnezeule, se înfioră Pedonius, a sosit clipa! Clipa cea mare a trecerii în neființă, pe care o pândea (sau mai bine spus *care îl pândea?*) încă de când căpătase legitimarea vârstei mature și statutul de prospector.

Se rostogoli într-o parte, în timp ce alte două linii vaporizau pietrele din stânga. Cu coada ochiului, zări o clipă în reflexia vizorului un braț ridicându-se în sus, ca un semn de victorie. Chiar îl zărise cu adevărat? se întrebă, în vreme ce atingea solul și continua să se rostogolească. Suprafața antișoc a costumului și gravitația selenară extrem de redusă preluau cea mai mare parte a energiei produse de izbiturile pietrelor, așa că nici nu realiză când ajunsese la poalele stâncii de brocart.

Se ridică în patru labe și începu să o ocolească, pentru a ieși din raza de acțiune a laserului. Nu-l durea nimic încă, dar asta nu însemna mare lucru, endorfinele intraseră în funcțiune și anulaseră efectul primar al durerii. Alte lovituri nu mai veniră, însă, așa că presupuse că brațul ridicat însemna că tech-ii îl considerau destul de mort pentru a le mai face vreun necaz. Și mai însemna că-și puteau vedea de treabă, adică să se deplaseze către stâncă și să secvenționeze câteva mostre pentru analize. Probabil că avea ceva mai puțin de două minute până să-l descopere, lipit de baza aproape verticală a stâncii. Laserul nu putea fi desprins de pe afet și, chiar dacă ar fi reușit cumva (erau tech-i, la urma-urmei, nu?), era prea voluminos ca să poată fi manevrat cu precizie. Dar tot le rămâneau cuterele costumelor, precum și mulțimea de pietre tăioase din jur, cu ajutorul cărora puteau să termine în câteva zeci de secunde treaba începută cu laserul. Deșirarea întregului costum era o simplă joacă, dacă știai unde se găsesc punctele de joncțiune ale părților sale componente. Dar poate că nici nu era nevoie de asta...

Se răsuci pe o parte, cu ruptura de pe braț în sus. Lucoarea albastră a Therrei se intensificase în ultimele minute și îi permitea să vadă destul de clar conturul de gheață format în jurul găurii neregulate. Scurgerea de aer încetase. Costumul era format din câteva zeci de celule, distrugerea uneia sau chiar a două dintre ele neavând decât un efect local, pentru o perioadă de timp. O perioadă foarte scurtă, întrucât pereții vecini cu celula afectată înghețau treptat, devenind casabili. Celulele cedau una după alta, eliberând gazul și mărind astfel suprafața de contact pentru asaltul gerului cosmic. Procesul putea să dureze între câteva minute și o jumătate de oră, în funcție de locul unde se produsese distrugerea. Trebuia să plece de la presupunerea că nu avea la dispoziție mai mult de trei-patru minute. Ultimele sale trei-patru minute în această lume...

Își simțea limba încărcată și saliva era cumplit de amară. Nu simțea niciun fel de frică, doar o neliniște apăsătoare, care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Se întâmpla, în cele din urmă. Se în-

tâmpla și gata. Avea o singură mulțumire și, în același timp, o singură și dureroasă deziluzie: găsise **stânca de brocart**. Poate că ar fi fost mai bine să spună: *pierduse* **stânca de brocart**?

Se întoarse din nou pe spate, ca să respire mai ușor. Și, oricum, dorea să-și privească în ochi călăii, pentru ca, mai târziu, să nu poate să spună că a murit ca un laș, cu spatele la dușman.

O alarmă clipi portocaliu pe banda din dreapta a vizierei, apoi auzi și țiuitul subțire, pe care-l recunoscu imediat: oxigen în exterior. Ridică involuntar din umeri și simți un junghi subțire și dureros în deltoidul stâng. Efectul endorfinelor începea să dispară. Oricum, nu-i păsa prea mult, în următoarele clipe nu avea să-i mai pese de nimic.

Alarma continuă să clipească, dar sunetul încetă. O parte a conștientului său deveni conștientă că această înjumătățire a funcțiilor însemna altceva decât o primejdie apropiată, dar nu știu cum să reacționeze. Verifică presiunea în costum și constată, cu uimire, că nu mai cedase nicio celulă. Și atunci, alarma? Licărirea portocalie devenise și mai insistentă. Deschise o cale de acces analizorului chimic și aștepta rezultatul, fără prea mare curiozitate. Oxigen, confirmă analizorul, risipit pe o suprafață de 20-30 de metri pătrați, în jurul stâncii, într-o concentrație de aproape 1,2%.

Unu virgulă doi la sută?! se trezi repetând incredul. Gazul din costumul său, în ipoteza că ar fi fost stors până la ultima picătură, nu ar fi reușit performanța de a trece de bariera de 0,000001%. Asta le spunea instructorul, la cea dintâi ședință de echipare a costumului pentru exterior. Și atunci? Singura explicație posibilă ar fi fost o defecțiune a analizorului, deși nu auzise pe nimeni plângându-se de un asemenea defect. Comandă o verificare sumară a funcțiilor auxiliare. Totul părea în regulă. Pata portocalie acoperise deja jumătate din banda dreaptă a vizorului. Procentul ajunsese deja la 2,1%.

Respiră adânc și se hotărî să acționeze cumva. Dacă oxigenul din jur nu provenea din costumul său, atunci nu mai exista decât o posibilitate: **stânca de brocart**. Habar n-avea cum ar fi

putut o simplă stâncă, fie ea și de oricalc, să producă oxigen. Era o chestiune de investigație pentru laboranți. El era, însă, un simplu prospector. Nu îl interesa cauza, ci doar efectul. Dacă efectul i-ar fi putut salva viața, merita să își distribuie ultimele resurse de energie căutând o soluție.

Umărul îi devenise o bucată de plumb, în proces de topire. Ochii începuseră deja să-și piardă focalizarea, iar creierul i se părea vag suspendat în craniu. Se târî până la baza formațiunii de oricalc, având grijă să nu facă mișcări prea viguroase, pentru ca inerția mișcării să nu-l proiecteze mai departe decât își propusese. Se lipi de ea cu șoldul și își plimbă dosul palmei pe suprafața rugoasă. Dumnezeule! se înfioră, uitând pentru o clipă de rana de la umăr și de situația disperată în care se afla. Atât de aproape și, totuși, atât de departe de lovitura vieții sale...

Și acum?

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte. Dacă avea noroc, Slăbănogul Walther și Hordi Olmecul aveau să-l considere mort. De altfel, cine ar fi putut să reziste unei lovituri directe cu un laser pentru asteroizi? Semnul cu brațul ridicat spre cer fusese elocvent în această privință. Nu aveau să-i mai caute cadavrul, erau interesați să ajungă cât mai repede în Colonie pentru a închiria un navigator disponibil, poate chiar șeniletul pe care-l folosiseră până atunci. De altfel, planul său nu fusese unul asemănător?

Aruncă o privire pe banda vizierei: procentul urcase până la 2,8. Încă nesemnificativ pentru ca instrumentele mult mai sensibile și mai puternice ale șeniletului să intre în stare de alertă. Apoi, două lucruri se petrecură aproape simultan, tăindu-i respirația – șina magnetică prinse să vibreze, semnalând efectuarea pregătirilor pentru plecare, iar deasupra sa, într-un unghi de 60 de grade, își făcu apariția un punct roșu, pe care viziera i-l semnală cu un asterisc. O dronă! Tech-ii voiau să fie siguri că îl măcelăriseră cu adevărat și aveau nevoie de o probă vizuală. Sau, își luă singur seama, poate că proba vizuală era necesară în cazul unui raport de misiune. Oricum ar fi fost,

atunci când scanarea zonei se va fi încheiat, urmau să vadă deplasarea corpului din poziția în care fusese lovit de laser până la baza stâncii. Ceea ce trebuia să urmeze era liminar de simplu, conform logicii aristotelice *cauza generează efectul*: cei doi ar fi oprit șeniletul, ar fi coborât din el și s-ar fi grăbit spre el, ca să încheie ceea ce începuseră. După care aveau să așeze cadavrul într-o poziție avantajoasă și ar fi lăsat drona să ridice imagini revelatoare pentru ochii vreunui conțopist de la birouri.

Șina magnetică își încetă vibrația, iar pulsul care-i permitea costumului să o detecteze se opri. Trase cu coada ochiului spre vizieră: 3,8% oxigen. Ceva se întâmpla sau urma să se întâmple. Se lipi și mai apăsat de stâncă, dorindu-și să se poată face una cu ea. Știa că, efectiv, nu-i mai rămăseseră de trăit decât cel mult 70-80 de secunde. Presupunând că procesul de degradare al costumului nu avea să termine treaba mai înainte.

Și-l imagină pe Walther atât de înalt încât cei de la Administrativ fuseseră nevoiți să-i comande unul pe măsură, sărind de pe treapta șeniletului, descriind un arc de cerc prin eterul în care fuioare de praf alungite până la cer sclipeau ivoriu în lucirea blândă a Pământului, apoi aterizând destul de brutal în dreapta celor două stânci care apăreau pe hărți drept Caninii lui Doyle. Aici ar fi trebuit să staționeze cam 10-12 secunde și să execute o mișcare circulară completă în jurul propriei axe, pentru a permite *câinelui* cu care era dotat costumul să-i ia urma. Nici n-avea să fie prea greu, constată cu amărăciune Pedonius, pe solul selenar urmele pașilor, ca și cele ale meteoriților, rămâneau întipărite pentru secole întregi. Apoi avea să pornească la vânătoare. Ultima vânătoare.

Strânse pleoapele și le ținu așa preț de câteva clipe. Nu i se părea ciudat să trăiască atât de intens fiecare clipă, ca și cum numai așa ar fi procedat întreaga sa viață. Parcă, în loc de vizor, ar fi avut un aparat de încetinit ritmul biologic. Clipi și unda lacrimală îi încețoșă privirea. Când lacrima se împrăștie uniform pe suprafața bombată a cristalinului, văzu tot solul de sub el iluminat puternic într-o lumină gălbuie, care-l făcea... trans-

parent! Apoi propriul costum, acoperit complet de praf, se lăsă pătruns de lumina miraculoasă și prinse să devină transparent, începând cu bocancii masivi, cu talpă de plumb. Auzi un fâsâit puternic sub brațul stâng și știu că izolația celulelor termice de pe piept cedase. Murea, iar moartea avea o culoare mierie și el se simțea straniu de liniștit și de nepăsător, ca și când toată povestea asta se petrecea altcuiva.

Răsuci puțin capul în interiorul costumului, cât să înțeleagă acesta că voia să vadă în spate și să transforme o parte din bandă în oglindă retrovizoare. În spatele său, stânca devenise galbenă și transparentă, ca o lămâie din cristal. O lumină puternică izvora din ea, răspândindu-se împrejur sub formă de valuri. Deja marginea de lumină ajunsese destul de aproape de Colții lui Doyle. Aruncă o privire în jos și avu surpriza să zărească structura cristalină a bazaltului curbându-se, undeva la aproape 20 de metri sub el, și răsucindu-se spre dreapta, pe sub amorfa neclară a unui strat de șisturi bituminoase, care se întindea asemenea unui lac imens pe sub întreaga depresiune.

Apoi privirea i se ridică din nou către suprafață și încremeni. Chiar alături de Colți, Walther Slăbănogul se oprise, surprins de manifestarea neașteptată de lumină. Se holba printre picioare și ceea ce văzu acolo îl făcu să urle și să se zbată cu putere, în încercarea de a îndrepta în jos boosterele prinse sub genunchi.

— Idiotule, nuuu!!! țipă cât putu de tare, deși știa că tehnica de comunicație nu funcționa cât timp șeniletul se găsea în reparație. *Numai un idiot iremediabil ar fi fost în stare să încerce să distrugă o minune,* își spuse în timp ce strângea pleoapele umezite de lacrimi. Nu însă suficient de repede încât să nu apuce să vadă cum jetul de gaze superfierbinți lovesc cristalul uriaș de sub ei și se întorc spre locul de plecare, ca reflectate într-o oglindă amplificatoare. Temperatura cumplită îl carboniză pe Walther Slăbănogul în mai puțin de o secundă, transformându-l într-o statuie de praf negru, care prinse să alunece cu maximă încetineală către solul luminos.

Înghiți în sec, simțind cum nările se forțează să respire ultimele molecule de aer ale costumului. În clipa următoare, greutatea picioarelor dispăru. Un senzor de exterior îl avertiză că temperatura crescuse cu 532 de grade Kelvin și își continua ascendența. Nodul din gât, pe care îl puse pe seama lipsei de oxigen, i se păru dintr-odată monstruos de mare.

Acum... se gândi și nu știu dacă să țină ochii deschiși sau să-i închidă. Oare ce formă avea Moartea? Mai bine deschiși, se hotărî. Corpul întreg îi deveni ușor ca un fulg aflat în bătaia vântului, în zbor spre pământ. Lumina își schimba strălucirea, se mătuia și căpăta nuanțe albicioase. Moartea ca un zbor, îi veni să râdă. Ultimul zbor, adevărat, dar un zbor. Cine ar fi crezut?

Oftă și se pregăti să expire bioxidul de carbon din plămâni. Nu apucă s-o mai facă. Privirea îi alunecă pe retrovizor și văzu norul uriaș, pufos și cenușiu, repezindu-se spre el ca o pasăre de pradă. Clipi. Norul rămânea în dreptul lui, nepăsător la încercările lui de a-l aneantiza. Apoi, un nor negru îi acoperi tot orizontul și lumina se încenușă, devenind ternă. Îi era frig, constată cu surprindere. Și îl durea ascuțit umărul rănit. Dar respira, fir-ar să fie, respira și ăsta era lucrul cel mai important! Respira un aer strepezitor, îl usturau plămânii ca de fumul aspru al unei țigări prea tari, dar era aer, aer care venea din exterior și era prelucrat de filtrul costumului, în măsura în care acesta putea să purifice amestecul înspăimântător de gaze al unei atmosfere adevărate.

Oare? Se răsuci pe burtă și stomacul i se strânse ghem. Un nor alungit urca spre el ca o săgeată slobozită involuntar dintr-un arc uriaș. Strânse din dinți când îl izbi, dar nu resimți niciun șoc. Nu resimți nimic. Era un nor, iar el nu se mai găsea pe Selena, ci cădea, plutea printr-un cer pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care-l simțea ca fiind al lui. Nu, nu visa. Cădea cu adevărat, dintr-un nor în altul, spre o Therră străină, de pe care bunicii lui plecaseră, înspăimântați de norii radioactivi și de trupele militare specializate în masacre limitate. Oare ce se petrecuse acolo sus, lângă Colții lui Doyle?

O *poartă*, înțelese și nu îndrăzni să se mire prea mult. *Legendele de argint* vorbeau adesea despre locuri prin care poți să treci dintr-o parte în alta a spațiului, scurtături care aduceau lumile mai aproape unele de altele. Găurile-de-vierme erau *porți* spre alte universuri. Sau poate spre alte fațete ale universului propriu. Savanții nu căzuseră încă definitiv de acord asupra acestui aspect. Dar *porți* minuscule, pentru călătorii de scurtă durată, se puteau găsi peste tot. Peste tot. Și puteau îmbrăca aspecte fizice dintre cele mai felurite. Chiar și pe cea a unei **stânci de brocart**.

Undeva, jos, dincolo de pătura groasă de nori, aștepta cuminte și tăcut Pământul. O *poartă*, repetă Pedonius, mișcându-și brațele prin vata norilor, ca și când ar fi înotat. Oamenii vin și pleacă prin porți. Colonii, orașe, lumi întregi pot să treacă prin ele. Cetăți străvechi... lumi insulare și chiar continentale. Unde vor fi ajuns, în cele din urmă, atlanții? Dar și mai vechii titani din legendele Therrei?

Ce mai conta? Dacă ar fi putut, ar fi ridicat din umeri. Dar nu putea, așa că se mulțumi să își muște buzele și să se întrebe ce ar fi făcut dacă ar fi reușit să se urce în șeniletă și să plece către Colonie, cu poziția spațială a **stâncii** fixată în memorie. O astfel de bogăție era de neimaginat, pur și simplu. Nu găsi niciun răspuns, așa că închise ochii și aștepta să se trezească.

Aerul șuiera rece, izbindu-se de suprafața corodată a vizierei, legănându-i trupul cufundat mai tot timpul în aburul gros al norilor. Toată viața visase să aibă un container cu aer numai al lui. Iar acum avea un ocean de aer cu care nu știa ce să facă. Zâmbi și își puse palma stângă peste rana din umăr. Un înger rănit cădea spre Pământ.

Un înger rănit...

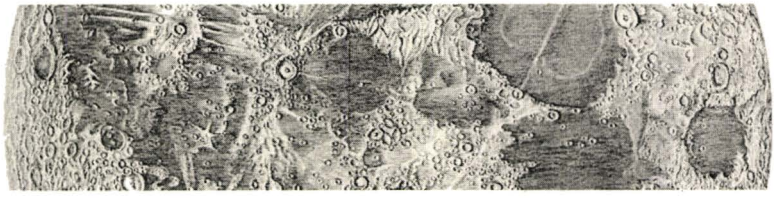

Cursa

de Boris Velimirovici

Imaginile transmise de la bordul navetei Sirius erau proiectate pe ecranul panoramic ce ocupa în întregime peretele dinspre apus al Centrului de Control al Misiunii. Partea centrală a acestuia era dominată de un glob argintiu, colțul din stângasus era acoperit de emisfera boreală a Lunii, iar în depărtare, ca o bilă de bowling alb-albastră afundată într-o catifea neagră, se ivea Terra.

— *Declanșăm etapa de apropiere finală,* zise colonelul Darius Zukov, comandantul navetei, cu naturalețea unui om obișnuit să dea ordine.

— *15 kilometri până la țintă,* interveni un alt membru al echipajului. *Toate sistemele în parametri.*

În scurt timp, conexiunea video cu vehiculul spațial începu să se deterioreze, iar în câteva secunde, proiecția de pe ecran se schimbă. Noua imagine înfățișa naveta filmată prin obiectivul unei camere aflate la mare depărtare.

Deși distorsionată și cu intermitențe, relatarea lui Zukov continuă:

— *Suntem... 10 kilometri... Totul pare... regulă...* (pauză lungă)... *Se întâmplă ceva... O, Doamne!...*

Un ușor tremur al vocii trădă torentul emoțional care-l năpădi pe colonel.

— *... o lumină... de jur-împrejurul obiect... o deschizătură... pâlnii către care...*

Ultimele cuvinte recepționate de pe Sirius fuseseră succedate de un piuit strident care anunță pierderea completă a comunicațiilor cu vehiculul. Naveta se mai zări câteva secunde pe ecranele Centrului de Control, apoi, pur și simplu, dispăru ca prin magie.

Computerele și senzorii care monitorizau desfășurarea misiunii încetară să mai transmită orice fel de date.

☆

Vulturul 7 andocă la Stația Spațială Internațională 3. După o scurtă escală pentru reumplerea rezervoarelor de combustibil, comandantul Ivan Ivanovici Lebedev și cosmonauții Andrei Vladu și Dana Mosuri aveau să-și continue voiajul spre Sfera poziționată în punctul Lagrange 1 al sistemului Pământ-Lună. Sarcina lor era să restabilească legătura cu prima expediție, pierdută în urmă cu o săptămână.

— Ce simți când o privești? întrebă Dana, plutind în imponderabilitate alături de Andrei, care contempla, prin hubloul modulului Panorama, rotoghila argintie care tocmai se suprapusese concentric peste discul selenar.

— N-aș putea descrie cu exactitate, ceva între admirație și teamă.

— Oare ce-ar putea fi?

— Nu știu, dar cred că ar fi mai simplu să ne gândim la ce nu e.

— Și anume...

— În primul rând, nu e din Sistemul Solar. Un obiect așa mare nu putea scăpa neidentificat până acum.

— Deci nu e un vestigiu al unei super-civilizații antice pământene?

Andrei prinse ironia din glasul Danei, așa că nu se sinchisi să răspundă.

— Nu mi-am imaginat niciodată că așa va decurge Primul Contact, dar, dacă analizez mai bine, e cât se poate de logic.

— Adică?

— O civilizație extraterestră care ar căuta inteligență în univers ar impune niște standarde minime. Nu cred că și-ar bate capul cu specii care n-au atins nivelul tehnologic necesar zborului spațial. Aceasta ar fi, în opinia mea, o primă dovadă a existenței unei culturi cu care merită să intri în contact.

— Vom afla curând, zise Ivan, levitând la câțiva metri sub ei, în dreptul ușii Panoramei. Haideți! E timpul să ne continuăm aventura.

☆

Vulturul își activă busterele de manevră și se îndepărtă lin de Stația Spațială, apoi își porni motorul principal, inițiind secvența de inserție pe traiectoria care avea să-l ducă la Sferă. În ultimele două ore, din cele șase cât durase călătoria, obiectul le apăruse luminat de Soare în toată splendoarea sa. Ivan era prins cu pilotarea, însă Andrei și Dana își lipiseră nasurile de hublouri, precum copiii de vitrina cofetăriei, sorbind din priviri primul mesager al unei societăți extraterestre. Artefactul, care aducea cu o imensă picătură de apă, emana o atracție stranie, ademenitoare, a cărei intensitate părea să crească odată cu apropierea de el. Dintr-un anumit motiv, care scăpa privitorilor, suprafața sa reflecta mai puțină lumină decât ar fi fost de așteptat. Ca și cum razele Soarelui ar fi fost absorbite de acesta.

— Distanța până la Sferă – 12 kilometri, transmise Ivan.

— Continuați apropierea, veni indicația de la Centrul de Control al Misiunii.

— 10 kilometri... Totul pare în regulă aici. La voi?... Băieți, ne recepționați? Alo, Pământul, aici păsărica, ne auziți?

Ivan se întoarse nedumerit către Andrei, aflat în stânga sa:

— Am senzația că vorbesc singur.

— Toate sistemele sunt în parametri nominali. Ar trebui să ne vadă și să ne audă.

— Vulturul către Centrul de Control, ne auziți? încercă din nou Ivan.

Sistemele de recepție rămaseră mute.

— Se repetă scenariul de acum o săptămână, zise Andrei. Ce facem? Ne întoarcem?

— Nu. Mergem mai departe.

— Protocolul...

— Fac ceva pe protocoalele lor, îl întrerupse Dana pe Andrei. Dacă aș fi în locul echipei lui Zukov, aș vrea să știu că cineva vine după mine!

— Așa e, confirmă Ivan. Stați liniștiți, îmi voi asuma, în calitate de comandant, întreaga responsabilitate a nerespectării ordinelor. Oricum, deoarece nu mai avem comunicare cu Centrul de Control, eu sunt la conducere, iar neîndeplinirea dispozițiilor mele s-ar putea interpreta ca insubordonare.

O scurtă perioadă, nu mai vorbiră. Fiecare dintre ei rumega situația și implicațiile ei.

— Sunt cu voi, zise finalmente, cu inima îndoită, Andrei. Deși, să știți că asta înseamnă că renunțăm la aripi. Ne vor consemna la sol pe vecie.

— Viețile unor colegi, ale unor oameni, spuse Dana, valorează mai mult decât o pereche de fâlfâitoare jumulite. Și totuși, de un singur lucru îmi va părea rău, că nu voi vedea mecla morocănoasă a amiralului, când își va da seama că încălcăm ordinele.

Râseră toți trei.

— Păi, dacă tot e ultima noastră ieșire pe orbită, barem să fie memorabilă.

Ivan își încheie fraza exact în clipa în care brațe invizibile apucară naveta, trăgând-o către Sferă.

— Fir-ar... – scăpă printre dinți comandantul –, am pierdut frâiele Vulturului. Nu mai răspunde la comenzi.

Echipajul navetei întreprinse câteva acțiuni disperate de redobândire a controlului navigației, dar, în ciuda eforturilor, nu avu succes. Nu le rămase decât să se resemneze cu ideea că sunt la mila unei civilizații cu abilități tehnice net superioare celei umane. Nădăjduiau că ființele care atinseseră acest prag de dezvoltare tehnologică aparțin unei culturi cu principii etice

sănătoase, bazate pe virtute, bunăvoință, empatie și raționalitate sau, cel puțin, că nu-i vor jupui de vii. Tăcură, așteptând cu sufletul la gură deznodământul.

Când mai aveau 300 de metri până la Sferă, observară, într-o fantă de jur-împrejurul acesteia, lată de 10 metri, un șir de orificii conice. Într-unul dintre ele, înspre cel care erau ghidați, identificară baliza de semnalizare a primei expediții. Ivan aprinse reflectoarele de la proră, cu intenția de a lumina interiorul pâlniei, dar, probabil din cauza fenomenului de absorbție a luminii, nu izbutiră să vadă nimic mai mult.

Îndată ce pătrunseră în con, zăriră vehiculul lui Zukov, parcat în proximitatea unei ecluze care făcea legătura cu interiorul Sferei.

— Suntem așteptați, remarcă Ivan.

Alături de Sirius, naveta primei expediții, apăru o persoană îmbrăcată în costum spațial, pe pieptul căreia se distingea emblema Agenției Spațiale Internaționale, o navă cosmică stilizată, înconjurată de douăsprezece stele dispuse în cerc în jurul ei.

— Luați-vă doar bagajele personale, le sugeră Ivan, îndată ce Vulturul 7 încheie manevra de andocare. Ne vom întoarce mai târziu după restul echipamentelor.

Cum coborâră, fură întâmpinați cu un călduros:

— Bine ați venit!

— Bine v-am găsit, Laura! spuse Ivan.

— Uau! exclamă Andrei, sărind de pe ultima treaptă a scării navetei. Gravitație exact ca pe Pământ, am citit studiile, dar e altceva când o simți pe propria piele. Oare cum au făcut?

— Avem o sumedenie de taine de dezlegat.

— În rest, totu-i bine? se interesă Dana.

— Așa și așa. Încă n-am reușit să stabilim comunicațiile cu Terra, sunt foarte multe interferențe, dar lucrăm la asta.

— I-ați cam speriat pe cei de la Centrul de Control.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, o liniști Andrei, oricum abia așteptam să ajung aici.

— Haideți! Înainte de toate, vom trece pe la 'nșpe Stele să vă montați capsulele de dormit și apoi mergem în Carie. Colonelul vă așteaptă.

— 'nșpe Stele? Carie? fu nedumerit Ivan.

— 'nșpe Stele e locul de odihnă, iar Caria e cea mai mare cavitate pe care am descoperit-o și acolo am amenajat un fel de sală de ședințe. Igor, inginerul nostru, le-a botezat așa și se pare că a prins.

Cei patru se deplasară printr-o rețea de culoare a căror structură era identică cu cea a exteriorului globului, numai că suprafața acestora avea efect invers celei de afară, respectiv radia o lumină alb-gălbuie, nu foarte puternică, dar plăcută. Astfel, vizibilitatea era acceptabilă, nefiind nevoie să fie utilizate surse suplimentare de iluminat. Altul era însă aspectul care-i atrase atenția Danei. Deși pereții erau oglinzi perfecte, corpurile lor nu se reflectau în ele.

— Zici că suntem vampiri, sesiză ea, apoi mângâie cu buricele degetelor peretele prin dreptul căruia treceau, lăsând un siaj ale cărui valuri se disipară molcom în urma lor.

— Cum vă orientați aici? fu curios Andrei. Pare derutant.

— Am implementat un sistem de ghidare, luând ca reper principal sala de ședințe. De pildă, ca să ajungem la Carie de la hangar, trebuie să folosim codul 2D-4S-3D, adică: al doilea coridor dreapta, al patrulea coridor stânga, al treilea coridor dreapta. Am încercat să schițăm câteva hărți, dar, având în vedere monotonia peisajului, ne-am dat seama că e mai simplu așa. Totuși, aveți grijă să nu vă rătăciți. N-avem timp de de-a v-ați ascunselea. Ieri am pierdut mai bine de opt ore să dăm de Igor, care nu s-a prezentat la raportul de la finalul zilei, după ce plecase să investigheze o alveolă de pe 4S-2S-7D-9S. Căutările sunt îngreunate din pricina interferențelor produse de Sferă, care fac ca sistemul de comunicare al costumelor să fie ineficient pe distanțe mai mari de câțiva metri. Vă recomand să vă notați codurile principale și să nu vă hazardați prin galerii neexplorate.

☆

După ce-și instalară capsulele personale, în locul indicat de Laura, membrii grupului se deplasară la Carie, să-l întâlnească pe colonelul Darius Zukov, șeful misiunii.

— N-am făcut descoperiri spectaculoase, zise Darius, pretutindeni sunt aceleași culoare labirintice, cu aceeași conformație, care duc la alveole de diverse dimensiuni și forme neregulate. Până acum n-am putut determina materialul de fabricație al Sferei, cu atât mai puțin vreun mecanism care să ne ofere indicii referitoare la originea ei. Și fiindcă tot ce ține de acest tărâm este, momentan, o enigmă, vă rog să-mi raportați orice bizarerie, indiferent cât de insignifiantă ar părea.

Igor, agitându-se într-un colț al încăperii, clănțăni puternic din dinți, ca și când le-ar fi verificat soliditatea.

— Ap ap ap! Bu bu bu! Tț tț tț! Oz oz oz! vociferă dezarticulat, înainte de a se liniști din nou.

— Ce are? întrebă Ivan.

— Habar n-am, zise Darius, ridicând din umeri. De când l-am găsit nu spune nimic. Uneori mai scoate astfel de sunete. S-ar putea să fie vreun efect posttraumatic, dar n-avem timp să ne ocupăm de el acum. Cât stă liniștit, îl vom ignora și, îndată ce va fi posibil, îl vom transfera pe SSI 3. Până atunci, să ne continuăm cercetările.

☆

Andrei fu primul care își dădu seama că ceva nu e în regulă. Se îndrepta către Vultur ca să aducă un seismograf. Când ajunse la câțiva pași de gura pâlniei care dădea spre navetă, aceasta se strânse aidoma unei pupile, iar apoi dispăru ca și când n-ar fi existat niciodată. Încercă să-și contacteze echipa, dar nu era nimeni în raza comunicatorului său. Se întoarse grăbit la alveola unde-i lăsase pe Ivan și pe Dana, să despacheteze echipamentele deja descărcate.

— S-a închiiis! urlă el, încercând să se facă auzit prin vizorul căștii.

— Nu mai zbiera, auzim foarte bine, zise Dana.

— Scu... scuze!

— Ce s-a închis? întrebă Ivan.

— Intrarea. Nu ne mai putem întoarce pe Vultur.

— Cum adică? Am trecut prin ea acum un sfert de oră?

— Ivan, nu mai e! accentuă Andrei fiecare cuvânt.

— Bine, bine! Hai să vedem despre ce e vorba.

Secondat de Andrei, Ivan se duse țintă la hangar. Când ajunse, constată că, într-adevăr, sasul de la docul la care acostaseră lipsea. Ivan se apropie de porțiunea din perete unde se aflase trecerea. O pipăi. Ciocăni. Bătu cu pumnul. Pe urmă, se dădu trei pași în spate.

— Ce dracu' se petrece aici?!

— Ți-am zis! şopti gâtuit Andrei.

— Dana! Dana, mă auzi?

— Suntem prea departe de ea. Hai să mergem să o luăm și să-l căutăm pe colonel. Poate știe ce se întâmplă.

Porniră către Dana, aproape alergând. Ivan, ținându-și biletelul cu codurile în fața ochilor, era atent să nu rateze vreo cotitură. Și-au găsit colega relativ repede, chiar când termina de montat unul dintre spectometrele pe care le aduseseră cu ei. Apoi, merseră toți trei la Carie. Acolo dădură peste Laura, care introducea date într-un computer, și peste Igor, ghemuit în continuare în colțul său. Când Ivan și tovarășii lui își făcură apariția, Laura ridică ochii spre ei, întrebătoare.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îl căutăm pe Darius, zise Ivan, ne-a spus să-i raportăm orice chestiune potențial suspectă. E pe-aici?

— E plecat până la N'șpe. Trebuie să sosească curând, mai e un sfert de oră până la raportul de prânz.

În mai puțin de cinci minute, Colonelul reveni, însoțit de Jose. Spre stupefacția celor din Carie, cei doi aveau vizetele costumelor spațiale deschise.

— E-n regulă, zise Darius, citindu-le nedumerirea pe chipuri. Vă puteți scoate căștile. Avem aer proaspăt. Sfera pare să știe de ce avem nevoie.

Se adunară cu toții în jurul unei lăzi mari cu echipamente și-și desfăcură, ezitând, căștile.

— Cineva a închis ecluza, zise Ivan.

— Sfera a făcut-o. O supapă de la butelia de oxigen a capsulei de odihnă a lui Jose a cedat, am văzut alarma și m-am dus să văd ce se întâmplă. Era cât pe ce să se sufoce. Presupun că Sfera a intuit riscul și a decis să închidă sasul și să umple cu aer habitaclul.

☆

4S-2S-7D-9S-3D-12D-9S ducea la alveola în care îl găsiseră pe Igor atunci când se pierduse. Era o incintă ciudată. Nu prin formă, ci prin trăirile extatice încercate de cei care o vizitau. Trăiri de care unii membri ai expediției deveniseră realmente dependenți.

Colonelul Zukov sesiză că toți, cu excepția sa și a lui Andrei, căutau pretexte de a petrece cât mai mult timp în Parcul de Distracții, așa cum denumise Dana încăperea. Acest comportament, pe care-l tolerase inițial, începu să-l preocupe. Mai cu seamă când observă că Jose, Laura, Ivan și Dana își neglijau tot mai des sarcinile de serviciu în detrimentul sesiunilor de divertisment. În consecință, Darius hotărî să le interzică accesul la acea secțiune, însă, la insistențele celor patru, dar și îngrijorat de o eventuală revoltă, se înduplecă să permită fiecăruia dintre o oră pe zi, de unul singur, în incinta misterioasă.

— Nu cunoaștem în ce fel ne afectează Parcul de Distracții, le zise Andrei într-una din seri, când se adunaseră la cină. Cred că ar fi indicat să fim prudenți, mai ales că încă n-am stabilit legătura cu Centrul de Control, iar la nevoie nimeni nu ne poate sări în ajutor. Pe de altă parte, efectele nocive ale unei expuneri prelungite sunt evidente, conchise, indicând cu o mișcare scurtă a bărbiei în direcția lui Igor.

— Nu există nicio dovadă, sări Jose, că starea lui Igor e cauzată de Parc. Știi ce? Poate e mai bine că nu vrei să încerci, cu atitudinea asta prăpăstioasă s-ar putea să-i afectezi proprietățile. Dar nu te impacienta, mă voi duce eu în locul tău să continuu investigațiile cu privire la efectele terapeutice ale Parcului asupra psihicului uman, adăugă Jose, frecându-și palmele.

— Ai fost azi-dimineață, interveni Ivan. E rândul meu!

— Ba al meu, se burzului Dana, eu n-am fost de ieri.

— Liniștiți-vă, nu mai merge nimeni! se răsti Darius. Cred că e timpul să faceți o pauză, îndeosebi tu, Jose. Ai cele mai multe ore petrecute în Parcul de Distracții. Oricum, am nevoie de sprijinul vostru, al tuturor, să explorez o nouă secțiune.

Jose îi aruncă o privire tăioasă colonelului, dar se abținu de la alte comentarii.

— Aș vrea, continuă Darius, să cotrobăim puțin prin sectorul de la capătul lui 3D-12S-34D-9S-4D. Am identificat acolo o cavitate de două ori mai mare decât Caria, de unde pornesc trei coridoare. Vreau să formăm echipe de câte doi, pentru a cartografia fiecare galerie.

— Îl lăsăm singur pe Igor? fu nedumerită Dana.

— Nu e prea plimbăreț de când l-am găsit, o liniști Laura. Abia am reușit să-l convingem să meargă până la toaletă, împunse cu arătătorul către cutia cilindrică de statura unui om, amplasată în colțul opus al Sălii de Ședințe.

— Păi, atunci să-i dăm bice, fu de acord Jose, cu cât terminăm mai repede, cu atât voi ajunge mai curând în Parc.

☆

După jumătate de oră de orbecăit prin Sferă, grupul ajunse la destinație. Era cea mai mare sală descoperită până acum și, spre deosebire de toate celelalte, avea o formă perfect circulară.

— Așadar, zise colonelul, perechile sunt următoarele: Ivan cu Dana, Laura cu Andrei și Jose cu mine. Ne întâlnim aici peste fix o oră. Nu întârziați, nu vă asumați riscuri inutile.

Laura intră prima pe culoarul care le fusese repartizat, Andrei păși îndărătul ei, încercând să-și disimuleze încordarea fredonând o melodie.

— Ce-i aia?

— Ce? Unde? se precipită Andrei.

Laura zâmbi.

— Ce cânți acolo?

— A, e *Highway to Hell*, de la AC/DC, răspunse ușurat.

— Aha, dacă zici tu. Poate ar fi mai bine să n-o faci. Dacă te aud extratereștrii, s-ar putea să-și facă o impresie greșită despre veleitățile muzicale ale pământenilor.

— Poate îi delectezi tu cu o mostră... – se opri Andrei în mijlocul propoziției.

O scânteie, agitându-se ca un licurici prins în pânza unui păianjen, apăru în peretele-oglindă din stânga lor. Laura se apropie să vadă mai bine, dar luminița țâșni din perete și, dându-le câteva ocoluri, zumzăind ca o albină, se opri la cinci pași de ei. Laura porni către scânteie, dar aceasta se retrase, păstrând distanța.

— Cred că vrea să o urmăm. Hai, vino!

— Stai, colonelul a zis... încercă să-i reamintească Andrei, însă Laura îl ingoră, zbughind-o după licurici. Bărbatul se căzni să o prindă din urmă, doar că numărul mare de coridoare și schimbările dese de direcție ale femeii îl făcuseră să o piardă.

— Laura! Laura! strigă Andrei panicat. Fir-ar să fie, ce mă fac acum? Of, Doamne! Unde naiba sunt? Trebuie să mă calmez. Totul va fi în regulă.

Inspiră de câteva ori adânc, expirând zgomotos, apoi zise ca și cum s-ar fi adresat unei persoane din preajma lui:

— Cel mai bine e să aștept aici, sigur va veni cineva să mă caute.

☆

— Lămurește-mă și pe mine, de ce-i tot ții partea lui Andrei? își exprimă nemulțumirea Jose. Nu e din echipa noastră.

— Nu țin partea nimănui, i-o reteză Darius. Și dacă n-ai înțeles până acum, nu există ei și noi, toți suntem în același rahat.

— Atunci de ce nu m-ai lăsat să mă duc în Parc?

— Jose, nu suntem aici să ne distrăm. Misiunea noastră e alta.

— Ești nebun, despre ce vorbești?! Nici măcar nu știm dacă vom mai ieși vreodată de-aici. Cred că ar fi cazul s-o lași mai moale cu îndatoririle de serviciu. Cât crezi că-ți vor suporta colegii milităria? Nu uita, noi suntem civili, iar cei care te-au pus șef nu te mai pot ajuta acum. În curând, lupta pentru supraviețuire se va înteți. Vei avea nevoie de aliați de încredere. Poate n-ai observat, chiar dacă avem oxigen, resursele de apă și hrană se împuținează.

Iritarea celor doi atinsese un nivel critic. Jose își strânse pumnii și se înroși la față, iar ochii lui Darius scăpărară diabolic.

— Tocmai de-asta ar trebui să răsturnăm locul ăsta cu fundul în sus. E singura noastră șansă de a găsi o cale să ne salvăm.

— Nu vom descoperi nimic. Chiar nu pricepi? Am mușcat momeala și acum suntem prinși ca șobolanii, într-o cursă extraterestră! Îți imaginezi că după ce ne-au înhățat ne vor da drumul, așa, pur și simplu? Nu, ne vor diseca până la ultima moleculă.

— Și ce propui? nu-și mai putu stăpâni furia colonelul. Să stăm cu mâinile încrucișate, să ne așteptăm moartea ca niște cobai lobotomizați, în Parcul de Distracții?

Darius vru să treacă de Jose, să-și continue drumul, dar acesta îi tăie calea.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, du-te la punctul de întâlnire! Voi continua singur. Dă-te la o parte! îi ordonă, atingându-i umărul cu mâna.

Jose îi împinse brațul în lături și-l izbi cu capul în gură. Darius se prăbuși la podea, cu sângele țâșnindu-i pe nas. Își reveni numaidecât. Se săltă sprinten în picioare și se aruncă asupra agresorului. Se încleștară și, rostogolindu-se de-a lungul coridorului, începură să-și care pumni și picioare cu nemiluita.

☆

Ivan își notă ultimul reper în notesul său, apoi privi pe furiș către Dana. Era la fel de frumoasă ca în ziua în care o văzuse prima dată, pe când erau amândoi stagiari la Institutul de Cercetări Spațiale. Își punea a mia oară întrebarea de ce nu avusese niciodată curajul să o abordeze? Să-și dezvăluie adevăratele sentimente? Acum era prea târziu, deveniseră buni prieteni și nu voia să riște să distrugă, cu un gest nesăbuit, această relație platonică. Încă îi răsunau în minte cuvintele lui Vladimir, amicul său din studenție: „Nu e bine, Vanja. Nu e bine deloc. Nu puteți fi prieteni, asta e cea mai sigură cale de a-ți distruge orice șansă de a i-o trage vreodată."

Dana se așeză, sprijinindu-și spatele de perete. Chiar și așa, în costum de cosmonaut, lui Ivan i se părea irezistibilă.

— Am obosit, n-ai vrea să ne tragem un pic sufletul înainte de a ne întoarce? întrebă fata.

— Desigur, acceptă Ivan, așezându-se alături de ea. Poate cu câțiva centimetri mai aproape decât intenționase. Când ochii li se întâlniră, preț de o fracțiune de secundă, Ivan simți furnicături plăcute în tot corpul. Avea senzația că trupurile, inimile lor acceptaseră ceea ce mintea refuza. O forță invizibilă îi atrase într-un vârtej sentimental care spulberă într-o clipă orice stăvilar al raționalului, pe care se străduiau să-l ridice în fața stihiei emoționale.

— Știi, încercă să iasă din încurcătură Ivan, întotdeauna am avut... o relație specială...

— Așa e, ne cunoaștem de ceva vreme, am trecut prin atâtea împreună...

— Da, dar... adică... altceva voiam să spun. Nu știu de ce niciodată n-am avut curajul să-ți dezvălui ce simt pentru tine?

Dana făcu ochii mari, luată parcă prin surprindere de destăinuirea lui Ivan.

— Vanja, am crezut că tu... că tu... nu mă...

Ivan îi puse arătătorul pe buze, îi prinse obrajii între palmele sale puternice și o sărută delicat pe gură. Fata se lăsă dezmierdată de mângâierile gingașe ale partenerului, iar în doar câteva clipe, cataramele costumelor cedară pasiunii.

☆

Unul dintre pereții-oglindă ai Cariei fu acoperit spontan de imaginea unui gigant gazos. Igor privea impasibil lumea de culoarea chihlimbarului care ocupa două treimi din câmpul său vizual. Nu era niciuna dintre planetele Sistemului Solar.

Un punct incandescent se desprinse de pe cea mai apropiată dintre zecile de luni ce orbitau planeta și se îndreptă spre el. Ușor-ușor, scânteia se mări, iar Igor deslușì silueta stranie a unui vehicul spațial. Aducea cu o foaie de hârtie care-și schimba în permanență configurația, împăturindu-se și despăturindu-se precum un origami.

Nava se apropie în viteză și, preschimbându-se într-un cornet, se insinuă într-una dintre danele de acces ale Sferei. Pe perete apăru imaginea alveolei la care acostaseră vizitatorii. În scurt timp, prin sas pătrunseră patru creaturi asemănătoare unor burdufuri de acordeon așezate pe verticală. Cele șase membre utilizate la deplasare și la apucarea diverselor obiecte pe care le aduseseră cu ei aveau aspectul unor fâșii de hârtie pliate aidoma unor armonici. Nou-sosiții comunicau rar, iar atunci când o făceau, emiteau sunete de sonoritatea unui baian dezacordat. După ce-și instalară echipamentele, una dintre ființe porni spre nava origami. Cum ajunse lângă sas, acesta se închise brusc. Pentru câteva clipe, printre acordeoane se lăsă o liniște mormântală. Apoi, simfonia cvartetului reîncepu, numai că acum era interpretată mai alert și cu două octave mai sus, trădând nervozitatea care le cuprinsese.

Proiecția dispăru, iar peretele reveni la starea de oglindă neoglinditoare. Igor se ridică și se apropie de acesta. Pregetă, preț de câteva respirații, la o întindere de brat de suprafața lucioasă, pe urmă trecu prin ea ca printr-o membrană permeabilă.

De partea cealaltă a oglinzii, Igor se metamorfoză, încet, într-o ființă acordeon.

Crimă sub clar de Pământ

de Cristian Cârstoiu

Când Anthony Herrera ieșise din baza lunară Armstrong, pentru a pregăti terenul pentru al patrulea turneu selenar de golf, nu știuse că avea să intre în istorie. Motivul, unul banal: urma să fie primul om care murea pe Lună. Și nu oricum, ci victima unei crime.

Nu asta îi trecea prin minte când înfigea în solul lunar țărușii din rășină ranforsată cu fibră de carbon, pentru a marca ultimele două găuri ale terenului de golf.

Ceilalți unsprezece oameni, care reprezentau restul echipei de montaj al echipamentului de foraj pe asteroizi, erau deja în interiorul bazei, pregătindu-se de cină. Anthony era, deci, singur, străduindu-se să fixeze stegulețul la gaura 17. N-avea să reușească să-și ducă la capăt acțiunea, deoarece, spre imensa lui surpriză, un țăruș similar celui pe care-l ținea în mână îi străpunse din spate costumul spațial, trecu printre coastele a cincea și a șasea și ieși prin față, perforând încă o dată țesătura densă, alcătuită din unsprezece straturi de teflon, kevlar, nomex, nylon aluminizat și neopren.

Nu muri instantaneu, totuși, ci în aproximativ cincisprezece, poate douăzeci de secunde. Suficient cât să aibă răgazul să se întoarcă pentru a privi, pentru ultima oară, discul mare al Pământului, ridicat mult deasupra orizontului, aruncând pieziș o lumină albăstruie care forma umbre ciudate pe solul

neregulat al Lunii. Mai apucă să conștientizeze durerea atroce izvorâtă din rană, care acum se generaliza în tot corpul, dată de sângele care începea să-i fiarbă odată cu pierderea bruscă a presiunii din interiorului costumului.

— Ce naiba...? Cine...

Jetul de sânge care se revărsă abundent îi induse pierderea cunoștinței, iar mai apoi, moartea.

☆

Agentul Special Declan Gillenwater intră, de dimineață, cu obișnuita-i nonșalanță în biroul FBI din Orlando, Florida, fără să aibă nici cea mai mică bănuială că ziua care tocmai începuse urma să fie una cu totul specială. Tuns scurt și purtând ochelari de soare RayBan, era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, iar cămașa albă îi scotea în contrast tenul bronzat.

— Declan, bună dimineața! Te așteptam. Poți, te rog, să vii?

Șeful lui, Larry Kurtz, era un tip relativ mic de statură, dar bine legat și care reușea să-i facă pe toți cei din jurul lui să se miște cu o treaptă de viteză în plus. Omul era o legendă; cu ani în urmă, rezolvase o serie de cazuri complicate și, dând dovadă de o abilitate ieșită din comun de a-și conecta relațiile și a exploata slăbiciunile superiorilor săi, fusese promovat în timp record pe postul de agent special senior, iar apoi agent special supervizor. Nu era niciun secret pentru nimeni că omul avea ambiții mari și urmărea o poziție managerială la Washington.

— Ia-ți o cafea și vino să vorbim.

Declan era obișnuit cu această introducere care, de regulă, prevestea atribuirea unui caz mai deosebit. Ca urmare, adoptă o poziție relaxată, picior peste picior, așteptând să fie pus la curent cu dosarul respectiv.

— Știi că orice caz care necesită investigație criminalistică pe un teritoriu al Statelor Unite și care nu intră sub jurisdicția unui stat anume, ne revine nouă.

— Lasă-mă să ghicesc. Cineva a furat un portofel la baza de cercetare antarctică și noi trebuie să găsim făptașul.

— Ai dreptate. Trebuie să găsim făptașul. Numai că nu e vorba de furtul unui portofel, ci de crimă, și nu e în Antarctica, ci pe Lună. Știam că ești pasionat de explorarea spațiului, așa că... m-am gândit la tine. Ce zici?

— O crimă? Pe Lună? Și vrei să mă îmbarc pe următoarea rachetă, s-o anchetez? E visul meu din copilărie! De ce crezi că am cerut să fiu repartizat în Orlando? E cel mai apropiat birou teritorial de centrul spațial Kennedy.

— Din păcate nu, i-o tăie scurt șeful. Durează cel puțin doi ani pregătirea unui astronaut, dar știi deja asta. Deci, cum ziceam, la început au crezut că a fost un micrometeorit care l-a găurit pe (făcu o pauză, uitându-se pe holoecranul din fața lui) Anthony Hererra. Și-au dat seama că, de fapt, a fost un asasinat și ne-au anunțat – intră Larry direct în subiect, etalând pe masă o serie de fotografii.

Declan le privi în tăcere, timp de mai multe minute.

— Și cum am putea să investigăm crima? Adică... amprente, examinarea criminalistică a cadavrului victimei, probe ADN, fotografiile 3D de la locul faptei, tot arsenalul legal?

Larry își țuguie buzele, de parcă s-ar fi răzgândit în ultima fracțiune de secundă cu privire la ceea ce ar fi vrut să spună, dar într-un târziu reveni la ideea inițială.

— Tinerii din ziua de azi... le stă mintea numai la gadgeturi. Știi cum am rezolvat eu cazul criminalului în serie din Alabama? Prin deducție, dragule. D-E-D-U-C-Ț-I-E. Iar apoi l-am făcut să mărturisească. N-aveam niciun fel de dovezi palpabile, nimic. Doar asta. – Își ciocăni ușor fruntea cu degetul arătător. – Știi de ce m-am gândit la tine? Hmm? Pentru că știu că ești un tip doxat. Pe bune! (Aplecându-se ușor în față și coborând vocea, continuă.) Hai s-o rezolvăm. Șansele sunt mici. Dar dacă găsim criminalul, am toate șansele să fiu promovat. Asta înseamnă că locul meu rămâne vacant. Și e dreptul meu să propun un înlocuitor. Interimar, ce-i drept. Dar dacă timp de șase luni faci lucrurile să meargă, poți cere să fii promovat șef de reprezentanță. Fără să trebuiască să ajungi pe Lună.

— Larry, o fac. Dar nu pentru asta. Ci pentru provocare. Dacă la finalul cazului îți iese pasența cu promovarea, sper să dai de băut. Dar mie mi se pare mai interesantă munca operativă, pe teren, decât munca din spatele unui birou frumos lustruit. Nu mi-o lua în nume de rău.

Larry surâse amar. Declan era exact ca el însuși în urmă cu douăzeci de ani, atunci când i se încredințase cazul criminalului din Alabama, pentru că nimeni nu voia să se lege la cap cu un dosar subțire, cu multe cadavre, dar fără probe și fără martori.

☆

Trebuia să înceapă de undeva. Și pentru că avea nevoie de declarațiile celor implicați, primul drum îl făcu la Centrul Spațial Kennedy.

Se așeză comod în mașină și ceru asistentului virtual să activeze holoproiectorul de parbriz.

— iNasan! Afișează informațiile despre Baza Lunară Armstrong.

Aproape instantaneu, apărură o serie de fotografii 3D și date despre prima bază permanentă pe Lună și despre operațiunile care se desfășurau acolo.

Avea la dispoziție aproximativ o oră, timp mai mult decât suficient. Baza putea acomoda până la 20 de oameni, iar în prezent se aflau acolo 12. Aceștia lucrau în ture de aproximativ 4 luni și erau înlocuiți, prin rotație, câte 3-4 în fiecare lună. Scopul principal al bazei era asamblarea utilajelor de foraj pe asteroizi, deci nicio surpriză că, practic, erau cu toții ingineri.

Un bip îl anunță că erau disponibile noi fișiere. Mortul, Anthony Herrera, în vârstă de 43 de ani, era originar din Florida, ceea ce explica alegerea biroului lor pentru desfășurarea investigației. Trupul acestuia fusese găsit la circa 300 de metri de clădirea bazei, după ce unul dintre colegi îi remarcase absența de la o sesiune de comunicare. Inițial crezuseră că fusese ucis de un micrometeorit, dar ulterior găsiseră arma crimei, un țăruș folosit pentru a marca o gaură pe terenul de golf. *Terenul*

de golf? Pe bune?! Privi fotografiile și observă bara cu care bietul Anthony fusese trimis pe lumea cealaltă. Urmele de sânge se vedeau clar, întinzându-se pe mai bine de jumătate din lungimea acesteia. *Oare cine făcuse fotografiile? Erau bine cadrate și, dacă erau suficiente, modelatorul 3D putea reconstrui spațiul unde fusese găsit cadavrul.*

Teoretic, toți cei 11 oameni prezenți în bază erau suspecți. Cealaltă locație americană permanentă, Baza Aldrin, era situată pe partea cealaltă a Lunii, făcând de facto imposibil ca cineva de acolo să vină, să înfăptuiască crima și apoi să se întoarcă, în doar opt ore – timpul între apelul de seară și apelul de dimineață. Mai mult, niciun vehicul de pe baza Aldrin nu fusese deplasat de la locul lui, iar ideea că cineva ar fi putut parcurge pe jos 5000 de kilometri era ridicolă. Aceeași logică se aplica și bazelor Gagarin și Liwei, aflate la 1900 și, respectiv, 2800 km de Armstrong. De altfel, și rușii și chinezii confirmaseră prezența echipajelor în bazele lor, pe durata unui interval de 6 ore înainte și după ora prezumată a crimei.

Ca urmare, cel mai logic era să considere că făptașul era unul dintre cei 11 oameni de la baza Armstrong. De aici începea munca de investigație de rutină. Unde se afla fiecare dintre ei, cine putea confirma prezența, dacă victima avusese vreun conflict cu cineva din bază sau dacă existau alte interese sau motive la mijloc care să reprezinte motivul crimei?

— Cât mai avem? îl întrebă Declan pe iNasan, asistentul virtual.

— 12 minute. Trafic normal.

Puse pe scaunul de alături tableta și comandă lui iNasan să pună niște jazz, în surdină. Dădu scaunul mai în spate și închise ochii, relaxat. Fâșâitul abia audibil al curentului de aer alunecând de-a lungul mașinii ultrasilențioase și ritmul tânguitor al saxofonului aveau un efect hipnotic.

— Am ajuns, se auzi la un moment dat vocea baritonală a lui iNasan.

Declan alesese o voce de bărbat pentru computerul de bord ca să aibă cumva senzația unui partener și nu a unei secretare.

Clădirea unde se afla administrația Centrului era undeva în spatele celebrei Grădini cu Rachete. Parcurse rapid distanța de la parcare și, odată intrat în hol, fu întâmpinat de ofițerul de pază.

— Agent Special Declan Gillenwater, FBI. Trebuie să vorbesc cu Michael Schilling.

Era așteptat și fu condus într-un birou gol și întrebat dacă dorește ceva de băut.

— O cafea ar face minuni, răspunse el, chicotind.

Cafeaua fu adusă de un bărbat corpolent, a cărui vârstă era greu de precizat, datorită părului complet alb.

— Aș fi dorit să ne cunoaștem în împrejurări mai puțin dificile, spuse bărbatul, în loc de introducere. Nu sunt sigur ce anume putem face noi, aici, dar vă oferim acces la toate resursele noastre.

Trecură în revistă informațiile pe care le aveau, iar Declan mai află în plus doar faptul că Anthony Herrera era programat să se întoarcă pe Pământ cu următorul schimb de lucrători, peste numai câteva zile, dar cu o lună înainte de termenul uzual de patru luni. Era destul de neobișnuit. Fusese o cerere „din motive personale", dar dl. Shilling nu avea mai multe detalii.

— Aș vrea să discut cu cei de pe baza Armstrong; cum putem aranja asta? întrebă Declan.

— Dăm un telefon. 1-800-CALL-MOON, răspunse râzând Michael Schilling. Urmează-mă în sala de comunicații, te rog. Fereastra de comunicare directă va mai dura cam 3 ore.

Zece minute mai târziu, imaginea unui bărbat afro-american, tuns scurt și cu o mustăcioară subțire, se materializă pe monitor. Era Neil Ryan, comandantul bazei. După ce schimbară câteva formalități, Declan îi ceru lui Neil să-i asigure comunicarea individuală cu fiecare dintre cei unsprezece, începând cu el, dacă nu avea nimic împotrivă.

Interviul fu relativ formal, întrebările fiind despre relația cu victima, dacă avea cunoștință despre cineva care ar fi avut ceva de împărțit cu Anthony Herrera, și unde se afla la ora la care se presupunea că a avut loc crima. Spre surprinderea lui Declan, Neil află că Anthony ceruse să se întoarcă pe Terra, cu următorul schimb de tură, doar cu câteva zile mai devreme. Cu toate acestea, Neil sublinie că rotația personalului nu era de competența sa, ci a angajatorului, compania Butterfly Drilling. Declan mai află că Neil, împreună cu 'TomTom' (pe numele său, Thomas Thompson) erau singurii din bază aflați în solda guvernului american, iar rolul lor era să administreze baza Armstrong și să asigure suport tehnic și logistic pentru lucrători.

Următorul pe listă fu chiar TomTom, un tip extrem de jovial și entuziasmat să fie implicat într-o investigație FBI. El era cel care-l descoperise pe Anthony pe terenul de golf și făcuse fotografiile. Da, chiar amenajau un teren de golf, cu 18 găuri. Mingi? Unele speciale, care erau de fapt niște sfere de fier învelite într-un strat de cauciuc gros de 5 mm, de culoare verde fosforescent. Declan n-avu nevoie de explicații pentru a înțelege că la o gravitație de o șesime din cea terestră, o lovitură de crosă ar fi trimis o minge normală de golf la o distanță uriașă.

TomTom îi dădu detalii despre teoria lor cu micrometeoritul, care ar fi avut sens dacă nu s-ar fi descoperit sânge pe jumătate din lungimea țărușului de la gaura 17. Avea să-l trimită pe Terra cu următoarea cursă. Cadavrul lui Anthony, din păcate, nu putea fi transportat. La ora crimei, TomTom era în camera lui, iar de acolo, pentru a ieși afară, ar fi trebuit să treacă prin camera comună, unde erau cel puțin 5-6 oameni în acel moment.

Restul interviurilor nu aduseră nimic interesant; șase dintre lucrători fuseseră împreună, angajați în activități recreaționale. Poker, mai precis. Nu, Anthony nu juca poker. Îi descoperiseră lipsa pentru că era programat să vorbească cu Marcelina, soția lui, și nu venise – lucru nemaiîntâlnit până atunci. Realizând că nu se află în bază și costumul lui de lucru în exterior era lipsă din vestiar, s-a format o echipă de căutare, care l-a găsit

pe terenul de golf. Aparent, nimeni nu știa că Anthony urma să revină pe Pământ doar peste câteva zile, în afară de șeful de echipă, Bob Lieber.

Declan trebui să întrerupă seria interviurilor, pentru că se făcuse târziu și comunicarea nu mai era posibilă prin semnal direct. Urma să reia a doua zi, de unde rămăsese.

Se întoarse la mașină și privi ceasul de pe bord. Mai era suficient timp să facă o serie de videoapeluri, pe drumul înapoi, spre Orlando, și primul a fost la Butterfly Drilling Machines, compania producătoare de utilaje pentru foraj spațial, al cărei angajat fusese Anthony Herrera. Managerul de Operațiuni, un anume Andrew Smith, era cel care aprobase, cu doar câteva zile în urmă, revenirea timpurie pe Terra a lui Anthony. Nu știa însă care fusese motivul acestei cereri, dar nu avusese încotro și trebuise s-o aprobe, datorită Clauzei 144.b din Contractul Colectiv de Muncă al Minerilor Spațiali, care stipula că minerii și personalul asimilat care au mai mult de trei ani vechime pot beneficia, la cerere, fără penalizări sau alte costuri, de reducerea detașării, pentru motive de natură personală, dar nu mai mult de 60 de zile, în total, pe o perioadă de 4 ani.

Următorul apel video a fost la Marcellina Herrera, soția victimei, vizibil marcată de pierderea soțului. După ce schimbară câteva fraze de curtoazie, Declan află că și pentru ea fusese o surpriză să afle de întoarcerea mai devreme a soțului. În timpul ultimei lor conversații, Anthony îi spusese că revine pe Pământ cu o lună mai devreme, dar fără să-i mărturisească de ce. „Nu am de ales. Peste o lună nu se mai poate face nimic. Ai încredere în mine și nu pune mai multe întrebări", fuseseră cuvintele lui. Păruse stresat și nesigur. În rest, nimic remarcabil în ce o privea pe dna. Hererra, dar neuroanalizorul comportamental urma să analizeze ulterior înregistrarea și să identifice, dacă era cazul, momentele de stres excesiv din timpul discuției cu agentul special Gillenwater.

Al treilea apel a fost către Iorgos Anastopoulos, agentul de asigurări delegat al Butterfly Drilling. Era curios să afle dacă

exista vreo bonificație suplimentară prevăzută în polița de asigurare de viață, date fiind circumstanțele decesului. Pe parbriz se materializă hologramа lui Iorgos, cu o înregistrare, invitându-l să utilizeze cu înțelepciune șansa unică de a lăsa un mesaj memorabil posterității, nu mai lung de un minut. Arăta foarte mediteraneean, cu pielea oacheșă, păr negru și cârlionțat, și un inconfundabil accent grecesc. Declan nu-și putu reține un zâmbet și dădu curs invitației. „Gândurile Agentului Special FBI Declan Gillenwater, înregistrate prin voia zeilor. O, tu, cel care asculți aceste cuvinte, dă-mi un *telephonos* de îndată ce îți faci puțin *chronos*." Chicoti, după ce încheie apelul.

Se uită din nou la ceas; diferența de o oră față de Texas îi spunea că avea șansa să vorbească cu cineva de la Directoratul de Operațiuni pentru Entități Spațiale Independente (DOESI). Altfel spus, agenția care superviza din partea autorității federale buna derulare a contractelor cu companiile private care desfășurau operațiuni în spațiu și beneficiau de resursele și logistica NASA. Contra cost, evident. Răspunse o domnișoară tânără, care cu siguranță ar fi bifat căsuța 'Multirasial' pe formularul de angajare de la rubrica rasială. Pielea arămie și ochii verzi și migdalați trădau un amestec genetic asiatic, african și caucazian. Zâmbind, îl întrebă cu ce-i poate fi de folos. După ce ascultă răspunsul, îl transferă la Asistentul Directorului Executiv, dl. Darragh O'Larry. „Minunat. Irlandez de-al meu", gândi Declan.

Acesta răspunse imediat, dar îl rugă să aștepte un minut, să termine cealaltă convorbire în care era angajat. Se dovedi a fi un minut foarte lung, dar în cele din urmă dl. O'Larry reveni la convorbirea cu agentul FBI. Aflând motivul apelului, promise să revină a doua zi cu detaliile cerute. FBI-ul trebuia să înțeleagă că până acum, Directoratul nu se confruntase cu o crimă și trebuiau să fie siguri că toate procedurile erau urmate corespunzător, fiindcă nu voiau să se expună riscurilor unui litigiu.

— Înțeleg perfect la ce vă referiți, domnule O'Larry. La urma urmei, amândoi suntem plătiți din același cont. Acum, dacă

nu vă supărați, aș avea o întrebare... oarecum personală. Dacă îmi permiteți...

Ușoara înclinare din cap îl invită pe Declan să continue.

— Am remarcat numele pur irlandez. Darragh înseamnă stejar, dacă nu mă înșel?

Agentul Gillenwater voia, de fapt, să-i sugereze subtil că își cunoștea foarte bine propriile origini.

Spre surprinderea lui, asistentul directorului executiv izbucni în râs.

— Habar n-aveam, cu toată sinceritatea. Eu nu sunt irlandez și neam de neamul meu nu cred că a pășit în Irlanda. Sunt român, iar numele meu, înainte de a deveni american, era Dragoș Olaru. Îmi pare rău să te dezamăgesc...

Cum nu mai avea nimic de făcut, Declan ceru mașinii să meargă direct acasă. Pe drum avu timp să reflecteze la ancheta pe care tocmai o începuse. Practic, n-avea niciun fir de care să se agațe. Încă.

☆

Ziua următoare aduse date noi despre crima de pe Lună. Ajuns la birou, îl aștepta un apel înregistrat de la Neil Ryan, care-i recomanda să-l întrebe pe Bob Lieber, șeful echipei de montaj, ce știe despre Arcturus Machinery. În plus, îl ruga să nu menționeze nimic despre acest mesaj. Șeful bazei părea foarte stresat și de vreo două ori privise în spate, ca pentru a se asigura că nu-l ascultă nimeni. Declan se uită la ora la care fusese transmis mesajul și constată că fusese aproape de miezul nopții. Deci, Neil dorise, în mod evident, să nu fie ascultat. Ceva se petrecea acolo, pe Lună, iar detectivul din el se simți intrigat.

Pe lista cu lucruri de făcut avea de terminat interviurile cu restul echipei de pe baza Armstrong, așa că se urcă în mașină și porni din nou spre Centrul Spațial Kennedy. Spre deosebire de ziua precedentă, agentul Gillenwater fu extrem de ocupat de-a lungul călătoriei de o oră. În computerul de bord se des-

cărcase deja documentația promisă de O'Larry, dar înainte de a o parcurge, căută informații despre Butterfly Drilling. Era unul dintre jucătorii mari de pe piață, dar rapoartele financiare arătau că nu se afla deloc într-o formă foarte bună. Problemele nu erau date de echipamentele fabricate, ci de investițiile riscante făcute în operațiunile miniere spațiale care nu aduseseră beneficiile scontate. Valoarea acțiunilor avea o tendință constant descrescătoare în ultimul an. Pe de altă parte, principalul lor concurent, Arcturus, o ducea extrem de bine, iar cotația bursieră depășea record după record. Își aduse aminte de o temă studiată la cursurile de combatere a fraudei financiare, făcute cu câțiva ani în urmă, și îi ceru lui iNasan să caute pe intranet informațiile disponibile despre fluxurile financiare privitoare la cele două companii. Mai exact, în ce măsură existau achiziții sau vânzări semnificative de acțiuni efectuate în ultimii doi ani de persoane fizice și nu de instituții financiare.

Deschise fișierul furnizat de O'Larry, cu contractele comerciale ale NASA; fu descurajat să constate că erau peste două sute de intrări care corespundeau criteriilor cerute.

— iNasan! Elimină toate intrările care nu includ Arcturus sau Butterfly, ceru asistentului de bord. Operațiunea reduse numărul la o sută douăzeci și patru.

— Elimină toate intrările mai vechi de doi ani.

Șaptezeci și unu. Așa mai mergea. Deschise primul dosar, fără să știe însă ce căuta exact. Până ajunse la destinație, parcursese patruzeci și două. Dar nu mai avea nevoie să le citească și pe celelalte. Identificase un tipar și aflase deja ceea ce avea nevoie. Lucrurile începeau oarecum să se lege, deși mai erau multe găuri de umplut. În plus, avea nevoie de dovezi concrete, nu doar de elemente circumstanțiale.

Parcurse rapid protocolul de acces în Centrul Spațial și, după nici cincisprezece minute, se găsea deja în sala de comunicații în care se aflase cu doar o zi înainte. Un tehnician îi asigură legătura cu baza Armstrong și cel care răspunse fu Neil Ryan.

— Înainte de a continua interviurile, te rog să mă ajuți să clarific ceva, deschise discuția Declan.

— Sigur. Cu plăcere.

— Anthony urma să se întoarcă mai devreme decât era programat, dar această cerere a venit oarecum pe neașteptate. Din schema de funcționare a bazei, înțeleg că tu, ca angajat al NASA, ai doar autoritate administrativă asupra lucrătorilor. Autoritatea operațională o are șeful echipei, Bob Lieber, pe care l-am intervievat ieri. Corect?

— Absolut.

— OK. Mai departe. Înțeleg de aici că dacă un lucrător, cum ar fi Anthony, trebuie să plece neplanificat, tu nu ai nimic de zis altceva decât să iei notă și să asiguri transportul înapoi pe Terra.

— Perfect adevărat.

— Atunci spune-mi, te rog, când anume exact ai dat autorizarea N-501(h), pe care o văd aici? De ce ar fi nevoie de OK-ul tău pentru cine trebuie să-l înlocuiască pe Anthony?

— Autorizarea am dat-o imediat după ce am aflat că Anthony urmează să revină pe Terra. E o procedură standard, nimic altceva; e vorba de permisiunea utilizării oricărui echipament aparținând NASA și accesul la sistemele stației. Asta e tot, îl lămuri Neil.

Declan termină de intervievat și pe ceilalți din bază și ceru să mai vorbească încă o dată cu Bob Lieber, șeful de echipă.

— Bob, am o întrebare pentru tine. Dar te rog să fii foarte atent la ceea ce răspunzi. Care este relația ta cu Arcturus?

Bob Lieber fu luat prin surprindere – reacția lui nu lăsă loc de îndoială.

— Nu înțeleg la ce te referi, agent Gillenwater.

Extrăgând cu două degete un dosar din geantă, Declan îl puse pe masă, cu un gest teatral.

— Patru milioane de dolari, în acțiuni, pe numele fratelui tău. Arătă cu palma deschisă patru degete. Fratele tău, care este un amărât de profesor la o școală publică!

— Patru milioane? Cred că dă foarte multe meditații. Asta trebuie să fie explicația, rânji Bob Lieber.

— Îhm. Trebuia să-mi fi dat seama singur. Reușise să-l enerveze cu aroganța sa, după o singură întrebare. Își păstră calmul aparent și continuă cu întrebările. Depunerile au fost făcute în tranșe de câte un milion de dolari, la intervale precise, imediat după ce tu te-ai întors din misiunile pe Lună, în ultimii 4 ani.

— Tot nu văd ce are asta de-a face cu mine? replică Bob, făcând pe prostul.

Declan nu răspunse imediat. Luă cu grijă o foaie din dosar, o puse alături și, privindu-l pe Lieber, zise apăsat.

— Ce a descoperit Anthony Hererra de a trebuit să fie ucis?

— Agent Gillenwater, dacă nu te superi, în lipsa unor întrebări concrete, aș sugera să ne oprim. Am de montat niște utilaje care trebuie să fie gata de lansare peste zece zile. Pe lângă asta, am acum un om în minus.

Declan termină conexiunea și imediat după aceea trimise fișierul cu înregistrarea, pentru neuroanaliză comportamentală. Estimă că ar fi trebuit să fie gata până ajungea la birou.

Abia ce plecă din Centrul Spațial și iNasan îl anunță că este apelat de Iorgos Anastopoulos. Dorea să răspundă?

Preluă apelul și agentul de asigurări apăru în holoproiecție, pe parbriz.

— *Kalimera, kirie* Gillenwater, mă bucur să putem vorbi. Am preluat mesajul dvs.! Despre ce crimă la distanță vorbim?

Declan fu șocat, întrebându-se de unde ar fi putut Iorgos să știe despre cazul la care lucra. Prudent, spuse doar că nu știe din păcate greacă. Îl puse la curent pe Iorgos cu motivul pentru care-l căutase.

— E cu atât mai interesant jocul de cuvinte făcut din mesajul dvs., *kirie* Gillenwater. Corect ar fi fost să vă dau un *telefoni*, nu *telefonos*. În greacă, *tele* înseamnă 'departe', iar *foni* înseamnă 'voce'. *Fonos*, pe de altă parte, înseamnă 'crimă'. Dar, neștiind greacă, bănuiesc că e o pură întâmplare menționarea crimei la distanță, *tele-fonos*.

Declan se lămuri repede că Anthony Hererra nu avea o asigurare de viață specială, nu fusese menționată recent nicio schimbare de beneficiar și că, după finalizarea investigațiilor și furnizarea unui document oficial constatator al decesului, soția acestuia avea să primească suma asigurată. Agentul FBI nu-l mai asculta însă de mult timp. O altă idee i se cristalizase de-acum în minte și avea nevoie să ajungă cât mai repede la birou, să o confirme.

— iNasan! Viteză maximă, fără sirenă.

Căută prin dosarul cazului autorizarea N-501(h) și găsi un telefon de contact. Ceru asistentului de bord să apeleze acel număr și fu pus în legătură cu departamentul tehnic al DOESI. Câteva minute mai târziu, un bip îl anunță că lista cerută fusese descărcată din cloud.

— iNasan! Verifică încrucișat aceste două liste și identifică numele comune.

Selectă lista abia primită de la DOESI și lista de dimineață, cu numele celor care tranzacționaseră recent acțiuni la Arcturus și Butterfly.

O fereastră îl anunță POTRIVIRE GĂSITĂ, cu litere verzi. Un singur nume. Zâmbi satisfăcut. Acum, meciul se juca pe teren propriu, aici, pe Terra.

— iNasan! Conectează-mă, te rog, la Centrul Spațial Kennedy și cere-le să transfere convorbirea pe baza Armstrong. Trebuie să vorbesc cu TomTom.

Următoarea jumătate de oră, agentul Gillenwater avu o grămadă de treabă. Mașina era, de fapt, un spațiu de lucru pe roți, conectat la rețeaua globală de comunicații, așa că avea absolut toate resursele pentru a cere și a analiza informații. Lucra febril, simțindu-se surescitat, întocmai ca un câine de vânătoare care adulmecă prada. Ajuns la sediul FBI din Orlando, ceru asistentului său virtual să transfere în cloud toate fișierele la care lucrase, apoi urcă repede scările și se îndreptă spre Smart Board-ul care acoperea singurul perete fără uși sau ferestre din biroul său.

— iBoard! ordonă el. Descarcă dosarul 33-PN-Hererra.

O pictogramă cu aspectul unui dosar se materializă în partea din stânga-sus. O atinse de două ori cu degetul și conținutul dosarului fu afișat pe o coloană.

— Negru! comandă el scurt.

Apoi, cu degetul, începu să scrie pe tabla inteligentă mai multe nume.

— Verde! comandă din nou.

Desenă cu degetul un cerc în jurul a două din aceste nume, iar tabla generă un contur verde. Trase deoparte cele două nume.

— Roșu!

Un alt nume, încercuit cu roșu de această dată. Îl trase spre centrul tablei. Bob Lieber. Ciocăni ușor cu degetul în interiorul cercului.

— Bob Lieber, dosar actualizat. Noi date disponibile, îl anunță vocea asistentului virtual.

iBoard avea, de data aceasta, o voce feminină, cu un ușor accent hispanic.

— Afișează!

Tabla inteligentă delimită o zonă în care afișă datele abia sosite. Era neuroanaliza comportamentală a celui de-al doilea interogatoriu al lui Bob Lieber. Stres ridicat, cu un vârf extrem de înalt atunci când îl întrebase ce descoperise Anthony Hererra. Era implicat până în vârful unghiilor, nu mai exista nicio îndoială. Dar tot avea nevoie de dovezi. Reveni la ceea ce lucra mai devreme, continuând să dea instrucțiuni scurte asistentului virtual.

— Noi date disponibile, îl informă iBoard.

Descărcă imaginile abia primite, le studie preț de câteva minute și rânji satisfăcut. Se îndreptă spre biroul lui Larry Kurtz.

— Ai fix cinci minute! îl informă laconic șeful lui. Am un *conference call* la și jumătate.

— Cinci minute e suficient! fu Declan sigur pe el. Boss, am nevoie de un mandat de arestare pentru oamenii ăștia doi.

Niciunul nu locuiește în Orlando, așa că trebuie să autorizezi deplasarea unei echipe operative pentru luarea în custodie.

— Dacă e vorba de crima de pe Lună, îți dai seama că nu pot trimite acolo agenți zăngănind cătușe.

— Crima s-a făcut din Texas. Oamenii ăștia sunt în Houston.

— Și cum l-au ucis pe bietul Hererra? Au aruncat cu sulița?

— Prin telecomandă.

Declan Gillenwater se așează pe scaunul din fața lui Larry Kurtz, pentru a-i arăta șirul evenimentelor și dovezile.

— Anthony Hererra a descoperit că Bob Lieber sabota operațiunile lui Butterfly, echipamentele asamblate pe Lună urmând a se deteriora ireversibil odată ce freza de foraj atingea 1200 rpm. Acest lucru ar fi dus la prăbușirea acțiunilor și anularea contractelor cu beneficiarii, care s-ar fi îndreptat spre Arcturus. Pentru că transportul era planificat să aibă loc înainte de întoarcerea lui Hererra înapoi pe Pământ, iar acesta nu voia să comunice informația de pe Lună, neștiind cine ar fi putut s-o intercepteze, Anthony a solicitat revenirea anticipată. E foarte probabil că Bob Lieber a înțeles din această cerere că Hererra a descoperit sabotajul, așa că l-a informat pe Todd Surillo, celălalt șef de echipă, aflat acum în Texas. Todd Surillo are o mătușă extrem de bogată, mai exact deținătoarea a patru milioane de dolari, în acțiuni, la Arcturus, întocmai ca fratele lui Lieber. Plătiți în tranșe de câte un milion, la fiecare întoarcere a lui Surillo de pe Lună.

— OK, dar cine și, mai ales, cum l-a ucis pe Hererra? îl întrerupse Larry.

— Todd Surillo. Șefii de echipă au pregătirea necesară să opereze REMUS de pe Terra, pentru activitățile specifice muncii lor. REMUS nu e un om. Este **RE**mote **M**edical **U**nit – **S**urgeon și este un echipament foarte sofisticat care are ca principal scop efectuarea de operații chirurgicale, controlat de la distanță de un specialist. Iar REMUS este proprietatea NASA și, deci, acordul pentru utilizarea lui e de competența șefului bazei, adică Neil. Odată ce aprobarea N-501(h) a lui Neil Ryan a fost vali-

dată, orice șef de echipă poate acționa robotul printr-o simplă autentificare în sistem, fără să mai fie necesar niciun alt protocol, pentru că uneori e nevoie de REMUS pentru unele operațiuni care nu pot fi efectuate cu un om în minus. Cei doi au avut la dispoziție suficient timp să pună la cale asasinatul cu ajutorul lui REMUS, avându-l pe Todd Surillo 'la butoane'. Înregistrările video arată că Surillo a fost prezent în Centrul Spațial Johnson din Houston, în intervalul de timp în care s-a produs crima. Aștept să vină confirmarea jurnalului electronic, care ar trebui să arate că Surillo a accesat unitatea de control a REMUS în timpul cât a fost acolo. Iar fotografiile de detaliu făcute de TomTom lui REMUS (i le puse în față lui Kurtz) arată pe robot mai multe puncte de sânge împroșcat.

Larry nu era convins încă.

— Tu crezi că, în instanță, e suficient ce ai până acum? Îmi pare mai curând un set de dovezi circumstanțiale.

— Dacă-l săltăm acum pe Todd Surillo, îi spunem că Bob a mărturisit la interogatoriu. În același timp, lui Lieber îi spunem că am aflat de la Todd despre REMUS și că așa am ajuns la el. Unul din ei va claca și va face o mărturisire completă, confirmând și implicarea unuia dintre vicepreședinții companiei, Soreen Wind, creierul din umbră al operațiunii, cel care le-a virat câte patru milioane de dolari rudelor celor doi. Deși tranzacțiile au fost foarte bine camuflate, asistentul meu virtual a găsit urma banilor.

Larry Kurtz dădu aprobator din cap. Se aplecă asupra fotografiilor, se mai uită peste ele o dată, cu mare atenție, apoi atinse ecranul computerului din fața sa şi începu să introducă datele necesare mandatelor de arestare. Din biroul său din Orlando, vedea acum obeliscul din Washington.

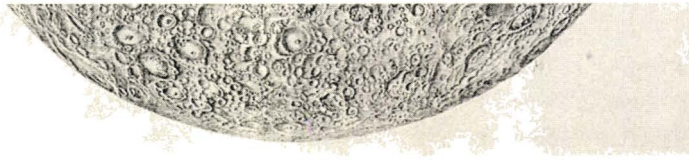

Mica sirenă vișinie

de Florin Giurcă

1.

Fumul gros de tutun și hărmălaia din club depășiseră nivelul de alertă pe care Maddox Waver era dispus să-l îndure. În mod normal, s-ar fi ridicat demultișor de la masă și s-ar fi prelins ca o nălucă pe lângă pereți, cu capul strâns între umeri, ferindu-se să dea nas în nas cu unul ca Dennis McCarthy, ori cu diavolul de Paul Rose sau, Doamne ferește, cu amândoi deodată. Toate acele cântecele stupide care se revărsau din automatele de poker îl scoteau din minți. Zurgălăii aceia enervanți îl călcau pe creier și-l făceau să regrete că acceptase să vină la întâlnire, ratând astfel cele două ore de conversație cu Natalie. Dar nu se mai putea sustrage. Simțise deja în ceafă răsuflarea lui William Chambers și palma lui strângându-l tare de antebraț, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu-l mai scapă.

— Dragă domnule Waver, îi strecurase Chambers printre dinți, dimineața, când își săpuneau amândoi obrazul în fața oglinzii din sala de baie, vreau să am o discuție cu dumneata, între patru ochi. Cât mai curând posibil. Ce-ai zice să ne vedem azi, după masa de prânz, în Clubul Maimuțelor Vișinii?

Maddox își întoarse capul spre stânga și privi, resemnat, prin hublou. Bila de un albastru intens, vârstată cu fuioare albe de nori, a Pământului, se ridicase la patruzeci de grade latitudine deasupra orizontului, cu zece mai sus decât în ziua precedentă. Mâine va fi punctul culminant al ramurii ascendente, își spuse. Maximumul de vizibilitate. Peste fix douăzeci de mi-

nute, soarele va răsări peste Los Angeles, iar în California va fi ora șase dimineața. Mad putea calcula cu ochii închiși toate acestea. Natalie se va răsuci în pat de câteva ori, de pe o parte pe cealaltă, va arunca pătura la o parte și se va îndrepta, mai mult bâjbâind cu mâinile întinse, spre bucătărie, unde va pune cafetiera pe aragaz. După aceea, Nat va intra în camera de baie și va închide ușa după ea (Mad nu putea vedea ce se petrece acolo, dar bănuia silueta Nataliei profilându-se, goală, în cabina de duș, turtindu-și din când în când rotunjimile feselor și ale sânilor de pereții translucizi și aburiți).

Maddox vedea toate acestea cu ochii minții și în curând avea să le poată vedea și în realitate. Lucra la asta. Numai de n-ar mai fi fost oprit din muncă de unul ca William, cu cine știe ce mofturi și chițibușuri administrative. Îi mulțumi, totuși, în gând maiorului William Chambers, cel care răspundea de securitatea informativă a stației Pamirsat, pentru simplul fapt de a-i fi barat calea maimuțoiului de Dennis, a cărui țeastă rasă tocmai apucase s-o zărească prin mulțime.

— Mulțumesc, dragă Mad – pot să mă adresez așa, nu? Mulțumesc pentru amabilitatea cu care ai acceptat... uite, ia un loc aici. Bei un cocktail energizant alături de mine?

Nu mai putu să refuze. Maiorul îi împinsese în față o sondă din acelea adânci, cu un pai înfipt în gelul vâscos cu straturi bicolore intercalate, oranj și violet. Din spatele lui Chambers, Dennis îi arunca priviri lascive, batjocoritoare, lingându-și bicepsul umflat al brațului drept, tatuat cu sirene vișinii. Nu mai putu să suporte. Amestecă de câteva ori, apoi puse paharul pe masă, dezgustat, cu un zgomot ostentativ. Maiorul prinse din zbor toată mișcarea și întoarse capul iute. Dennis era însă departe, fluierând, dându-și coate cu unul sau ciupind pe altul de fund. Un porc, își zise Maddox.

— Unii dintre cei de aici se comportă ca și cum s-ar afla într-o colonie penitenciară și nu într-una de muncă, îi citi maiorul gândurile. Nu că diferența ar fi foarte mare. Vezi, tocmai de aceea, domnul senator Burrows a declarat, în ultima lui con-

ferință de presă, că inaugurarea de săptămâna viitoare, la care va participa, fără doar și poate, va da un nou impuls și va constitui o...

— Despre ce inaugurare vorbești? îi reteză Maddox elanul discursului politicianist. Doar nu vrei să spui că ăștia vor să bage telescopul în funcțiune deja? Nu e gata. Termenul este oricum sfârșitul lui noiembrie. Mai sunt trei luni până atunci.

Înțelese brusc motivul întrevederii solicitate de Chambers. Cum de nu se gândise la asta până acum? Toate fondurile acelea nesimțite pompate în proiectul GIGATEL, în condițiile în care SUTA erau bântuite de cea mai gravă criză economică de la războiul din '56? Iar Liga Sudului era măcinată de anarhie și părea că pierduse definitiv bătălia cu mafia politico-economică? Bineînțeles că era în interesul campaniei electorale a lui Theodore Burrows ca acest super-telescop, cel mai mare construit vreodată de om, să fie prezentat ca o realizare exclusivă a politicii sale clarvăzătoare. „Un om pentru America", titrau toate afișele lui electorale, având în spate cupa giganticului telescop lunar, cu diametrul de un kilometru, făcând aluzie la puterea și gloria foștilor Președinți ai continentului american.

— Dragă Mad, știi prea bine că nu se pot definitiva toate detaliile tehnice până la debutul campaniei electorale. Atunci, domnul senator va fi cu totul absorbit de acea activitate și, de altfel, nici nu prezintă mare interes pentru publicul larg faptul că nu ai reușit tu să integrezi cutare sistem auxiliar. Stai liniștit, din punctul acesta de vedere. Nu-ți va cere nimeni rezultate de a doua zi. Altceva voiam să-ți spun, dar m-ai întrerupt.

Mad trase aer în piept și se stăpâni cu greu. Trebuia să asculte încă una din acele lecții politico-ideologice despre disciplină și loialitate, coeziune și într-ajutorare și celelalte rahaturi cu care le spălau creierii periodic. Tremura de ciudă.

— Numai mie îmi spuneți? Pe golanii ăia de McCarthy și Rose nu-i vedeți cum se leagă fără motiv de cei care stau liniștiți, în banca lor? Ce-aveți toți cu mine? Vi se pare că sunt tocilar, nu? Port ochelari, sunt slăbănog și nu merg la sala de forță?

Nu mă refer numai la dumneata, domnule maior, coborî Maddox glasul, văzând mina uluită a lui Chambers. Tocmai am ieșit de la vizita medicală lunară. Doctorul Figueroa, după ce mi s-a uitat în gât și mi-a palpat ganglionii, după ce mi-a luat tensiunea și mi-a verificat glicemia, mi-a spus: „veghează, dragă Mad, asupra comportării civilizate. Trăim și muncim într-o colectivitate restrânsă, deci este nevoie ca fiecare..." Bla, bla, bla... continuă Maddox, cu voce pițigăiată, maimuțărindu-l pe doctorul Kendrix. Mă întreb dacă, după ce s-a uitat și în curul lui Dennis, i-o fi spus aceleași lucruri ca și mie?

— Eu și Ken avem domenii de specialitate diferite, răspunse maiorul, dregându-și viguros vocea. Cu siguranță n-o să-ți repet aceleași lucruri pe care le-ai auzit de la el, dragă domnule Waver. Și nu mă așteptam din partea dumitale la o reacție așa de negativă, trebuie să-ți spun, în condițiile în care tocmai mă pregăteam să-ți dau o veste excelentă. Dar, dacă nu te interesează oferta mea și a domnului senator...

Maddox deschise ochii mari și-l fixă pe William Chambers cu acea privire a școlarului prins cu copiuța după ce tocmai luase nota 10.

— Ei bine, da, reluă șeful securității, domnul maior m-a rugat să-i recomand o persoană de foarte mare încredere din rândul specialiștilor de pe Pamirsat, al cărui nume să fie legat de nașterea telescopului. Vrea s-o aibă alături în campania lui, la tribună, peste tot unde se va duce. Un om fără pată și prihană, mă înțelegi, pentru că se va face mare vâlvă și tam-tam în presă pe seama ta. Trebuie să te previn dinspre partea asta, dar și avantajele vor fi pe măsură. Ți le va spune direct domnul Burrows. Eu m-am gândit imediat la tine. Ești fix omul potrivit. Inteligent, muncitor, discret, non-conflictual. Mi-am pus obrazul pentru tine. Ce spui? Nu vreau să aud un refuz din partea ta, domnule inginer. Peste patru zile, în cadrul festivităților prilejuite de tăierea panglicii, vei fi prezentat întregii omeniri. Laurii care ți se vor așeza pe frunte îi meriți cu prisosință.

2.

Sub imensa cupolă de regolit sinterizat, excavatoarele electrice munceau non-stop, săpând și încărcând pe banda rulantă roca lunară. Aceasta era trecută apoi prin măselele unui uriaș concasor, cernută, sortată și dirijată spre module diferite, în funcție de compoziția chimică. Pulberile de piroxenă și olivină, bogate în magneziu, erau dirijate către cuvele rotunde unde, amestecate în soluție apoasă, erau centrifugate. Anortita, foarte rară pe Pământ, dar abundentă pe Lună, bogată în calciu și aluminiu, era dirijată către cuptoarele de calcinat anaerobe, care izolau calciul metalic pur. În lipsa oxigenului, calciul era un metal perfect conductor electric, maleabil și ductil. Tot din anortită, la fel de valoroasă ca și aurul, se obținea și aluminiu, dar la altă temperatură decât calciul. Acesta, pe lângă proprietățile de conductibilitate electrică excelente, dacă era măcinat în pulbere fină, ars în oxigen constituia un foarte bun combustibil solid pentru rachete. Fierul, titanul, vanadiul și molibdenul erau separate din aceleași omniprezente roci lunare, piroxena și olivina. Hidrogenul, oxigenul și heliul, toate în stare atomică, nelegate în molecule, se obțineau din ilmenit, prin mărunțire și încălzire. Pentru minimizarea costului cu transportul, prelucrările brute erau efectuate direct pe solul lunar, urmând ca rachetele transportoare să ducă pe Pământ produsele finite. Toate aceste activități erau desfășurate în principal de către roboți, supervizați de câțiva operatori umani, într-un ritm frenetic, deoarece profitabilitatea se măsoară în produse pe unitatea de timp. Iar investitorii își cereau profitul lor, negreșit, la termen.

Consorțiul de firme care concesionase pentru o sută de ani exploatarea americană Pamirsat, localizată în craterul Aristarhus, rămăsese unit chiar și după spargerea Statelor Unite ale Americii în mai multe regiuni de influență politică, între care predominau SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii) și Liga Sudului, grupată în jurul Californiei, la care se alipiseră

ulterior Utah și statele latinofone, tradiționaliste și xenofobe din sud: Nevada, Arizona, New Mexico, Texas, Louisiana, Mississipi, Alabama, Georgia și Florida. Daniel Breit Kotska, zis și „omul cu masca de crom", din pricina pulberii de ilmenit care i se depusese ani de zile pe față, și de care nu se spăla decât extrem de rar, era plătit cu greutatea lui în aur de multinaționale ca să conducă cu mână de fier tot ce mișca în craterul Aristarhus: oameni, utilaje și minereu. Deseori le spunea angajaților săi: „bă băieți, dacă trebuie, o să port și chiloți de plumb, nu numai mască de crom, ca să-mi păzesc boașele de cancer în văgăuna asta radioactivă".

Nu erau însă mulți cei care să-l urmeze. Oricât de bine ar fi fost plătiți, și nimeni nu putea să spună că nu era plătit regește, niciunul nu ar fi acceptat să rămână pe Lună mai mult de trei, maxim patru ani. Procesul de involuție a sistemelor osos, circulator, imunitar era, de la un punct încolo, ireversibil. Toți plecau acasă cu insuficiență renală, cu handicap locomotor, cu dispnee, ceva, orișicât. Și când se puneau apoi în balanță banii primiți cu sănătatea ruinată, nimănui nu-i mai ardea să zâmbească.

Cealaltă mână dreaptă a lui Kotska, dacă se poate spune așa, doctorul Kendrix Figueroa, își făcea rondul zilnic, verificând respectarea regulilor de protecție a muncii și de igienă în perimetrul exploatării miniere. Domul de regolit, ranforsat cu fibre de carbon și de sticlă, având forma unei uriașe omizi, lungă de doi kilometri și jumătate și groasă de un kilometru, era luminat ca ziua de câteva sute de reflectoare de câte zece mii de wați. Energia și apa constituiau, în mod paradoxal, cele mai mici probleme pe satelitul natural. De altfel, apa era reciclată în foarte mare măsură.

La sfârșitul schimbului doi, Figueroa își făcu inopinat apariția în vestiarul bărbaților, unde aceștia își schimbau hainele de lucru și intrau la duș. Doisprezece inși stăteau aliniați cu spatele la perete, dezbrăcați în pielea goală, suportând privirile vulturești ale medicului.

— Sam, tu să treci neapărat zilele astea pe la cabinet, să vedem ce e cu abcesul acela dentar. Robert, faci cele o sută de genuflexiuni cu haltera încărcată la 300 de kilograme, zilnic, cum am vorbit, sau vrei să te plimbi în scaun cu rotile când te vei întoarce acasă?

Când ajunse în dreptul lui Dennis McCarthy, doctorul avu o scurtă ezitare și apoi se întoarse cu fața către el:

— Dennis, pe tine te aștept chiar acum, la ieșirea din schimb, la mine în cabinet. Vreau să am o discuție cu tine.

Bărbatul confirmă respectuos, dând din cap. Peste cincisprezece minute ciocănea la ușa dispensarului medical.

— Ah, Dennis, o să fiu scurt, zise doctorul. Mi-au ajuns la urechi anumite plângeri la adresa ta. Cum că ai un comportament agresiv în colectivitate. Stai, lasă-mă să termin și după aia o să-ți dau voie să vorbești! Știi foarte bine că soarta fiecăruia dintre voi, aici, în exploatarea minieră Pamirsat, este în mâna mea. De mine depinde dacă și cât mai stați pe aici. Vrei să-ți termini contractul și să iei banii integral, băiete, sau vrei să te dau afară disciplinar și o să pleci, scuză-mi expresia, cu sula în mână? Acum, zi ce ai de zis.

Bărbatul, care șezuse pe un scaun, cu capul în jos, se ridică în picioare și se postă, cât era de lung, în fața lui Kendrix.

— Doctore, știi foarte bine condițiile de stres în care trăim și muncim. Și dacă la astea se mai adaugă și nedreptăți flagrante, atunci e nevoie și de o supapă de descărcare a nervilor.

— Despre ce nedreptăți vorbești?

— Ah, știți și dumneavoastră! Unii muncesc în praf, în trei schimburi, se iradiază, și când li se termină stagiul pleacă acasă cu zece milioane de dolari, iar alții, care freacă menta toată ziua pe computer, uitându-se la stele și la Pământ, umflă suta de milioane. Dar lucrurile astea se cunosc de multă vreme. Eu atât am de zis. Și dacă mimoza aia de Waver e atât de sensibilă, de ce a mai venit aici, unde e treabă de bărbați? Stai, ai zis că mă lași să vorbesc, ascultă-mă până la capăt! Precis e gay, după cum se uită în urma mea. Am auzit că săptămâna viitoare o să

vină în vizită senatorul Burrows. Eu chiar am de gând să-l întreb dacă li se permite gay-lor să vină pe Lună.

— Hei, reacționă imediat Figueroa, n-o lua chiar așa! Problema gay-lor e una foarte delicată în acest moment, când domnul senator se străduiește să câștige voturile contracandidatului său, ultra-conservatorul Keaton Mays. Dar, zi-mi și mie, de unde ai scos-o că Mad e gay? Nu e deloc așa, pot să te asigur de asta. Are o prietenă în Los Angeles, Natalie Watt, locuiește pe undeva prin Pico Rivera, Beverly Avenue, dacă țin bine minte. Mi-a arătat poza, o ține permanent în port-vizit. Frumoasă domnișoară! O iubește chiar foarte mult. Așa că... eu zic să te liniștești și să lași omul în pace. Hai, du-te la treaba ta.

La ora locală 18, întreg personalul stației Pamirsat era adunat în sala de mese. Kotska le ținuse o scurtă cuvântare, prin care îi anunțase programul vizitei senatoriale de peste patru zile.

— Și nu uitați, adăugă directorul la sfârșit, domnul Burrows e omul cu banii. Companiile vor veni sau vor pleca de pe Lună, în funcție de interesele guvernamentale. Politica domnului senator Burrows este una de creștere a exploatării economice a Lunii și, fără îndoială, dacă va câștiga alegerile viitoare, asta se va datora și interesului și simpatiei cu care poporul american urmărește activitatea noastră de aici. Să facem, așadar, o figură bună, să nu ne facem de rușine! Vor fi prezente toate televiziunile din țară. Și acum, o să-l rog pe colegul nostru Maddox Waver să ne facă o scurtă prezentare, pe înțelesul profanilor, a acestui important obiectiv. Maddox, vino, te rog, în față!

Străduindu-se să hârșâie scaunele mesenilor cât mai puțin, Mad se îndreptă către locul indicat. Când trecu prin dreptul lui Dennis, acesta își strecură palma între picioare, ostentativ, și zise suficient de tare încât să fie auzit de multă lume:

— Uite, dragă Mad, două mingi de tenis numai bune, vino diseară la mine în cabină să ți le dau, știu că ți le dorești foarte tare!

3.

— Întrebarea care se pune este una de rezoluție: cât de mare trebuie să fie un obiect pentru ca un telescop să îl identifice, adică să îi vedem și niște detalii, nu doar un pixel? articulă Mad, străduindu-se să-și păstreze calmul intonației. De exemplu, se adresă el audienței formate din mineri și personal auxiliar, care îl urmăreau cu gurile căscate, un om stând alături de noi este ușor de văzut și de identificat. Dar dacă ar sta la un kilometru de aici, ar fi mult mai greu de văzut, iar dacă ar sta la zece kilometri, din el s-ar vedea doar un punct. Capacitatea unui telescop de a separa un obiect, de a-l observa și identifica, e legată de mărimea oglinzii sau a lentilelor sale. Există o relație simplă între puterea de rezoluție a unui telescop și diametrul oglinzii sale. Rezoluția este egală cu 11.6 împărțit la diametrul oglinzii D, exprimat în centimetri. Ce înseamnă asta? Ce înseamnă Rezoluția, de fapt? Această mărime, pe care o notăm simplu R, e mărimea unghiului sub care observăm un obiect, exprimată în secunde de arc. Cu cât obiectul este mai departe, cu atât el pare mai mic, iar mărimea lui unghiulară va fi și ea mai mică. Pare complicat la prima vedere, dar în realitate nu este. Fiți atenți: un grad de cerc este similar unei ore de ceas. Are 60 de minute, iar fiecare minut are, la rândul lui, câte 60 de secunde. Făcând socoteala, rezultă că un grad are trei mii șase sute de secunde. Cât este de mare un grad de cerc? Păi, dacă mărimea unui pumn, văzut la distanța mâinii întinse este de zece grade, înseamnă că ne-am făcut o idee. Vă mai spun doar că Luna, văzută de pe Pământ, este observată sub un unghi vizual de o jumătate de grad, adică o mie opt sute de secunde, iar Pământul, văzut de pe Lună, măsoară în diametru două grade, deci de patru ori mai mult.

Mat se opri câteva clipe și se uită la audiență, încercând să surprindă un feed-back. Cu greu reuși să discearnă două sau trei figuri mulțumite. Nu-i nimic, își zise, chiar și pentru aceia merită să vorbesc mai departe.

— Ceea ce contează, în final, și cu ce trebuie să rămânem din conferința asta, e următorul lucru: cu cât telescopul e mai mare, cu atât putem vedea mai departe cu el. Sau, ceea ce e același lucru, cu atât putem vedea detalii mai mici cu el. Haideți să exemplificăm această observație într-un mod foarte intuitiv: cu noul nostru telescop cu diametrul de 1000 de metri, construit pe Lună, în craterul Copernicus, ce credeți că am putea noi să vedem pe Pământ?

— O putem vedea pe Samantha, nevastă-mea, cum duce copiii la școală? se auzi o voce din sală. Locuiește în San Francisco. Ei? Ce spui?

Mad se întoarse către cel care pusese întrebarea.

— Phill, mai înainte de a ne apuca să o căutăm pe Samantha în furnicarul celor trei milioane de locuitori ai Frisco-ului, hai să vedem dacă, matematic, ar fi posibil. Păi avem așa: rezoluția telescopului nostru este 11.6 supra o sută de mii de centimetri, asta înseamnă... 116 milionimi de secunde de arc.

— Asta m-a lămurit bușteau, domnule! răspunse omul din sală.

— Totuși, ceva am aflat, anume deschiderea cea mai mică a unghiului la care putem observa ceva prin telescop. Pentru a ști ce obiect putem observa sub acest unghi, mai trebuie doar să înmulțim rezoluția noastră cu distanța la care se află obiectul și împărțim totul la constanta 206265. Asta înseamnă... știind că distanța medie dintre Pământ și Lună e între 350.000 și 400.000 de kilometri... dacă transformăm această distanță în centimetri și apoi vom efectua calculele, vom găsi... o clipă... extraordinar, cine s-ar fi gândit? Obținem cincisprezece centimetri.

— Deci? O văd pe Samantha sau n-o văd?

— Da, domnule Phill, o puteți vedea pe soția dumneavoastră, dacă este afară, ziua, în lumina soarelui și e Lună nouă, ceea ce înseamnă că Luna se află sus pe cer, iar zona San Francisco este în aria de vizibilitate a telescopului. Dar nu veți avea pretenția să o puteți vedea tot timpul, nu? Zi de zi, vreau să zic. Nu zilnic, ci doar două-trei zile într-o lună.

— E de-ajuns, zic, răspunse Phill.

4.

În noaptea care urmă, Mad intră în bazele de date ale sistemului informațional PamirInfo. Căută rețeta laptelui nutritiv servit în fiecare dimineață celor care făceau antrenamente cu haltere la sala de forță. Lista ingredientelor era una destul de lungă. Văzu acolo, printre altele: glutamină, taurină, citrulină, alanină, arginină și beta-alanină, apoi cafeină și extract din cafea verde și ceai verde, iar în cele din urmă vitaminele C, B3, B6, B9, B12 și D3. Nu înțelese mai nimic din lista aceea, dar nu se lăsă descurajat. Creă în câteva minute o rețetă nouă, pe care o numi „sundayMorningDennisReceipt", în care introduse doar patru ingrediente: pudră de talc, ulei de ricin, lapte de cocos, apă caldă în părți egale, până la 200 ml. Se amestecă energic și se bea pe stomacul gol. Direcționă această nouă rețetă modulului executiv atașat persoanei cu numele McCarthy Dennis. Apoi se ocupă cu îmbunătățirea ecuației planului tangent raportat la fiecare element din cele două milioane de piese hexagonale care formau gigantica oglindă parabolică încastrată în cupa craterului Copernicus.

Noua formă a ecuației ar fi trebuit să elimine în mare parte erorile de sfericitate și paralaxă, ceea ce ar fi avut ca rezultat îmbunătățirea rezoluției cu cel puțin 50 de milionimi de secunde de arc, ceea ce, tradus în centimetri, ar fi însemnat distingerea ochilor pe figura unei persoane. Ținându-și degetele mâinii stângi încrucișate la spate, Mad apăsă pe butonul care focaliza mega-oglinda pe Los Angeles. Metropola se afla la amiază, dar asta conta mai puțin, ceea ce era important era faptul că Luna se afla în ultimul ei pătrar. La ora 12:00, astrul nopții tocmai răsărea pe cerul Orașului Îngerilor, deși invizibil pentru pământeni. În doar treizeci de secunde, care i se părură lui Mat treizeci de ani, servomotoarele celor două milioane de oglinzi hexagonale focalizară axul parabolei în punctul coordonatelor 34°03'N 118°15'V, respectiv asupra orașului Los Angeles.

Înfrigurat, începu să baleieze în sus și în jos, la stânga sau la dreapta, căutând reperele cunoscute. Se orientă după Stadionul Dodger, pe care îl recunoscu primul, apoi găsi rapid Pico Rivera și, îndată, Beverly Bulevard. Crescu lent rezoluția și putu să recunoască, emoționat, aleea care ducea spre ușa imobilului unde locuia Natalie. Salvă această poziție în memoria de locații favorite și rămase așa, cu imaginea ușii zăvorâte în față, vreme de trei sferturi de oră. Își făcu o cafea. Ceasul intern al coloniei arăta ora 2 noaptea. Era o anumită corespondență matematică între ora Pamirsat și ora din Los Angeles, corespondență ce se menținea constantă în timp. Douăsprezece ore. Când soarele îl luminează pe unul, celălalt se află în umbră. Logic.

Ușa se deschise și se închise de mai multe ori. Nu recunoscu pe niciuna dintre persoane. Un pic blurate la față – asta se va putea remedia, deja Mad avea în minte ecuațiile de aproximare Fourrier necesare – dar putea să-și dea seama dacă era vorba de bărbați sau de femei în vârstă, după îmbrăcăminte și înălțime. Niciuna dintre persoane nu putea fi Natalie.

Exasperat, verifică încă o dată poziția geografică. Execută un zoom out, scană cartierul și zonele limitrofe, dar nu găsi nicio greșeală. Reveni la ușa închisă.

La ora 16, ora locală Los Angeles, ora 4 dimineața ora Pamirsat, Natalie își făcu apariția. Intră pe alee, o vedea de la ceafă. Avea la gât o eșarfă verzuie, pantofi roșii (asta se vedea cel mai bine de sus) și o fustă cu carouri. Fusta se oprea deasupra genunchilor. Mat se rugă în gând ca Natalie să se oprească, să intre în vorbă cu cineva și să întoarcă măcar o clipă capul înapoi. Acest lucru nu se întâmplă.

Însă, ca o minune, după ce introduse codul în interfon și deschise ușa, zăbovi o clipă în prag și privi în sus, spre cer. Oh, Doamne! A zâmbit! Ca și cum ar fi știut, ca și cum raza de lumină a celor două milioane de faguri de albine ar fi conectat-o mental cu el! Rămase așa, pironit în fața monitorului pe care imaginea ușii închise se estompă încet, pe măsură ce se lăsa înserarea în LA. Zorii se iviră și pe stațiunea Pamirsat, în mo-

mentul în care Mad se ghemui sub pătură, încercând să adoarmă câteva minute, măcar.

Peste o oră, în timp ce stătea la coadă la linia de servire a micului dejun, Dennis slobozi deodată un urlet și se repezi, cu palma pusă peste turul pantalonilor, către veceu. Nu se mai dezlipi de scaunul de toaletă timp de patru ore, cu toate insistențele și bătăile în ușă.

În ziua următoare, Dennis McCarthy fu îmbarcat pe primul transportor cu direcția Terra. Contractul său de muncă fusese reziliat, sub clauza „apendicită, peritonită, ocluzie intestinală sau altă boală abdominală acută, posibil infecțioasă". Înainte de a păși în modulul lunar, Dennis se întoarse către doctorul Figueira și mai făcu o ultimă încercare:

— Să mai așteptăm până mâine, sunt convins că a fost ceva accidental, trecător. Deja nu mai am nimic.

— Dragă Dennis, aș vrea să te cred, dar nu pot să risc nimic în timpul vizitei Excelenței Sale. Dacă e, Doamne ferește, vreo bacterie contagioasă? Peste șase luni, dacă toate analizele îți vor ieși bine, vei putea să revii.

— Să nu-i dați telescopul pe mână lui Mad! Eu atât vă spun. E nebun! mai zise și închise ușa modulului în urma lui.

5.

Duminică dimineața, la ora lunară 10, drumul dintre cosmodrom și intrarea oficială în stațiunea minieră era pavat cu steagurile brun-portocalii ale Alianței Sudului. Steagurile nu fâl-

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 1 decembrie 2020!

fâiau în atmosfera lunară ultrararefiată, ci stăteau țepene și boțite ca niște foi de tablă. Îndată ce aseleniză, de modulul lunar se apropie un transportor șenilat care aștepta îmbarcarea pasagerilor. Cei patru oficiali, senatorul, secretarul personal și doi cameramani acreditați de la televiziuni prietene, purtând costume presurizate de unică folosință, se urcară în transportor și, în cincisprezece minute, intrară cu toții în sasul de echilibrare presostatică.

— Bine ați venit printre noi, Excelența Voastră! fu auzită ura-rea lui Daniel Kotska, proaspăt spălat pe față, în cinstea acestui eveniment.

Urmară strângeri de mâini și un scurt dialog pentru ascultarea doleanțelor organizatorice ale vizitatorilor.

— Să fie scurt, zise Burrows. Arăt penibil în gravitația asta scăzută. Voi vorbiți mai puțin, câte trei minute, lăsați-mă pe mine treizeci. Peste o oră vreau să decolăm. Ai omul? se întoarse către Kotska.

— Da, excelență, el este! zise directorul, împingându-l pe Maddox în față.

— Bun așa, mi-l trimiți peste trei luni, nu am ce face cu el acum. Să dea un interviu aici, înregistrat. Trimite un CV secretarului meu. Sunteți gata? Lumea e anunțată, sunt prezenți toți? Lumini sunt?

— Totul OK, excelență, poftiți la microfon.

— Băieți, se întoarse Burrows către cameramani, să se vadă și niște utilaje în cadru și ceva în mișcare. Așa... concasorul acela e perfect. Ciocăni în microfon. Probă! Se aude?

— Trei, doi, unu, vorbiți! zise un operator. Sunteți în direct.

— Bună ziua, sau bună seara, dragi americani! Vă vorbesc chiar de pe Lună. Sunt în stațiunea de cercetări metalurgice și astronomice și exploatare minieră Pamirsat, cu ocazia inaugurării celui mai mare telescop optic pe care l-a avut omenirea până în ziua de azi. M-am interesat și am aflat că primul telescop a fost construit de nimeni altul decât Galileo Galilei, în anul 1609, cu care a observat munții de pe Lună. Iată, au trecut

șase sute de ani de atunci și știința a progresat enorm. Dacă luneta lui Galileo mărea de 30 de ori, iată că telescopul nostru cu reflexie, cu o oglindă parabolică având diametrul de o mie de metri, are puterea de mărire sau grosismentul de... cât, domnule Maddox? Domnul Maddox e unul din savanții care au contribuit la crearea acestui fabulos instrument. O să mai vorbim despre Mad.

— Telescopul GIGATEL mărește de peste cinci sute de mii de miliarde de ori. Mai exact, de cinci sute cincizeci de mii de miliarde. Un număr cu cincisprezece cifre.

— Vedeți, așadar, ce progres colosal! Dragi concetățeni, am folosit intenționat cuvântul progres, ca să arăt că noi, Partidul Noua Cetățenie, militează pentru progres! Pentru dezvoltare! Pentru eliberarea de sub sârma ghimpată a frontierelor! Vrem să dărâmăm Zidul care separă de două sute de ani două lumi, două civilizații. Libertate! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!

Mad se retrase în scurt timp într-o zonă lăturalnică, ne-expusă reflectoarelor, în care mai zăbovi vreo zece minute. Se uita în permanență la ceas. În noaptea respectivă, Luna trecea din faza de prim pătrar în cea de Lună plină, când observația Pământului devenea imposibilă. Era ultima ocazie de a o mai vedea pe Natalie. Următoarea avea să mai apară abia peste două săptămâni.

Intră în cabina lui și se năpusti, literalmente, febril, asupra terminalului. Tastă parola și imaginea bine-cunoscută a ușii imobilului îl întâmpină. Deja cunoștea obiceiurile Nataliei. La opt dimineața ieșea pe ușa blocului, o urmărea cum se urcă în mașina parcată în stradă. Urmărea traseul mașinii, pe care în cele din urmă reuși să-l reconstituie, după mai multe eșecuri. Pur și simplu, la început nu putea să urmărească mașina în viteză. După câteva îmbunătățiri aduse softului, urmărirea unui vehicul în mișcare pe Pământ deveni chiar un fel de joc pasionant. Găsise și adresa locului ei de muncă: lucra la Arhivele Districtuale. Cine știe pe ce post, nu aflase sau nu-l interesase. Știa însă că Nat ieșea la ora 13 fix în pauza de masă, împreună

cu o colegă și mergeau la un restaurant, la două străzi distanță. Mâncau câte o porție de ceva roșu, poate pizza, poate paste. Nu-și dădea seama. Beau ceva maroniu, din pahare largi, asta putea fi cola sau vin roșu, de ce nu?

La trei și jumătate PM, Nat pleca acasă. La 4 PM intra pe ușa blocului. Asta se întâmpla în fiecare zi, mai puțin în week-end, când programul ei era neregulat.

Se uită la ceas. Peste patru minute, Natalie avea să apară în fața ușii de la intrare. Mad își aduse o cutie de bere rece de la frigider, pe care o păstră pentru a o deschide în momentul apariției lui Nat. Momentul acela nu întârzie cu nicio secundă.

Numai că... Natalie era însoțită. De un bărbat. Mad simți cum, literalmente, sângele îi îngheață în vene. Tot sângele din corp, din mâini, din picioare, din stomac i se ascunse într-o clipă în inimă. Sau undeva, în altă parte, nu știa unde. Mad era un sloi de gheață. În clipa în care Natalie deschise ușa și se întoarse, ca de obicei, cu fața spre stradă, cei doi se sărutară. Mad încercă, fără succes, să-și umezească limba, uscată ca o coadă de mătură. Când Natalie intră în bloc, bărbatul se întoarse cu fața către stradă. Și atunci...

Oh, toți zeii și toate zeițele din Olimp! Dennis!

Rămas câteva clipe nemișcat lângă ușă, se uită în sus (ce ironie jalnică!), zâmbi și se îndreptă agale către mașină.

6.

Orele, zilele se târau ca melcul. Mad se uita des la ceas, dar nimic nu grăbea mișcarea acelor. Două săptămâni de bănuieli, de speranțe deșarte, de îndoieli, disperare și depresie. Nu putea face nimic. Nu putea lua legătura cu ea prin radio și prin nicio altă rețea. Nu că nu ar fi existat asemenea mijloace tehnice, dar orice comunicație cu Pământul era bruiată din considerente de securitate. Atât terestră, cât și selenară. Singurele comunicații se făceau între cele două terminale de cosmodrom.

Cum reușise Dennis să dea de urma Nataliei? Asta era cea mai dificilă, cea mai presantă întrebare. Dacă Dennis n-ar fi

știut de existența ei, dacă Dennis n-ar fi știut adresa ei, dacă... dacă... câți de „dacă" s-au dovedit a fi, în cele din urmă, himere. Se gândi îndelung. Să fi fost o pură coincidență? Una la câte milioane? Nu credea în așa ceva. A fost premeditare. Dennis trebuie că a știut ceva. Ce? De unde? I-a furat actele, parola, i-a spart conturile în rețelele de comunicații? Dennis, un salahor, un muncitor cu spinarea, care abia știa să citească? Puțin probabil, dar nu imposibil.

Mad se perpelea în suc propriu, noapte de noapte. Se scula cu ochii umflați și genele lipite. Nu mai mânca. Se constipase. Nu mai era atent la ce i se spunea. Doctorul Figueroa îl luase la ochi. Își propusese să-l urmărească mai atent. Dennis observase instinctiv prezența tot mai agasantă a doctorului în apropierea sa. La un moment dat, își dăduse seama că starea asta letargică nu putea să-l ducă nicăieri decât la dezastru. Trebuia să accepte realitatea. Nat se cuplase cu Dennis. Joc al întâmplării sau conspirație îndreptată intenționat împotriva lui, asta era mai puțin important. Avea nevoie doar de o confirmare. O oră cu vizibilitate bună. Era pregătit sufletește să primească orice lovitură. Oricum, Natalia era pierdută. Ca și cum ar fi murit. Își impuse să nu se mai gândească la ea.

Și atunci se gândi doar la Dennis. Îl văzu din spate, cu umerii lucrați la aparate, cu sirenele stacojii tatuate pe bicepși. Și atunci îi veni ideea genială. Deschise cărțile de optică – avea o bibliotecă digitală impresionantă. Nu găsi aici ce căuta. Deschise cărțile de astronomie. Domeniu extrem de vast. Căută noțiunile înrudite cu „intensitatea radiației solare". Citi undeva o formulă și un rezultat: intensitatea solară la limita atmosferei terestre este egală cu 1367 Wați pe metrul pătrat. O mie de wați este o lumină orbitoare. Un bec de o mie de wați te face scrum instantaneu, dacă pui mâna pe el. Secțiunea rotundă a oglinzii telescopului era un cerc cu diametrul de o mie de metri. Suprafața acestei secțiuni era de... PI ori raza la pătrat, totul înmulțit cu 1367, asta făcea aproximativ 3 miliarde de wați. Adică 3 gigawați. Coeficientul de disipare al energiei prin atmosfera

terestră era în jur de cincisprezece procente. Nesemnificativ, la cifrele care erau în joc, se gândi înfierbântat. Mintea lui începuse să-și învârtă rotițele. Calcula. Ce energie poartă un fulger? Citi și află. Un fulger de mică intensitate transferă 500 de mega juli sau, cu alte cuvinte, 500 de megawați pe secundă. Eu am aici trei mii de gigawați. De șase ori mai mult. Șase fulgere. Numai că, într-o durată de timp mult mai mare. O secundă, nu o milionime de secundă. Hmmm... poate că ar fi bine să fac, totuși, niște probe, își zise.

Simți că-l doare capul. Renunță să se mai gândească la asta. Luă o pauză de două zile înainte de ziua hotărâtă. Merse la club, prima dată după plecarea lui Dennis. Parcă îi simțea lipsa. Nu mai avea așa de mult haz. Fum de țigară, cântecele stupide, stereotipe, zurgălăi. Comandă un energizant și se întoarse în cabina lui.

După patru ore de somn agitat, soneria ceasului îl trezi. Tresări alarmat, nu știa ce se întâmplă. Se repezi la monitor, tastă parola. Tocmai la timp. Nat ieșea din casă. Era într-o zi de duminică, ora 8 dimineața în LA. În stradă o aștepta Dennis. Mad nu mai simți nimic, niciun fel de resentiment. Luciditatea de matematician îi inoculase anticorpii împotriva isteriei. Urmări calm mașina în trafic, se îndrepta către ocean. La început fu deconcertat, nu înțelegea practic ce se întâmplă, abia când mașina parcă pe o stradă lăturalnică în apropiere de Marina del Rey, înțelese. Ticălosul își cumpărase un iaht cu banii primiți de la Pamirsat. Nu e rău, își zise, va trebui să mă gândesc și eu la o investiție când mă voi retrage.

Cei doi urcară pe iaht. Nava avea trei catarge și motor electric, nu reuși să citească numele, nu avea o poziție bună. Zece metri de la prora la pupa, era un iaht bunicel spre bun. Nou, valora o sută de mii de dolari. Ambarcațiunea se depărtă în larg, deplasându-se oarecum în voia curenților. Se vedea bine că cei doi nu aveau timp de navigație, erau ocupați cu altceva.

Se uită la ei preț de douăzeci de minute. Nu înțelegea ce se întâmplă. În mod cert, erau goi, nu aveau nimic pe ei. Pricepu,

în cele din urmă. Erau întinși pe punte, pe un fel de pătură sau cearșaf. De pe Lună, cei doi se vedeau ca un singur trup. Cu sânge rece, Mad tastă comanda „TRAGE", o comandă nouă, pe care o instalase în sistem săptămâna trecută. „TRAGE 5 ms", adică 5 milisecunde. Nu știa nici el ce se poate întâmpla. Era, efectiv, o premieră. Și în clipa aceea, lumina soarelui, captată în fundul de parabolă de un kilometru diametru, din fundul craterului Copernicus, țâșni cu viteza luminii de trei sute de mii de kilometri pe secundă direct către fundul lui Dennis. O secundă, atât a durat călătoria razei prin cosmos. Când a pătruns în atmosfera terestră, aceasta a pârâit. Tunetul s-a rostogolit cale de o sută de kilometri în toate direcțiile. Martorii oculari au povestit după aceea că un fulger s-a coborât din cerul senin drept – drept spre o barcă din ocean. În care erau doi îndrăgostiți. Și din tot ce era în barca aceea, fulgerul a ales să lovească exact, dar exact, testiculul stâng al bărbatului. Care, neînțelegând ce se întâmplă, dar văzând că iese fum din fundul lui, și simțind probabil și o durere, s-a aruncat în mare și a început să urle. Femeia a sunat la 911. A venit o șalupă care l-a scos pe om din apă și l-a dus la spital.

Doctorul care l-a cusut a povestit după aceea, la știri, cum a reușit să-i salveze unul dintre testicule, pe cel drept. Însă a mai putut să observe o ciudățenie. Fulgerul lăsase în urma lui, în proximitatea anusului, o cicatrice vișinie. Se vedea foarte clar conturul unei sirene mici. Cu toate detaliile, solzi etc. Ziceai că e tatuată. Doctorul a făcut mai multe poze, cu gândul să facă o comunicare la congresul următor al chirurgilor.

O lună mai târziu, ieșit din convalescență, rănitul, un oarecare McCarthy, dădu presei o poveste halucinantă despre un atac, din gelozie, îndreptat de pe Lună împotriva lui. Când giga telescopul și numele lui Waver interveniră în toată tărășenia, senatorul Burrows fu trântit în sondaje și, bineînțeles, pierdu alegerile.

Președintele ales, un naționalist xenofob și ultra-conservator, sistă toate investițiile pe Lună. Companiile stinseră focul

în Pamirsat și lăsară numai o flacără de veghe, pentru vremuri mai bune. Planurile de reunificare ale Americii fură abandonate, pentru cel puțin o sută de ani – se exprimară analiștii.

Dennis și Nat s-au luat.

Mad a fost repatriat pe aceeași navă cu doctorul Figueira și cu maiorul Chambers, dar nu și-au vorbit între ei. În urma lichidării activelor, ceea ce primi fiecare angajat fu salariul pe un an. Ei, dar asta nu era deloc rău, își zise Mad. Ticăloșii ăștia trebuie să-mi bage în cont un milion de dolari.

Telescopul acela avea să fie, odată și-odată, repornit. Și el era singurul care-i știa toate secretele. În așteptarea acelei zile, când avea să fie rechemat, Mad se apucă să scrie o carte. Se angajă profesor de matematică la Universitatea Pasadena. Apoi își cumpără un iaht. Și se simți, pentru prima dată în ultimii doi ani, liber și fericit.

Incidentul Indira

de Anamaria Borlan

Nava de linie suborbitală de pasageri atinse altitudinea limită a demarcației de navigație Kármán, de unde se putea admira o foarte frumoasă circumferință a aureolei boreale unduindu-se verde-smarald, în zona de jos a termosferei. Dedesubt se vedea foarte clar planeta albastră, fără nori care să ascundă continente cu țărmuri erodate, munți cu piscuri înzăpezite, oceane care înghițiseră de mult arhipelaguri și insule, cea mai mare fermă plutitoare de panouri solare și calota nordică, aproape fără gheață. Zborul era lin și, în compartimente, călătorii priveau prin hublouri, încântați de priveliștea oferită de spațiul întunecat, un fundal unde nu se zărea nicio stea. În depărtare, oarecum teșită, învăluită într-un grațios văl de ceață alburiu-transparentă, strălucea distantă, în toată splendoarea ei, Selena.

Brusc, ceva din afară lovi nava.

☆

— Pasagerii și echipajul n-au avut nicio șansă! exclamă cu ciudă proprietarul companiei aeriene căruia îi aparținuse nava de linie. Și e al treilea incident în optsprezece luni! Și...

— Cu tot respectul..., interveni o tânără, intrând în sala de ședințe fără să fi bătut la ușă și fără să fi fost anunțată.

Privirile bărbaților care ședeau în jurul mesei se întoarseră deodată spre personajul care avusese tupeul să le tulbure activitatea într-un mod atât de intempestiv.

— Cine ești? întrebă unul dintre ei.

— Vreau să vorbesc cu proprietarul companiei, ceru fata.

— Suntem în ședință! Cum îți permiți să ne deranjezi?

— E în avantajul companiei...

— Te rog să ieși!

— Nu plec până nu vorbesc cu proprietarul! Am informații care pot elucida cazul! se opuse ea cu vehemență.

În cele din urmă, proprietarul se ridică:

— Eu sunt. Ce dorești să-mi spui? Ce fel de informații ai?

— Ar fi mai indicat să discutăm între patru ochi, replică tânăra, pe un ton convigător.

Bărbatul se uită la ceilalți, apoi strânse din buze. Îi făcu semn fetei să-l urmeze. Intrară într-o încăpere alăturată, cu pereți de sticlă, de unde se putea vedea o parte a aerodromului, câteva piste și, în depărtare, imensa rampă de lansare a navelor orbitale și spațiale.

Tânăra se așeză și-și scoase șalul de la gât.

— Sunt Indira McIntosh de Genova, se prezentă ea.

— Te ocupi de exopolitică?

— Nu.

— Și ce ai venit să-mi spui? întrebă ursuz bărbatul.

— Urmăresc de ceva timp aceste... hai să le zicem, accidente dezastruoase. Nu vi se pare că au loc cu o anumită frecvență?

Bărbatul se încruntă, fără a se arăta însă surprins.

— Insinuezi că sunt acțiuni deliberate? Terorism? Ai vreo dovadă?

Tânăra puse pe masă o tabletă.

— Am o diagramă care ar putea susține această teorie. Nu cred că navele au defecțiuni de fabricație... Le construiești gata defecte, domnule Tannger? Îți sabotezi propria afacere? Sau chiar nu-ți pasă? Mor atâția oameni din vina ta. Copii și...

— Ajunge! Nu îmi place tonul cu care o zici, dar ai dreptate. Trustul are pierderi mari, iar oamenii au devenit reticenți față de călătoriile cu compania T'ger AeroSpacenautics.

— În acest ritm, vei da faliment cât de curând.

— Altceva mai ai să-mi spui?

— Aveți dușmani, domnule Tannger?

Bărbatul se așează pe scaunul din fața ei. O scrută din priviri.

— Dușmani? Ei știu? ridică el din umeri. Cu siguranță că am rivali de afacere, dar până la a recurge la astfel de acte de violență... nu știu ce să zic?

— De ce s-a prăbușit a treia navă de linie? Era în perfectă condiție de zbor. Sau nu?

— Echipa de examinare a descoperit un șurub care a lovit unul dintre hublouri. Concluzia preliminară arată că asta a declanșat tragedia.

— Un șurub, repetă Indira, gânditoare. Un mic și banal șurub.

— Provenit, probabil, din stratul de deșeuri orbitale.

— Domnule Tannger, nu puteți da vina pe hazard. Teoria mea spune că există o intenție criminală.

— Crezi că cineva a tras deliberat în nava mea? Cine ar putea face așa ceva? Cu un șurub?!

— Șurubul, în spațiu, e ca un proiectil. La velocitate mare, chiar dacă masa sa e mică, poate străpunge hubloul și depresuriza interiorul... Iar de aici, totul devine clar.

— Comisia de monitorizare a dezastrelor tehnologice spațiale cercetează în continuare cauzele accidentului...

— Pe toate trei? surâse Indira și se ridică.

Împinse tableta spre el.

— Găsiți aici documentația. Studiați concluziile și mai vorbim.

— Ești de la Forțele de Apărare Spațială?

— Nu neapărat, zâmbi tânăra insinuant.

Ajunsă la ușă, se opri și păru că ezită.

— Mai ai ceva să-mi spui...?

— Ah, da, ar mai fi un lucru...

☆

Se transmiteau imagini pe toate ecranele digitale montate pe clădirile de pe întreaga suprafață a planetei Pământ. O voce nara pe un ton trist și monoton:

„Călătoria în spațiu nu mai e de mult doar un vis. A devenit o realitate banală. Progresul științei și al tehnologiei a determinat colonizarea și terraformarea Lunii, comercializarea spațiului, formarea de mari corporații spațiale, demararea construirii de noi habitate pe Marte. Ne îndreptăm privirile chiar și spre corpuri cerești mai îndepărtate. Unele planete, din alte sisteme solare, au condiții asemănătoare cu cele de pe Terra.

Din toate aceste activități, montarea de stații orbitale, telescoape de mare putere, cu care să descoperim noi planete sau viață extraterestră, afluxul de construcții pe satelitul nostru natural și vecina noastră cea mai apropiată, Planeta Roșie, au generat o mare diversitate de reziduuri, aruncate și abandonate în spațiu.

O nouă tragedie teribilă a zguduit opinia publică. Cel mai mare cargobot orbital, ce transporta metan și sare dinspre Marte, pe ruta dintre sateliții naturali Phobos și Deimos, a fost lovit de o bucată desprinsă dintr-un rezervor ce gravita în jurul Selenei, în stratul de rebuturi. Încărcătura s-a împrăștiat pe o suprafață de cel puțin opt sute de kilometri pătrați, iar piloții și echipajul au murit instantaneu, la explozia cocpitului.

Aceste resturi, sateliți artificiali distruși sau dezmembrați, sonde defecte, rezervoare, rămășițe metalice, fragmente din nave sau din stațiile de cercetare, gunoaie industriale, nu au ce căuta pe traseele de transport marfă. Sute de bucăți, mari sau mici, orbitează cu o viteză de 6,14 m/s între Pământ și Selena, fiind un pericol letal în caz de coliziune și o permanentă amenințare. Nicio navă spațială, fie ea de transport, de cercetare sau militară, nu se mai află în siguranță în timp ce parcurge drumul de la Pământ la Lună ori spre Marte".

Bărbatul închise transmisia pe care o urmărise pe un canal de știri oarecare. Își puse mâinile la ceafă și se lăsă confortabil pe spate. Rămase așa o vreme, gânditor. Apoi se ridică dintr-odată, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva, și cuplă un afișaj optoelectronic pe care apăru o hartă ce cuprindea o imensă reprezentare vizuală a zonei spațiale dintre orbita terestră și cea

selenară. Încercui și desprinse digital câteva puncte numerotate, le trase într-o diagramă de la marginea displayului, apoi mări tabelul. Studie cu atenție cele câteva repere, făcând adnotări și calcule.

— Cu șefu', ceru la telefon, privind punctele selectate sclipind verde, față de cele roșii însemnate de el.

— La mulți ani! îi ură o voce, oarecum neplăcută. Anul 26 din noua Era Cosmică să-ți aducă belșug! Înseamnă că ai găsit ce căutai de atâta timp. Unde e?

— Plasată pe orbita superioară, între Pământ și Selena.

— Acolo!? exclamă celălalt, plescăind de plăcere.

— O punem în funcțiune?

— Încă n-ai făcut-o?

— În câteva zile va porni.

Închise, în hohotele răgușite ale celuilalt.

☆

După 22 de ani

Indira se afla la începutul mandatului ei de primar al Pamirsatului. Era primul primar și prima femeie în această funcție, după „Războiul de 87 de minute", care avusese loc cu nici două luni înainte să fie înscăunată, în 56 EC. Multe voci de pe Terra și Selena pledaseră pentru instalarea ei imediată, știind că era o persoană cu mână și voință de fier, intransigentă și foarte competentă.

În urma războiului, satelitul natural al Pământului se rupsese în trei bucăți. Lupta fusese o ciocnire armată de mare intensitate, între ultimul val de coloniști ajunși pe Lună în 47, specializați în servicii și minerit, și armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum*, ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbita La Grange. Tocmai începuse asamblarea și testarea primilor droizi de luptă antropomofori, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică. Abia peste un an, aceștia aveau să iasă din uzine și să formeze o întreagă armată regulată de bază.

După grele și susținute bombardamente, pe Selena apăruseră fisuri, apoi falii adânci și late. Ruptura satelitului devenise inevitabilă, cu toată strădania oamenilor de a o ține întreagă. Activitatea lor continuase exclusiv pe satelitul nou format, cel mai mare, Phoebe. În special agricultura hidroponică, cea care dădea rezultate foarte bune în comparație cu mineritul.

Vestea primită despre eșuarea primei tentative de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta, din Colonia Marelui Zid, generase instaurarea unui nou post, cel de primar. Problemele, mai ales cele nerezolvate, erau multe, și doar un simplu consiliu colonial alcătuit din oameni de afaceri de nivel mediu sau câte un deputat trimis de pe Terra, care habar nu avea ce se petrecea pe Lună, n-avea puterea de a decide sau rezolva situațiile stringente și grave. Nimeni nu reușea să pună pe masă un set de soluții distincte și viabile, nimeni nu era suficient de capabil să prezinte, detaliat și la obiect, un program de reabilitare și restabilire a bunului mers al activităților.

Pentru a pune în ordine vraiștea creată în toate structurile sociale, economice și financiare ale Selenei și, mai apoi, ale satelitul Phoebe, era nevoie de o persoană cu abilități speciale relevante de conducere și o viziune clară despre organizarea, coordonarea și controlul situației. Cu alte cuvinte, o mână de fier care să conducă Pamirsat. În cursa pentru fotoliul de primar fuseseră înscrise trei persoane. Una renunțase cu puțin timp înainte de scrutin, cedându-și votanții contracandidatului. Indira se înfuriase de lașitatea trădării și întețise campania până o transformase într-una agresivă. Dacă avea să piardă, măcar știa că luptase până la capăt, cu toate puterile ei.

Surprizător, învinsese, zdrobindu-și adversarul, un consilier de rang trei de la mentenanța Terrană, cu un procent dublu față de el. Fusese sincer uimită. Nu mai exitaseră de multă vreme femei în posturi cu atribuții administrative la un nivel atât de înalt. Ea era om de știință, specialist în structuri sociale nonterestre, iar numele ei apăruse dintr-odată pe buzele tutu-

ror. Devenise un fel de suverană neîncoronată peste activitățile de economie domestică pe care avea să le administreze. Statutul de regină i se potrivea de minune.

Șezând în fotoliu, își admira numele inscripționat pe tăblița de pe birou. ***Indira McIntosh de Genova.*** *Primar Parmisat, Phoebe.* Surâse de plăcere și ceru un ceai tare. Brațul telescopic îi puse ceașca pe masă, din care se ridica, liniștitor, un fuior abia vizibil de abur. Numele cu particulă o moștenise de la Grimaldo Canella de Genova, consulul orașului Zena, în dialectul genovez, din 1162 până în 1184, în timpul măsurat în era pământeană, iar după cucerirea regiunii Liguria, cu capitala în orașul-port de la Mediterană, de către lombardezii din imperiul romano-germanic, fusese nevoit să plece în exil, stabilindu-se la fortăreața Ghibelline, de pe dealul Monaco, înființând astfel dinastia primului principe Grimaldi.

McIntosh era un nume de origine scoțiană, derivat din vechea galeză *toisech*, care însemna conducător, șef sau prinț, forma anglicizată a Mac an Toisich, o denumire patronimică aparținând categoriei numelor de familie ereditare a picților, din antica țară Picland, din preistoria și protoistoria culturii Epocii de Fier britone, când erau cunoscuți ca Peohta în engleza veche, Pecht în scoțiană și Peithwyr în galeză. Conform analelor Pictavia ale regatului Fidach din Inverness, McIntosch data din anul 1160, având cam aceeași vârstă cu numele de Genova. Ambele era puternice și elegante și aparținuseră clasei aristocratice.

Indira era mândria ei. Nume viguros, dar și foarte feminin, cu o influență pozitivă, însemna, în defuncta limbă sanscrită, splendoare și grație. Atribute care o descriau perfect. Numită după soția zeului hindus Vishnu, zeița prosperității, a norocului și a frumuseții. Simbolul ei era floarea de lotus cea încărcată cu mituri și minunate legende, reprezentând în esență puritatea minții, perfecțiune spirituală, iluminare și renaștere. Și, probabil, nu era o simplă coincidență că Indira Gandhi fusese prima femeie prim-ministru al Indiei. Cu siguranță că părinții

din care provenea genetic Indira McIntosh de Genova avuseseră un simț dezvoltat al umorului, să-i combine astfel numele. Sau o mare capacitate de reconstituire a diferitelor părți ale istoriei străvechi a Terrei, dând un nume complex și covalent fiicei lor, completând rezonant cele două nume de familie.

Pe colțul biroului, mic și arătând straniu între alte obiecte moderne, o micuță statuetă pictată în multe culori tari se uita la ea rânjându-și colții, ca o felină gata de atac. Îl reprezenta pe zeul Fudō Myō-Ō din panteonul japonez. De mică fusese pasionată de cultura fostului arhipelag al țării Soarelui Răsare. Primise cadou micuța sculptură de la un bun prieten cu care lucrase mulți ani împreună și care-i explicase însemnătatea mâniei și a privirii chiorâșe. Obiectul nu era mai mare decât ceașca de ceai, însă privea cu atâta înverșunare și ură încât Indira se întrebase de multe ori, ce-l putuse înfuria pe bietul zeu de arăta așa de supărat. Acesta ședea pe un postament de piatră ce simboliza cât de imuabilă era viața, iar în spate avea pictată o *karura*, o aureolă de flăcări imense care ardea cu vâlvătăi flamboiante. O imagine tocmai potrivită pentru biroul ei.

Mica sculptură din fața ei înfățișa unul dintre cei mai puternici zei din Regatul Regilor Înțelepți din Tărâmul Matcă al Haosului, zeul focului cu puteri mistice, ținând în mâna stângă o funie cu un nod, un fel de lasou sau streang, pentru a prinde monștri sau demoni. Indira râdea mereu când își aducea aminte; cu toate că folosise toate dicționarele din lume, tot nu era prea lămurită ce însemna termenul *demon*. De monștri mai auzise, cu trimitere la semenii ei, oamenii. În mâna dreaptă, statuia ținea sabia *kurikara-ken*, al cărei tăiș repezenta înțelepciunea tăind ignoranța și prostia. Ea trăia într-o lume a realului de existență obiectivă și i-ar fi prins bine o astfel de sabie cu care să taie din plin prin stratul gros al incompetenței și al obscurantismului.

Lucra în domeniul de mare interes al sistemelor organizate, folosindu-se de diagrame, scheme, fapte concrete, coeficienți, reprezentări grafice și matematice. Specializată în structuri so-

ciale umane nonterestre, un domeniu de activitate plin de resurse neașteptate, îi permitea să vină în contact cu diferite entități cu anumite structuri de sistem, trăsături specifice și caractere speciale, având elemente de integrare organizaționale foarte complexe și sinuoase. Faptul că devenise primarul Pamirsat al Phoebe avusese la bază tocmai această perfecționare și specializare continuă în dificila ei meserie.

☆

— În societate au existat și vor exista mereu două feluri de oameni, vorbi Erhart Tănăsescu, cu vocea sa guturală, greu de urmărit din cauza hârâielii produse de aparatul laringial.

Ședința fusese convocată de el, viceprimarul Parmisat și cei șase oameni care compuneau primul etalon al primăriei phoebiene se văzuseră obligați să participe. Cu toate că încă nu se cunoșteau între ei.

— Cei puternici și cei care aleargă după putere, completă el, cu un sunet strident.

Nu răspunse nimeni.

— Egalitarismul generează stagnare. Individualismul însuflețește progresul.

Kirito Valdés se foi pe locul său. Era al doilea viceprimar și cam de aceeași vârstă cu Indira. Priveliștea satelitului Phoebe se vedea în toată splendoarea ei prin micuțele hublouri octogonale de la nivelul cel mai de sus, prin care soarele cernea o diafană rețea de raze ce luminau palid interiorul. Corpul construcției, de formă ovală, acoperit cu o semisferă metalică, avea lungimea de aproape 2,5 km și lățimea de 1,2 km. A doua construcție umană pe Selena, o stație semiîngropată, iar după amara experiența eșuată a minei Walpurgia-1, aparținând unui consorțiu germano-olandez, Pamirsat devenise o așezare ale cărei prerogative ambițioase erau să asigure coloniștilor aerul, apa și hrana din resurse proprii, pentru a deveni independentă de costisitoarele importuri de pe Terra. O superbă pădure de un verde-închis lucios se întindea până la orizont, sub acoperi-

şurile în forme de cuve, fiind rezultatul ingineriei genetice pe copaci şi alte plante agricole hidroponice.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă, după câteva minute de tăcere, consilierul desemnat al primarului.

Bătrânul hirsut, despre care părerea unanimă era că nu avea ce căuta într-o funcţie aşa de înaltă şi cu responsabilităţi atât de grele care să-i apese umerii osoşi, îşi încreţi toate ridurile feţei într-un rânjet sarcastic.

— Cine a vorbit? Ah, mai tânărul vice...

— Eu, în persoană, spuse şi aruncă un mic disc de plastic pe masă, urmărind cum se roteşte şi cum, în cele din urmă, cade pe masă, sub privirile tuturor.

— Voi toţi ar trebui să dispăreţi din această schemă de organizare, mârâi bătrânul cu răutate.

— Eu sunt de părere că ar trebui să fie invers, mormăi destul de tare altcineva. Tinerii sunt cei mai potriviţi să întreprindă ceva, nu boşorogii care au uitat să moară...

Mai multe zâmbete înfloriră pe feţele celor prezenţi.

— Vax, termină! interveni Indira McIntosh de Genova. Domnule Tănăsescu, te rog să te abţii de la ironii. Dacă ai ceva de spus, te rog să te referi strict la ceea ce ne interesează. Dacă nu ai, vă puteţi întoarce cu toţii la activităţile voastre. Presupun că aveţi multă treabă şi prea puţin timp de pierdut.

Trei din cei şase se şi ridicară de pe scaune.

— Tocmai cum bine am punctat mai devreme, îşi aţinti bătrânul un deget subţire în sus. Egalitarismul generează stagnare. Individualismul însufleţeşte progresul.

— Ce vrea să însemne asta? repetă consilierul întrebarea. Nu înţeleg unde baţi?!

— Cu toţii suntem egali aici, acum, mârâi bătrânul. Aşadar, treburile vor stagna. Fiecare se crede mai deştept decât celălalt şi de aceea aveţi impresia că sunteţi egali. Nimic mai greşit. Dacă ar fi numai un primar şi un viceprimar, adică nişte indivizi pricepuţi, progresul ar curge de la sine.

— Ne așteaptă o groază de treabă, n-avem vreme sau chef de sfaturi insistente ca să plângem de plictiseală, intră în vorbă și Kamron Meyer, comandantul grupului de siguranță al forțelor de apărare, desemnat special pentru Primărie.

— N-am înțeles nimic, ridică din umeri Piotr Benoit, șeful serviciului de strategii. Dacă unul se crede mai deștept decât celălalt, atunci nu suntem egali. Dacă suntem egali, progresăm liniar în aceeași cadență. Nu-i nimic rău în asta.

— Exact. Nu suferă nimeni de sindromul eroului singuratic care-și face dreptate dincolo de lege, adăugă consilierul Kirito Valdés.

— Așa-i. Avem destule probleme ca să ne... individualizăm! exclamă Kamron Meyer. Suntem împreună, rezolvăm împreună. Așa funcționează o societate inteligentă. Cel puțin așa e în armată. Nu-i așa, Indira?

— Desigur, răspunse ea prompt. Hai să avem un pic de răbdare și să auzim ce idee are domnul Tănăsescu să ne destăinuie.

Bătrânul se foi un pic pe scaun și-și sprijini cotul, cu o dezinvoltură studiată, pe muchia mesei.

— Propun să se mai înființeze vreo două sau chiar trei posturi.

Tăcerea se așternu peste ei ca un strat de praf invizibil.

— Te rog, detaliază, îl încurajă Indira.

— Eu am nevoie de doi consilieri. Personali.

Cineva oftă. Altcineva își drese glasul. Vax își aplecă încet capul, să nu i se vadă grimasa.

— Se respinge, declară primarul. Alte sugestii?

— Cum se respinge? Nu-mi pot exercita funcția dacă nu am doi consilieri în subordinea mea. Am aici numele celor doi – și împinse o minihologramă spre centrul mesei.

— Atunci dă-ți demisia, spuse o voce în surdină.

— Demisia? Nici nu mă gândesc. Am fost ales! Aici e locul meu!

— Domnule viceprimar, vorbi Indira pe un ton tăios. Ar trebui să te gândești la strategii și rezolvări! Asta e structura so-

cială și eu nu pot face nimic în privința acestui subiect. Nu intră în atribuțiile mele sau ale primăriei Pamirsat să facem angajări la solicitarea vreunui membru.

— Am eu ceva important de discutat, spuse al doilea viceprimar, Kirito Valdés.

Bărbatul expunea privirii un fin amestec etnic, la fel ca Indira. Avea un chip frumos, încadrat de părul lung și negru, o fizionomie bine proporționată și trăsături evidențiate, împrumutând aspectul atât de pronunțat al liniei japoneze, pometi ridicați și ochi alungiți pe o față mai degrabă ovală decât rotundă, moștenită din descendența sa asturiană din vremea Reconquistei spaniole, preluând numele atestat medieval Val de Ese, transformat cu timpul în Valdés.

— Cea mai stringentă problemă, continuă el, este curățarea de gunoaie și rămășițe a spațiului adiacent celor trei sateliți, pe culoarele de navigație. Sunt un pericol pentru orice navă pe rute de tranzit, mai ales cele spre și dinspre Marte. Pe orbita Terrei există milioane de astfel de gunoaie.

— Ce propuneri ai, Kirito?

— Să întinem o plasă care să adune, eșalonat, din aproape în aproape, tot ce plutește degeaba prin spațiu.

— Și unde depozitezi?

— Pe sfărâmătura HXP 3003.

— Bucata aia mică, a patra, după ce s-a fragmentat Selena? Cea cu găuri?

— Da.

— Cât de mare e acest fragment?

— De la 150 la 600 metri lungime și 78 m la punctul cel mai înalt.

— Hmm, cam mic.

— Și apoi ce faci?

— L-am bombarda până se evaporă. Sau îi dăm un impuls, să se prăbușească pe Soare. Îi trasăm o traiectorie transmercuriană și de acolo se descurcă singur. Sau adunăm totul în câteva containere și le lăsăm pe orbită, ca pe niște jaloane spa-

țiale, marcate și trecute pe orice hartă, așa măcar o să se știe că sunt acolo și vor fi evitate.

— În afara rutelor comerciale și mai ales cele militare, punctă Kamron Meyer.

— Desigur...

— Cu ce ai bombarda? fu curios Piotr Benoit.

— Rachete antiradiație cu senzor pasiv. Instalăm un radar pe stâncă aia plutitoare. Ea însăși e un gunoi periculos. E o țintă sigură.

— De ce un fragment de rocă? Cum îl tractezi sau îl împingi de pe orbita lui Phoebe? Prea costisitor, în opinia mea, doar ca să-l arunci la gunoi, comentă Kamron, comandantul grupului special de siguranță al Forțelor de Apărare Phoebiene.

Serviciul de Pază și Protecție fusese înființat ca o unitate specială, în subordinea primăriei. Un detașament eterogen, alcătuit din mai multe grupe militare de luptători înarmați, specialiști în diferite arme, funcționând ca o echipă ce primea ordine numai de la primar. Kamron Meyer era o americană cu trăsături colțuroase, cu părul negru tuns atât scurt încât i se vedea craniul cenușiu. După priviri, apărea ca o walkirie amazoană de care era mai bine să se ferească oricine avea gânduri beligerante.

— E la periferia centurii. E o bucată singuratică. N-ar fi nicio pierdere, își dădu cu părerea Piotr.

— Dacă o bombardezi, vei arunca în spațiu și mai multe fragmente. Pe lângă toate reziduurile, mai sunt și rămășițele dezmembrării Selenei...

— Sindromul Kessler, păru că sâsâie Tănăsescu. O boală gravă, de care nu prea avem cum să scăpăm.

— Găsim modalități, îl asigură Vax cu încredere.

— Cum te cheamă, tinere? Și ce reprezinți în acest serviciu al Primăriei?

— Stimate domnule viceprimar. Numele meu e Vasile Alexandru Mare. Pe scurt Vax. Sunt consilier desemnat al doamnei primar.

Bătrânul vice scoase un hârâit înfundat, ca și cum și-ar fi dres glasul.

— Ai fost vreodată la pescuit, domnule consilier Vax?

— Pescuit? Adică să prind pești?

— Așa.

— Pe când eram copil, bunicul mă ducea la râurile de munte, mai puțin poluate. Pescuiam cu undițe și plase, cu electroșocuri, mai prindeam cu mâna... Da, am fost la pescuit.

— ...de pești, broaște sau gunoaie?

— Prindeam de toate. Apoi le sortam. Peștii îi aruncam înapoi în apă. Broaștele în iarbă. Gunoaiele le scoteam și le puneam în saci, pe care îi duceam la incinerat.

Tănăsescu îl fixa cu privirea, încruntându-se.

— Una e să pescuiești în râuri, alta în spațiu.

— Tehnica e aceeași. Diferă doar micile detalii.

— Vax, i se adresă comandantul Forțelor de Apărare. Îți pot spune așa?

— Desigur. Eu sunt Vax. Deși cuvântul sugerează altceva.

Câțiva zâmbiră.

— Cât de mare ar fi plasa pentru adunat deșerurile?

— Din ce material?

— Probabil dintr-unul compozit, cu matrice polimerică sau metalică. Nu ceva foarte scump, că oricum ajunge la gunoi.

— Unele fragmente sunt imense. Jumătăți de nave, de stații, sateliți și avanposturi spațiale. Altele sunt foarte mărunte, ca niște firimituri...

— Au fost nenumărate încercări de curățare a rutelor. Cu brațe robotice care adună doar piese mai mici, în containere, și apoi acele containere sunt lăsate să orbiteze mai departe prin spațiu, nemarcate. Când două containere din astea s-au ciocnit, din o mie de bucăți s-au făcut milioane de bucățele. Nu ține. N-a funcționat.

— Gunoiul crește de la o zi la alta. Iar interesul de a scăpa de el e aproape de zero, comentă Piotr Benoit.

— Vă cer ajutorul și sfatul în aceste privințe, zise Vax.

— Unde construiești containere așa de mari?

— Mă gândeam la Colonia Minieră Egan & Allamater.

— Cine va construi plasa?

— Se va implica și unitatea Forțelor de Apărare? întrebă Kamron, ținându-și degetele încleștate pe masă.

— Toată lumea din Pamirsat, răspunse prompt Indira.

— E în interesul nostru să curățăm spațiul de resturi.

— Ce ziceți de un harpon? întrebă dintr-odată viceprimarul Tănăsescu, care tăcuse până atunci, urmărind conversația.

Se lăsă tăcerea. În sala primei întruniri de lucru a celor șase membri ai departamentului Primăriei, liniștea părea densă și apăsătoare. Dacă ar fi știut fiecare ce avea să urmeze, și-ar fi luat la revedere în mod politicos și ar fi părăsit ședința. Însă nimeni nu se gândea la altceva decât la proiectul propus de consilierul Kirito Valdés.

— Harpon?

— Da. Un harpon spațial, confirmă bătrânul.

— La care să atașăm o rachetă cu ghidaj?

— Pe care să-l trimitem spre Soare?

— În acest caz, ar fi nevoie de mii de harpoane!

— Nu chiar. Poate o duzină. Se pot refolosi.

— Harpon cu propulsie, va fi mânuit robotic?

— Ar fi de bun simț, nu? zâmbi bătrânul. Costuri reduse, eficiență maximă.

— În cât timp vom putea pescui toate obiectele mari? Și cu cele mici ce se întâmplă?

— Pentru alea mărunte se poate confecționa o plasă cu ochiuri foarte mici. O sită.

— Nu putem încheia un contract cu firma care are roata aia măcinătoare imensă? întrebă Piotr Benoit, destins.

Ca și ceilalți, era și el o mixtură ciudată și deosebită. Înalt și solid, blond-nisipiu cu ochi verzi, era imaginea perfectă a unui luptător vareg combinat cu un celt galic de neînfrânt. Era incredibil și greu de acceptat cum un om cu o astfel de statură putea fi un funcționar birocrat. Nu i se potrivea de fel postul

de șef Serviciu Strategii. Locul lui era mai degrabă pe un câmp de luptă, cu o halebardă în mână cu care să învingă triumfător inamicul năvălitor. Poate chiar să lupte împotriva zeiței războinice care ședea lângă el.

— Am văzut roata funcționând, îi asigură pe toți cei prezenți. Taie și laminează tot felul de deșeuri în fâșii subțiri. Înainte să ajungă acolo se extrag componentele de aur, platină, instrumentele de navigație care se repară și se refolosesc.

— Unde ai văzut asta? tresări Tănăsescu.

— Pe partea întunecată a lui Phoebe.

— Roata aceea e o afacere particulară ilegală, îi lămuri Indira. Am să-i pun capăt cât de curând. Folosesc doar ce au ei nevoie, restul aruncă înapoi în spațiu. Dau viață la tot felul de obiecte contrafăcute și, din câte se zvonește, nu cred că au licență de producător. Apoi vând unui trust de proprietari care revinde pe piața neagră. Nu ne băgăm în așa ceva. Mai și produc o grămadă de gunoaie!

— Ca să lămurim neînțelegerea, hârâi bătrânul viceprimar, acțiunea despre care menționezi e una chiar foarte legitimă, cu activitate aprobată de senatul Pământean. Dacă te-ar auzi vreun reprezentant de-al lor, te-ar da în judecată.

— Ești cumva în cârdășie cu ei? aruncă Vax întrebarea.

— Cum îți permiți?!

— Habar n-am. Dacă tot macină resturi, nu ar putea să le râșnească pe toate? Ar face un mare serviciu umanității.

— Nu e treaba voastră ce fac alții.

— Atunci, hai să ne concentrăm asupra treburilor noastre. Harpon ai zis? Să vezi ce-i voi prinde cu harponul spațial! exclamă Vax, iritat.

— Să supunem la vot care metodă o vom aplica, propuse Indira.

După câteva clipe, apărură șase răspunsuri. Nu erau două la fel. Primarul Indira McIntosh de Genova oftă.

— E clar, declară ea. Rămâne pe mâine. Fiecare să-și argumenteze alegerea. O expunere concretă, practică, pe scurt, cu

date tehnice, costuri, materiale, manevrabilitate, timp de execuție, eficacitate. O vom alege pe cea mai fiabilă.

— Dar...

— Am închis discuția. Și ședința. Mă aștept să conlucrăm și fiecare să contribuie sincer la bunul mers al Primăriei. Puteți pleca.

Aruncă o privire viceprimarului Tănăsescu, căruia nu-i scăpă gestul și apoi spre viceprimarul Valdés. Vax, consilierul ei, percepu și el intenția și-i apăru un zâmbet strâmb în colțul gurii.

☆

Indira McIntosh de Genova fusese aleasă cu majoritate de voturi, adică nouăzeci și nouă la sută. Era un om de știință strălucit și un manager de prim rang. Din cei o sută de votanți, doar unul se exprimase împotriva ei. Ceea ce o supărase mai tare decât dacă ar fi pierdut numirea și postul. Îl urâse pe Kirito Hakawara Valdés pentru votul lipsă. Cu toate puterile și din tot sufletul ei. Mai rău era că trebuia să-l suporte zilnic, aproape permanent, pe încrezutul și infatuatul japonez.

Se cunoșteau de aproape două decenii și jumătate. De pe vremea când fuseseră amândoi tineri și luptaseră pentru drepturile victimelor cauzate de rebuturile aruncate pe orbită, resturi care provocau accidente catastrofale și mari tragedii. Corporațiile erau surde și neinteresate, iar firmele mai mici prea slabe și temătoare ca să-și unească vocile cu a ei. Singurul care o susținuse, și o făcea și în continuare, fusese japonezul născut în peninsula iberică și naturalizat apoi pe Selena.

După dezmembrarea Lunii, Terra suferea în continuare o seamă de schimbări majore. Primul mare cutremur din Pacific declanșase erupții vulcanice în serie pe întreg globul și tsunami-uri imense care scufundaseră arhipelagul japonez, peninsula coreeană, precum și alte mii de insule și insulițe ce aparțineau de Filipine, Malaezia și Polinezia. Nivelul oceanului crescuse peste țărmurile Australiei, Chinei, Rusiei siberiene

și a subcontinentului Indiei. Valuri imense loviseră cu putere partea de vest a celor două continente americane, înecând canalul Panama și toate țările și insulele aflate între sudul și nordul Americii Latine, trimițând din marea Caraibelor până în marea Sargaselor și în golful Mexic, milioane de tone de apă ridicată de masa de lavă scursă în ocean.

Cenușa expulzată de vulcani formase un strat dens și aerul devenise irespirabil. Din cauza căldurii, ghețari întregi se prăbușiseră și se dizolvau văzând cu ochii. Coasta europeană, după topirea a mai mult de 40% din calota de gheață groenlandeză, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, ridicase volumul Atlanticului cu 3 metri și se revărsase peste întreaga coastă vestică a Europei.

Viața pe Terra trebuia regândită și reformulată. Tragedia lovise toate colțurile lumii. Pierderile fuseseră gigantice și oamenii își înălțaseră privirile și speranța spre cer, găsind singura modalitate de supraviețuire în plecarea cât mai grabnică pe o altă planetă. Marte părea singura șansă. Căci nici pe Phoebe viața nu era tocmai ușoară.

— Indira, spuse Kirito, privind-o în ochi. De ce vrei să pornești un război tocmai acum?

Femeia învârti paharul între palme.

— Nu-i vorba de război. Chestia aia rotitoare trebuie oprită!

— Las-o, zise japonezul, cu voce moale. Nu te pune cu indivizi despre care nu știi nimic!

— Îl pun pe Vax să cerceteze.

— Poate reușim, diplomatic, să încheiem o înțelegere cu ei.

— Pfai! trânti ea paharul pe masă. Nici nu mă gândesc!

— Ar trebui. Roata lor măcinătoare este, în acest moment, singurul mijloc evident de curățare. Îi putem ruga să ne ajute să scăpăm de resturile spațiale...

— Să-i... rugăm? Cum să-i rugăm? Cu ce? Cu o armă lipită la tâmplă? Cu amenințarea că le trimitem o bombă care să le pulverizeze coșmelia? Ne vor șicana și teroriza...

— Lasă-mă pe mine să merg să vorbesc. Cu Vax ăla... Sunt sigur că Tănăsescu e băgat până-n gât în afacere. Poate e chiar a lui.

Indira se așează și se uită câteva clipe la micuța statuetă a zeului războiului, Fudō Myō-Ō.

— Administrarea Primăriei este o afacere legală. Nu pot întreprinde nimic cu niște borfași, nici dacă aș vrea, chiar dacă un viceprimar e amestecat cu ei.

— Dacă-l prindem pe Tănăsescu, punem mâna pe roată.

— Și? Îți însușești un bun care nu-i al tău? Nu-l vei putea folosi. Ar trebui predat la instanță... ah, ani lungi de judecată, nu, nu, n-am nevoie de bătăi de cap, pe lângă altele. Și, Kirito, mai ții minte, acum vreo douăzeci de ani, am investigat o serie de accidente ale unor nave de linie?

— Da, știu.

— Aveam atunci o suspiciune. Cu timpul, mi-a ieșit din minte, că m-am ocupat de multe altele.

— Să devii primar al Pamirsat.

— Și asta. Frecvența accidentelor n-a scăzut prea mult, însă n-am mai urmărit rapoartele.

— Vrei să cercetez eu situația?

— Ca viceprimar, ai toate drepturile. Dar, te rog, fii subtil și prevăzător. Caută și prin articole, filmări, în presă, poate găsești și rude ale victimelor sau companii care au suferit pierderi din cauza acestor... accidente. S-ar putea ca unele să fie clasate sau confidențiale.

— Crezi că există vreo legătură între roata măcinătoare și accidentele orbitale?

— Nu știu. Nu vreau să cred nimic. Caută prin arhivele de pe Terra și de pe Selena. Poate ar fi bine să stai de vorbă și cu vreun proprietar de companie spațială sau de linie...

— Mă trimiți pe Pământ?

Indira se întristă deodată.

— Știu că nu mai ai familie... Îmi pare rău. Poate dai peste vreun prieten, o cunoștință... cu toată tragedia de jos...

Kirito puse mâna pe capul micuței statui a lui Fudō Myō-Ō.

— N-ai aruncat statueta, murmură el.

— E cel mai valoros cadou pe care l-am primit vreodată, răspunse ea.

Kirito i-o dăduse, când absolvise cea mai dificilă specializare în domeniul structurilor sociale nonterestre. O așteptase la ieșire și, în fața tonetei cu cafea, îi strecurase micul pachet în geantă. Să fii trecut douăzeci și cinci de ani de atunci?

— Reprezintă Zeul Înțelepciunii, spuse el în continuare. – Își împreună palmele și făcu o scurtă plecăciune din cap. – Preschimbă mânia în compasiune, începu el un fel de rugă. Cu sabia taie răul și pe demonii din noi. Ne eliberează de suferință prin autocontrol. Cu flăcările sale arde întunericul furiei și ne purifică mintea. Cu colțul îndreptat în sus ne arată puterea dorinței pentru bine. Cu colțul îndreptat în jos arată mila pentru cei care suferă. În corp și spirit. Golește-mi sufletul și judecata de urgie și pedepsire.

Tăcu câteva momente.

— Nenorociri și pierderi. Frumoasa mea Japonie, cu atât de multe temple și altare, castele și grădini *karesansui*. Înghițită de ape. Totul e distrus. Cultura și tradiția niponă mai trăiește doar prin cei câțiva care mai sunt în viață, împrăștiați pe tot globul, pe Selena și pe Marte. Toți ceilalți au murit. Degeaba și fără folos. Pentru ce? își ridică privirile întrebătoare spre Indira. Pentru ce? Cine beneficiază de aceste războaie?

— Exact! Războiul a fost mereu o sursă de câștig, știi asta!

Femeia ocoli biroul și veni lângă el. Își puse palma micuță peste mâna japonezului.

— Sunt lucruri pe care trebuie să le afli. Să le descoperi și să le deconspiri.

— Atât? se uită Kirito cu tristețe la ea. Lăsăm chestia asta așa, chiar sub nasul nostru? Harpon! Tănăsescu a avut tupeul să ne propună un harpon.

— Ideea lui nu-i chiar așa de rea. Harponul, dacă are un clește prinzător, poate fi eficace. Avem roboți pe care-i putem

trimite cu un vehicul cisternă, îi programăm să colecteze pe o rază vectoare bine stabilită și, când un container se umple, montăm o rachetă și-l trimitem spre Soare.

— Ce frumos visezi, Indira! Te-a înmuiat funcția?

— Te rog, nu-mi vorbi așa. Nu m-a înmuiat nimic și nimeni. E vorba despre diplomație și strategie. Cred că ești singurul care mă cunoaște, cât de cât...

— Tocmai pentru că te cunosc...

Femeia oftă abia auzit.

— Bine. Vrei aventură? Îți dau cât să nu poți duce. Ia-l cu tine pe Vax, poate ar fi bine și pe Kamron, dați o tură de recunoaștere... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni directe cu nimeni. Ai înțeles?

Kirito se ridică imediat.

— Am înțeles, doamnă primar. La ordinele tale!

— Nu, nu, stai, stai! Nu-i un ordin. E o... îngăduință, pe care cel mai probabil o voi regreta. Deja îmi pare rău că...

— Gata, am plecat. Îți dau raportul la întoarcere.

O zbughi pe ușă. Rămasă singură, Indira își activă consola de lucru și se adânci în treabă.

☆

Mai târziu, într-unul din barurile din Pamirsat

— Spune-mi, Vax, de ce ai cerut în mod repetat să fii trimis pe Selena? Pe Phoebe, mai exact? întrebă Indira pe cel mai tânăr membru al echipei. De ce pe post de consilier? E vreo șmecherie în chestia asta și eu nu știu?

Vax se uită pieziș spre ea și surâse. Ședeau sprijiniți cu coatele de tejgheaua barului, fiecare cu câte un pahar de băutură în față.

— Nu e nicio șmecherie! De ce ar fi?!

Indira își clătină paharul și cuburile de gheață netopită scoaseră un clinchet plăcut.

— Ți-am parcurs dosarul...

— Desigur.

— Și... ai ceva de adăugat?

Tânărul își clătină capul.

— N-am nimic de adăugat. Doamnă, salută cu două degete duse la frunte și coborî de pe scaunul înalt.

— O clipă, îl opri Indira. Ce bei acolo?

Vax se uită la recipientul transparent și se încruntă cu o strâmbătură.

— Limonadă cu ghimbir...

— Uuuu... astringent, râse ea. Nu vrei să mai bei un pahar? Fac eu cinste.

Ultimele cuvinte nu erau o invitație, ci un ordin. Tânărul consilier se reașeză și apăsă plăcuța încrustată în tejghea, să aleagă băutura. Se uită spre Indira, care confirmă dând din cap.

— Mulțumesc, spuse el și-i arătă pe display un pahar având un conținut de o culoare nedefinită.

Recipientele se iviră în fața lor și Indira potrivi rotunjimea cardului de plată într-unul din cercurile din fantă. La drept vorbind, nu se așteptase ca primarul să-i plătească băutura. Dacă o făcuse, însemna că voia ceva de la el. Poate avea el jumătatea vârstei ei, însă nu era naiv și cu atât mai puțin nu era deloc neexperimentat sau neîncercat în enigmele dedesubturilor vieții sociale.

— De ce ești atât de înverșunat? întrebă deodată, după mai multe clipe de tăcere, primarul.

Vax ridică din umeri. Părea intimidat de conversația în particular cu ea.

— Poate... Am motivele mele.

Indira trase prin pai o gură din băutura ei.

— Spune-mi. Poate avem o înverșunare comună.

— Eu știu? Poate că nu.

— În timpul ședinței ai fost foarte dezinvolt. Acum te simt închistat, ferecat la suflet. De ce?

Nu primi niciun răspuns. Îi privi profilul bine conturat. Îi simțea valul de furie care se crea în interiorul lui, crescând. Se pricepea să descifreze astfel de stări și să indentifice însușiri

cu caracter mai ales sufletesc, să distingă apăsarea sau durerea interioară și să interpreteze cu mare acuratețe rațiuni care puteau duce la argumente de motivare sau la justificări hazardate.

Îi știa fișa de post, ca și a celorlalți membri ai echipei ei. Tânărul de lângă ea fusese unul dintre cei mai buni licențiați de sociocultură planetară în configurarea interdependenței între social și dreptul uman. Vorbea fluent mai mult de zece limbi și era un bun boxer amator. Locuise în casa părintească până nu demult, alături de surorile și mama lui. Orașul său nativ, din curbura munților Carpați, din estul Europei, nu era prea mare sau foarte cunoscut, însă îi oferise toate șansele de a-și urma visele și dorințele. Poate ducea dorul familiei și fusese prins de melancolia îndepărtării, cum se întâmpla deseori cu mulți de pe Selena. Cu toate că nu nostalgia de casă părea să fie justificarea potrivită pentru starea lui. Doar venise imediat după absolvire pe satelitul Terrei, cu unul din valurile de coloniști și avusese tot felul de servicii, în diferite departamente. Iar acum era consilier al primului primar femeie al Pamirsat. Bună mișcare, gândi Indira.

— Mi se pare că semeni cu cineva cunoscut, spuse ea într-o doară, jucându-se cu paiul între degete. Cu cineva pe care l-am cunoscut mai demult. Oare cine?

Vax își clătină capul.

— Nu știu. Nu cred.

— În dosar scrie că mama ta a fost pilot de linie pe o navă spațială spre Selena. Tatăl, lector la academia de formare piloți. Corect?

Din nou, tânărul dădu din umeri.

— Scrie în dosar, spuse moale și trase o înghițitură prin pai, apoi se cutremură de amăreala băuturii.

— Am cunoscut-o pe mama ta, exclamă Indira ca și cum chiar în momentul acela ar fi descoperit amintirea și se întoarse cu tot corpul spre el. Mai demult, mă aflam într-o călătorie de afaceri și nava spațială a avut ceva probleme, de parcă ar fi fost lovită de ceva din spațiu... a reparat defecțiunea din interior,

apoi s-a îmbrăcat în costumul pentru Activități Extra Vehiculare și s-a dus afară, a repus în funcțiune nu știu ce, cu toate că nu era treaba ei să facă astfel de lucruri. Un pilot de excepție.

— A murit în drum spre Marte.

— Nu se poate!

— Nava a fost lovită de un braț al unei foste stații spațiale dezafectate. A murit din cauza unui gunoi... al unui gunoi uman.

— Îmi aduc aminte. Nu a supraviețuit nimeni.

— Nici sora mea cea mare...

— A fost în aceeași navă?

— Nu. Pilot pe un transcargou. T'ger AeroSpacenautics.

— Oh. Acea companie? M-am războit îndelung cu ei.

— Se pare că fără prea mare folos...

Indira îl privi din nou. Surprinsă. În modul cel mai plăcut.

— Vrei **răzbunare**?

— Și încă cum! îi scăpă bărbatului exclamația, cu o vehemență bruscă.

— Acesta-i motivul pentru care ai vrut neapărat să fii desemnat consilierul meu?

— Unul din motive, să zicem.

— Care ar fi celelalte?

— Ți le voi spune când va veni vremea, zise și se ridică subit, îndepărtându-se cu pași repezi.

— Vax? strigă Indira după el.

Se opri în mijlocul localului pustiu, fără să se întoarcă.

— Bine. Vrei răzbunare? Îți dau cât să nu poți duce. Ia-l cu tine pe Kirito Valdés, poate ar fi bine și pe Kamron, dați o tură de recunoaștere pe la roata măcinătoare... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni directe cu nimeni. Ai înțeles? repetă ea ceea ce-i spusese și lui Kirito mai devreme, doar că schimbase numele.

Vax o privi peste umăr. O clipă păru să cântărească cele spuse.

— Este... un ordin?

— Nu neapărat, mai degrabă o îngăduință... pe care probabil... Desigur că este un ordin!

— Voi îndeplini ordinul, doamnă primar, declară Vax cu foarte mare seriozitate.

— Vreau raportul complet! strigă din nou după el.

Vasile Alexandru Mare ieși. Iar pe chipul Indirei înflori un zâmbet de mare satisfacție.

☆

Spre seară, pe estacada care ducea la serele hidroponice

— A, ce surpriză plăcută, exclamă Indira cu jovialitate, când mai avea câțiva pași de făcut.

— Bună seara, doamnă primar, o salută Kamron Meyer, aproape luând poziția de drepți.

Indira o văzuse de pe coridorul de sus, după ce ieșise din biroul ei și se îndrepta spre sala de mese de la același etaj. Fata înaltă, robustă, tocmai bună pentru postul de militar, stătuse rezemată în coate pe balustrada care delimita canalul de irigație. După poziția umerilor păruse tensionată și pierdută în gânduri nu prea plăcute. Fața ei, parcă sculptată din cea mai dură și albă marmură, în unghiuri drepte, arăta ca o adevărată walkirie, după prima impresie a Indirei, gata să se lanseze în cea mai feroce luptă cu dușmanii ei, reali sau închipuiți.

— Ai cinat, Kamron? o întrebă Indira pe un ton ce se dorea a fi matern.

— Nu, doamnă, încă nu, răspunse fata pe un ton milităresc.

— Nu te formaliza, zise surâzând primarul. La birou îmi poți spune așa, însă în afara lui sunt doar Indira.

Kamron își înclină ușor capul, în semn că a înțeles.

— Te invit la sala de sus, ce zici, și arătă cu degetul direcția de unde venise. Sau, dacă preferi altundeva, pentru mine e bine oriunde.

— E bine sus, zise Kamron.

Cât păși una lângă alta, Indira derulă în minte informațiile cuprinse în fișa ei. Și se minună la gândul că niciunul din membri echipei pe care avea să o conducă timp de patru ani nu era de rasă pură, adică erau diferite și neașteptate combi-

nații etnice. Kamron crescuse fără tată, acesta murise la puțin timp după ce se născuse, într-un accident cauzat de ruptura unei nave spațiale într-o coliziune cu un alt corp rătăcit pe ruta de tranzit spre una din Stațiile Orbitale Orașe. Preluase numele mamei, Meyer, de origine olandeză, cu rădăcini evreiești. Meyer fusese cândva, prin Evul Mediu european, un atribut al meseriei de primar sau comandant, iar în ebraica veche însemna cel care strălucește. Nu i se putea potrivi un nume mai nimerit.

— Ce te frământă? o întrebă după ce-și aleseră felurile de mâncare.

Știa că fusese un copil extrem de dificil. Se mutaseră într-un stat independent din America și, pentru că o duceau greu, mama ei o înscrisese la o școală militară încă de la o vârstă fragedă. Având bune abilități de luptător, cariera ei în armată se dezvoltase până la gradul de ofițer de comandă al unei garnizoane de frontieră și se descurcase admirabil cu forțele inamice care atacau mereu de dincolo de linia de demarcație. Ca recompensă, fusese relocată la unitatea militară Selena și avusese câteva succese în lupta împotriva contrabandiștilor spațiali care făceau trafic de arme. Avansase în grad, iar acum era comandantul Unității Armate a primăriei Pamirsat.

— Nimic, zise ea, încercând să surâdă.

Indira o privi câteva clipe, apoi începu să mestece, lent, câteva frunze de salată din recolta serelor hidroponice.

— Ți-a fost greu la instrucții?

Kamron dădu din umeri, nepăsătoare.

— A mers.

— A mers? făcu Indira cu o mirare artificială. Cred că, dacă nu mă înșeală memoria, ești cel mai tânăr comandant de pe Phoebe.

Amazoana îi aruncă o privire. Începu să mănânce, cu capul aplecat.

— Spune-mi despre tatăl tău, vorbi primarul după ce înghiți și se lăsă pe speteaza scaunului.

Fata din fața ei își ridică ochii spre ea.
— Tatăl meu?
Indira încuviință, în timp ce bău o înghițitură de apă.
— Nu-i nimic de spus.
— Scrie în dosarul tău că a murit când erai foarte mică.
— Da.
— De ce ai trecut pe numele mamei tale?
— Așa.
— Nu ți-a plăcut numele tatălui tău?
— Nu.
— A fost bolnav?
— Nu.
— A fost un infractor?
— Nu.
— Un spion?
— Nu.
— Terorist?
— Nu. De ce tot întrebi?
— Sunt curioasă. Să știu cu a cui fiică stau de vorbă.
— Scrie la dosar.
— Nu prea multe. Cu ce se ocupa tatăl tău?
— Pilot.
Indira respiră o dată, prelung. Începeau să se lege anumite piese din tabloul jocului. Doar că nu era chiar un joc, fiind vorba despre viața oamenilor.
— Pe o navă spațială?
— Da.
— Pilota o navă de linie?
— Nu.
— Cargou?
— Nu.
— Aha. O navă militară.
— Da.
— Și ce s-a întâmplat?
— Nimic.

— Cum nimic. A murit de nimic?

— Da.

— A fost bolnav?

— Nu.

— O defecțiune?

— Nu.

— Eroare de pilotaj?

— Nu.

— A sărit prin hublou?

Kamron trânti furculița pe masă.

— Nu.

— Kamron Meyer, se aplecă Indira spre ea. Dacă nu-mi spui, nu am de unde să știu.

— E important?

— Încă nu știu. S-ar putea. Te rog, spune-mi cum a murit tatăl tău.

Se lăsă din nou pe spate.

— S-a rupt ceva la navă. Într-o coliziune.

— Coliziune? deveni Indira atentă. Ți-a povestit mama? Haide, Kamron, nu-i nicio jenă să-mi spui. A fost un accident?

— Da. Pe ruta de trazit spre asteroizi.

— Așa.

— Nava a fost lovită de un corp metalic. A penetrat fuselajul.

— Mare? Adică, acel corp metalic era un deșeu spațial mare?

Indira o lăsă să-și mestece îmbucătura.

— Un șurub.

— Ah. Un șurub! Am mai auzit povestea asta cu șurubul.

Mijii ochii și veni foarte aproape de ea.

— Vrei să faci dreptate? șopti la urechea fetei.

Kamron se uită la ea cu ochii lucindu-i. O vedea gândindu-se și evaluând ceea ce fusese întrebată atât de neașteptat. Detectă în ei o doză de neîncredere, poate ceva nesiguranță, dar și speranță.

— Vrei să faci dreptate, Kamron? întrebă din nou, cu glas șoptit. Stă în puterile tale. Vrei? Ia-l cu tine pe Kirito Valdés,

poate și pe Vax, dați o tură de recunoaștere pe la roata măcinătoare... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni directe cu nimeni. Ai înțeles? repetă ea cele spuse lui Kirito și Vax mai devreme.

Kamron puse furculița în farfurie și o împinse până la mijlocul mesei rotunde.

— Se poate? întrebă cu voce scăzută, să nu o audă ceilalți, de la alte mese.

— Ce anume să se poată?

— Să fac dreptate?

— Desigur. Poți considera că ți-am dat un ordin direct.

Se ridică brusc.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Plecă cu pași lungi și Indira îi văzu umerii puțin mai relaxați.

☆

Mult mai târziu

Parcă presimțind că-l va găsi la bar, Indira McIntosh de Genova se abătu spre sala întunecată a unui mic băruleț de unde răzbeau sunete de muzică, ceva între un smooth jazz și ambient house, un mix de stiluri muzicale care nu dispăruse, doar se transformase în ceva cu ritm moale, armonios și insinuant. Foarte reconfortant după liniștea albă a stației semiîngropate Pamirsat, recunoscu în sinea ei și încercă să găsească o siluetă printre umbrele mișcătoare. Apoi se duse direct la bar și se cocoță pe un scaun înalt.

— Îți fac cinste cu încă un rând?

Cel de lângă ea se întoarse.

— Indira, salută Piotr Benoit.

— Piotr, răspunse la salut. Ce bei? Vodcă, cumva?

— Oh, nu, râse uriașul. Aș vrea eu. E un fel de coniac, să zicem... tare departe de finețea băuturii franceze.

— Atunci... eu voi opta pentru un cocktail.

— Dă-mi voie, te rog. Alege. Îl plătesc eu.

Gestul aproape că o miră. Oare omul voia ceva de la ea sau era doar ultimul galant de pe Phoebe? Născut la Moscova, educat la Paris, locuise câțiva ani în Australia înainte de a se muta pe Selena, cu mult înainte de dezmembrarea ei, avea trăsături foarte interesante, amestecul acela nedefinit, diferit prin însăși natura sa, neutralizându-i adevărata origine.

— Te-ai gândit la modalitatea de a curăța stratul de resturi de pe orbită? atacă Indira, nevenindu-i nimic altceva mai bun în minte ca subiect de conversație.

— O, da, exclamă uriașul de lângă ea. Am o strategie gata formulată.

— Deja?

— Nu e de-acum două ore. O am întocmită de ceva vreme. Ar fi de schimbat niște parametri, însă planul e bine conceput și se poate aplica integral. Cu avizul tău, bineînțeles.

— Ce n-a funcționat? De ce nu a fost pus în practică?

— N-a fost luat în seamă de nimeni. Eu sunt un strateg. Gândesc în cifre și valori. Stabilesc obiectivele după o atentă cercetare, studiez tot felul de scenarii posibil aplicabile, planific cursul acțiunilor pas cu pas, corectez deviațiile, configurez reactivitatea față de obiectiv, dezvolt procesul analitic de strategie pentru poziționarea cea mai indicată pe piață, concep mediul financiar în funcție de opțiunile strategice... sunt prea puțini cei care înțeleg un astfel de proiect.

— Cui l-ai trimis?

— Multora. Tuturor. Știu că înțelegi despre ce vorbesc, doar ești și tu un strateg. Altfel nu ai ocupa funcția de primar al Pamirsat. M-am documentat un pic despre tine, sper să nu te superi. Îți cunosc toate realizările și reușitele. Mai ai câte ceva de învățat despre structura administrativă de pe Selena, pardon Phoebe, sunt convins că te vei descurca admirabil. Noi doi, tu și cu mine, putem forma echipa care va curăța orbita de mizerii. Ce zici?

Indira sorbi o înghițitură din cocktailul ei colorat, apoi întoarse spre rus o față zâmbitoare.

— Vreau să-l studiez. Proiectul, mă refer.

— Fără îndoială. Va ajunge încă din seara asta pe biroul tău.

— Îl voi citi mâine, la prima oră.

— Așteaptă până îți vor da și ceilalți sugestiile lor.

— Un sfat înțelept, pe care-l voi urma, surâse, cu maxilarele încleștate.

— De ce te interesează așa de obsesiv să cureți orbita de resturi și deșeuri? Este ceva personal?

Indirei nu-i plăcu tonul, nici întrebarea pusă. Se încruntă puțin, în aproape întunericul barului nu se putea ca cel de lângă s-o vadă. Cu toate astea, îl auzi râzând încetișor și plăcut.

— E ceva comic? îl întrebă.

— Te înțeleg, răspunse el. Ai o misiune grea și ingrată, iar faptul că ești prima femeie primar pe Phoebe îți apasă umerii. Cu atât mai mult, ești chiar primul primar al Pamirsat și cred că toată lumea e cu ochii pe tine.

Indira se crispă.

— De unde deduci că toată lumea e cu ochii pe mine? se oțărî și-i veni să toarne băutura roz-violacee din paharul ei, care nu era bună deloc, pe fața lui de om stilat. Ochii lumii se îndreaptă acum spre marile dezastre și nenorociri de pe Terra. Măcar cu atâta să pot contribui și eu, să curăț zonele de tranzit, ca navele spațiale și stațiile orbitale să fie în siguranță.

— Ești curajoasă, zise Piotr.

— Poate că sunt. Mă lupt cu nedreptatea de când mă știu.

— Și ai îndreptat-o?

— De multe ori. Încă nu definitiv. Dar o voi face.

— Ești drăguță, Indira, când te înfurii. Îți stă bine îmbujorată.

— Ha, ce prostie! N-ai cum să observi dacă sunt îmbujorată sau nu în această beznă și apoi, datorită tenului meu mai închis de la natură, nu poți vedea nimic pe fața mea.

— Iartă-mă dacă crezi că te-am ofensat. E o discuție între prieteni, la un pahar de ceva. Vorbim neprotocolar, da?

Indira își mușcă buza de jos, apoi se recompuse și zâmbi.

— Sigur, nonconformist e termenul.

Îl plăcea și nu prea pe acest mamut de Piotr. Nu știa prea multe despre el. La ceilalți, datorită experienței ei de viață, le dibuise punctul slab, care părea să fie un punct comun. Până aici. Pe viceprimarul Tănăsescu nu-l punea deocamdată la socoteală. Avea să stea de vorbă și cu el, în afara biroului, când avea să vină timpul. Însă nu știa prea sigur în ce direcție să conducă discuția de față. Se părea că Piotr Benoit o citise cu destul de multă exactitate, ceea ce o înfuria și o destabiliza într-o oarecare măsură. De neîngăduit și de neiertat.

De la incidentul de cu douăzeci și cinci de ani în urmă, cu compania T'ger AeroSpacenautics, unde nu avusese câștig de cauză din motive banale, fusese o începătoare avântată, nu era încă atât de versată în diferite subterfugii și experimentată în perfidia și prefăcătoria umană, unde cei mai mari și mai tari o învinseseră fără drept de apel. Astfel de lucruri se întâmplaseră de câteva ori și Indira se întrebase unde greșea, deoarece, cu siguranță, undeva era o eroare în judecata ei.

Încetul cu încetul, observându-i pe toți cei cu care venea în contact sau lucra, începu să acorde mai multă atenție interpretării împrejurărilor și aprecierea unor decizii, concepții sau păreri emise, greșeli de interpretare ale unei situații sau alteia, sincope de informare și transmitere de date eronate și neverificate, descoperirea diferențelor unor mărimi de valoare față de cele prezentate, defecte ale metodelor aplicate, deosebiri între calcul și experiență, nepotriviri de percepții în comportamentul social.

Își ascultase de multe ori intuiția, care o conduse, de cele mai multe ori, pe câte un drum dificil, dar n-o înșelase niciodată. Cu timpul, învățase să discearnă între o valoare reală și o ipocrizie. Dezvoltase o adevărată pasiune pentru studiul acțiunilor structurate, ca o punte de legătură între comportament și consecințe, scopuri și finalizări. Când depusese jurământul de primar, în a treia zi din a treia lună, era deja formată ca un foarte bun și apreciat specialist în profesia care o fascina.

☆

— Alertă de proximitate! Alertă de proximitate!

Alarma izbucnise deodată și persista de câteva minute. Kamron Meyer sări de pe scaunul din biroul primarului și țâșni pe ușă afară. În următoarele zece secunde ieșiră toți cei prezenți, rămânând doar bătrânul viceprimar Erhart Tănăsescu, șezând imperturbabil de parcă ar fi fost surd și n-ar fi auzit anunțul de primejdie. Indira îi aruncă o privire, stând în picioare.

Nu găsise prea multe informații despre omul din fața ei. Născut undeva într-o țară de care nu auzise nimeni, cu ultima sa adresă în România, acum parte din federația Dunăreană, în același oraș ca și Vasile Alexandru Mare, era o enigmă. Își începuse cariera ca geofizician mineralog, însă fusese deja destul de bătrân încă de pe atunci. Nu existau date și informații despre anii lui de copilărie și tinerețe. O perioadă îndelungată dispăruse din peisaj și revenise apoi cu o mare avere. Nu figurase nicăieri pe Terra, pe Selena sau în primele misiuni pe Marte. Anumite voci zvoniseră că fusese plecat pe o planetă din alt sistem solar, să cerceteze condițiile de viață de acolo. Nu găsise nicio însemnare care să confirme această afirmație. Alții spuseseră că fusese răpit de extratereștri, o declarație de-a dreptul hilară. Câteva voci șoptiseră că omul se retrăsese pe vârful munților Bucegi, din Carpații de curbură, trăind ca un pustnic într-o peșteră și hrănindu-se cu energia zeilor. Basme.

Nu se știa în ce investise imensa sa avere, care părea să-i fi picat direct din cer. Moștenire? Afaceri necurate? Muncă cinstită? Nimic nu conducea spre elucidarea misterului care ținuse multă vreme prima pagină a cotidianelor de informații și fusese cap de afiș în toate știrile, de peste tot, ca fiind ceva senzațional. Faptele reale pot deveni cu ușurință ficțiuni atunci când sunt repovestite de multe ori. Probabil că exista undeva, bine ascuns, acel sâmbure de sinceritate sau adevăr care putea explica întreaga poveste, ce părea, totuși, mult prea bine fabricată ca să fie autentică.

Tănăsescu apăruse pe Selena încă din anul 26 EC, de la deschiderea primei mine selenare, de extragere a bazaltului și piroxenului, *Walpurgia-1*, în craterul Mafic Mound, de la Polul Sud, din bazinul Aitken, cu diametrul de 32 km, aflat în mijlocul altor patru cratere de mari dimensiuni. Fusese unul dintre mulții acționari ai minei, apoi investise într-o companie de transport minier selenar și exploatarea asteroizilor cu metale nobile, platină, paladiu, zăcăminte de aur și diamant. Cele două din urmă se dovediseră a fi întreprinderi dezastruoase și pierduse o grămadă de bani, în loc să câștige.

Fusese pe Marte, în explorări de sol, prezent la prima amartizare a astronavei chineze *Lao-Tzî*, în 31 EC. Luase parte, cinci ani mai târziu, la construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater, pe Selena. Existau câteva mărunte dovezi care susțineau implicarea financiară și personală a lui Erhart Tănăsescu. Ce făcuse el înainte de astea? Parcă apăruse din neant și probabil că, la un moment dat, tot acolo avea să se întoarcă.

Înaintea erei cosmice, între orbita joasă și cea a Lunii existau deja mai mult de nouăzeci de mii de telescoape de toate felurile, funcționale sau nu, sateliți orbitali de supraveghere, nave spațiale în derivă, nave transportoare de materii prime și materiale pentru construcțiile de pe Selena și Marte, cargoboturi, nave de pasageri, militare și câteva nave pierdute în misiunile pentru cercetarea spațială. La care se adăugau cele peste nouă milioane de obiecte rezultate din coliziuni, explozii sau descompuneri. Nu se puneau la socoteală deversări de minereu în spațiu, particule mici de rocă sfărâmată, de la dezmembrarea Selenei, și alte particule cosmice.

Operatorii sateliților investeau în continuare sume fabuloase pentru menținerea aparaturii de bord, de funcționare și comunicații, prin manevre de evitare a impacturilor cu deșeuri și corpuri care se aflau pe aceeași traiectorie orbitală. Avertismentele de coliziune costau și ele bani grei și uneori erau doar atenționări de posibile evenimente din cauza perturbațiilor so-

lare, a undelor gama, a prafului cosmic, a micilor comete sau a marilor meteoriți care mai cădeau, uneori, pe suprafața Lunii. O aglomerație foarte mare într-un spațiu atât de mic. Era inevitabil ca într-o zi ceva să nu cadă și peste semisfera metalică ce acoperea stația semiîngropată Pamirsat. Nu că ar fi fost prima oară când o ploaie de fragmente, rezultate din două nave de tranzit care se ciocniseră din cauza unor deșeuri metalice foarte mari, pe care doriseră să le evite fiecare, se declanșase astfel o cascadă colizională de mari proporții.

Mai multe cuve hidroponice care acopereau și formau învelișul exterior al stației phoebiene avuseseră serioase defecțiuni de funcționare a sistemului tehnic și industria agricolă fusese serios perturbată și chiar pusă sub semnul întrebării.

— Alertă de proximitate! Alertă de proximitate! izbucni peste tot în Parmisat sunetul strident, cu ecou suprapus, reverberând de la vibrațiile sonore în sistemul electroacustic.

Indira verifică o serie de imagini de exterior, pe consola ei de lucru. Nu văzu nimic transmis de sateliții de comunicații. Canalul de recepție părea bruiat fie de vântul solar, fie de vreun flux de plasmă ori de particule spațiale, și nu reușea să treacă la o altă frecvență. Căuta să-i găsească pe membrii echipei ei, care dispăruseră care încotro la izbucnirea semnalului de alarmă. Voia să știe care era situația în Pamirsat, dacă începuse să se aplice măsurile de siguranță, dacă lucrătorii, rezidenții și toate persoanele începuseră să coboare în partea îngropată a stației și să izoleze straturile de trecere, în cazul că s-ar fi întâmplat vreo nenorocire.

— Alertă de coliziune! Alertă de coliziune! anunța vocea artificială.

Dintr-odată, imaginea din exterior reveni. Indira, din biroul ei de sub cupola metalică a stației, văzu foarte clar ce se întâmpla. Nenumărate mici nave, care arătau ca niște himenoptere metalice, glisau cu repeziciune din hangarele laterale și, după ce se decuplau, se lansau ca viespile supărate din stup, urmate de spațioforele bombate, cu echipaj și armament mai greu.

— Aici Kamron Meyer, veni deodată vocea distorsionată a comandantului de escadrilă.

Îi vorbea prin cască și se afla într-un cocpit al unei navete de luptă.

— Raportează! ceru Indira.

— Stația Pamirsat e atacată de un roi de... nu știu exact ce. Un roi de mici sfere care par din fier. Dacă sunt penetrante...

— De unde vine atacul?

— Dinspre roata măcinătoare.

— Trimite o patrulă să verifice.

— Am înțeles.

— Anihilează sursa. Trage asupra ei până dispare.

— Am înțeles.

— Succes.

Erhart Tănăsescu se ridică agale.

— N-am vrut să te întrerup, hârâi el. Ar fi recomandabil să te duci în adăpost.

Indira se-ntoarse spre el, mai să-și verse furia asupra lui.

— Du-te tu în adăpost, domnule viceprimar! Îți recomand cu insistență!

Bătrânul își schimonosi fața într-un fel de rânjet.

— Mulțumesc. Te voi aștepta.

— Mergi înainte. Vin și eu imediat, îl expedie.

— Te aștept, doamnă primar.

— Du-te. Lasă-mă în pace! strigă ea, preocupată cu trimiterea unor comenzi.

Tănăsescu se așeză înapoi, fără să se arate grăbit să plece.

— Vă vorbește primarul stației Pamirsat, transmise ea pe toate canalele video și audio. Către toate unitățile stației. Sunt Indira McIntosh de Genova. Este o alertă iminentă. Nu e un exercițiu. Opriți-vă din activitățile voastre și retrageți-vă în adăposturile subtreane. Cei de la întreținere, închideți sistemele de energie care nu sunt vitale. Lăsați în funcțiune doar pe cele de menținere a vieții. Repet. Nu e un exercițiu. Retrageți-vă acum!

— Ar trebui să-ți urmezi propriul sfat, hârâi din nou bătrânul viceprimar.

— Mai ești aici? Nu vezi că am treabă?

— Văd.

— N-am timp de tine. Nu mă bate la cap.

— Vreau să-ți întind o mână de ajutor, dacă, desigur, vei fi atât de amabilă să accepți.

— Ce să accept? făcu Indira, nu prea atentă la spusele lui.

— Cred că este, dacă nu mă înșel, un accident neintenționat.

— Neintenționat? se-ntoarse Indira cu spatele la el și mai tastă câteva rânduri pe ecranul consolei.

— Te rog, nu te panica. Gândește-te că zeul Pan este cel care seamănă groază și spaimă.

— Ce zici? strigă ea la el.

— Cuplează dispozitivul de dragare. Va dura ceva timp, însă va avea efect.

Indira se opri și-l privi cu o expresie perplexă.

— Dragarea e pentru praful și particulele mărunte! Nu are efect la...

— Aici Kamron Meyer. Am detectat sursa. Un cargobot a fost lovit de un obiect din stratul de deșeuri, a părăsit ruta vectoare și s-a ciocnit cu roata măcinătoare.

— Ah! Direcția?

— Marte spre Asteroidul Vesta. Sau poate spre Terra.

— Cei care construiesc punctul de lucru pe Marte?

— De la Colonia Marelui Zid.

— Coliziunea a fost cu un corp de mari dimensiuni.

— Identifică, te rog, compania.

— T'ger AeroSpacenautics.

— Iarăși ei?! Echipajul?

— N-a supraviețuit.

Indira își lăsă capul în jos. Își mușcă buza și dădu cu pumnul în masă.

— Ce transportau?

— Materiale auxiliare.

— Cum ar fi?

— În manifestul de transport scrie fier și apă salină. Aduc câteva mostre.

— Apa salină de pe Marte se coagulează în vid, datorită temperaturilor foarte scăzute și formează acele mărunte sfere, explică Tănăsescu, cu ochii ațintiți pe ecran, de unde vedea întreaga scenă a dezastrului. Nu sunt metalice, însă pot avea consistența unor bile de fier și pot găuri cuvele din cupola stației. Datorită formei rotunde și a impusului inițial cauzat de viteza de împrăștiere, particulele devin accelerate și prind forță de cădere sau de deplasare și converg către un punct al razei vectoare. Cum în spațiu nu există frecare și gravitație, aceste obiecte se vor opri la un moment dat și vor deveni inerte.

— Să aștept să se oprească? Între timp, să văd cum lovesc stația, distrug cuvele de seră și poate chiar întreaga stație? N-am timp de asta! Nu mă mai bate la cap cu teorii de fizică!

— Cuplează sistemul de dragare, repetă viceprimarul, pe un ton blând.

— Să aspire firimituri... zise Indira gânditoare.

— E mai mult decât nimic. Se pot aspira și fragmente măricele.

Indira gândi timp de o secundă.

— Dă ordinul, Erhart! Kamron Meyer! Retrage tuioarele* și spațioforele**!

— Am înțeles.

— Cum rămâne cu bucățile mari și celelalte resturi? Cu echipajul...?

— Acționăm pe rând, răspunse viceprimarul cu calm.

Indira îl lăsă pe Tănăsescu la consola ei, să-și vadă de treabă. În timp ce acesta hârâia dând ordine, auzi vocea lui Kirito:

— Indira, e o mare catastrofă aici!

— Știu, răspunse ea. Ești bine? Vax?

---

* *tuioare* – nave foarte mici, ca niște viespi.

** *spațiofore* – nave de dimensiuni mijlocii spre mari, cu echipaj și armament greu la bord.

— Sunt bine, răspunse vocea tânărului.

— Unde sunteți acum?

— Ne îndreptăm spre roata măcinătoare.

— Am văzut când s-a întâmplat accidentul, răsuflă Vax cu greutate.

— Indira, se suprapuse vocea lui Piotr Benoit peste a lui Kirito, care spunea și el ceva. Am mobilizat două echipe, una să supravegheze sistemele de susținere a vieții și încă una să evalueze gradul de deteriorare de afară.

— Așteaptă! strigă Indira și Kirito se opri din vorbit. Nu trimite oameni afară cât timp există amenințarea ca bucăți disparate să lovească stația.

— Poftim? întreabă Piotr și japonezul în același timp.

— Piotr. Nu trimite oameni afară! Kirito și Vax, așteptați!

— Suntem aproape de zona impactului. Mergem să recuperăm echipajul, o informă Vax.

— Îi vom tracta până la stație, adăugă Kirito.

— Încă nu. Tănăsescu are ideea de a aspira obiectele mai mici...

— Ai nevoie de ajutor? întrebă japonezul.

— Nu, mă descurc.

— Am înțeles.

— Una din cuve, la sera de tomate, are o fisură lungă și urâtă, o informă Piotr.

— Poți face ceva?

— Izolez din interior și mă rog să țină. Am etanșeizat fiecare cuvă, separat. Aștept să pot ieși cu echipa.

— Bine faci. Kamron, mă auzi?

— Aici!

— Trimite-mi coordonatele ciocnirii și toate imaginile din momentul inițial.

— Am înțeles.

— Aici Piotr, răbufni deodată vocea rusului, cu accent francez. Una din culeele cuvei de la fabrica de legume e fisurată și o parte e îndoită peste canalul principal de irigare. Majoritatea

ledurilor sunt stinse. Verific termostatul central și toate sursele de energie. Încerc să resetez comenzile.

— Indira, auzi în cască strigătul lui Vax.

— Ce s-a întâmplat?

— Fuzelajul cargobotului s-a dezmembrat și vine învârtindu-se spre roata măcinătoare...

— Pleacă de-acolo! strigă ea. Unde-i Kirito?

— La vreun kilometru distanță. Cercetează zona de impact.

— Kirito, îl apelă pe frecvența lui. Kirito!

— De ce zbieri? auzi clar și jovial vocea japonezului asturian printre multe interferențe.

— Întoarce-te în stație!

— De ce?

— E un ordin!

— Lasă-mă cu ordinele, Indira. Îți trimit filmări...

Legătura se întrerupse brusc.

— Vax! Vax? Vasile Alexandru Mare, ești acolo?

— Da, da... vocea i se auzea foarte îndepărtată.

— Întoarce-te în stație. Ia-l pe Kirito și vino înapoi!

— Mai am...

Și restul cuvintelor se pierdură în sunete hârșâite.

— Vax? Se aude? Vax? Kirito! Kirito?

Nu primi răspuns de la niciunul. Între timp, viceprimarul Tănăsescu, netulburat, deschise cupola adiacentă unui mic turn de observare, de unde se ivea, lent ca și mișcările bătrânului, un braț gros, tubular, pe care era montat un fel de sac ce se desfăcea ca o floare. Indira vedea pe ecran cum o mulțime de deșeuri de mărime mică sunt aspirate și înghițite de mecanismul ce semăna cu un cap de dragon cu fălcile larg căscate.

— Unde ajung toate resturile astea?

— În depozitul de soluții, răspunse bătrânul, atent la comanda manevrelor.

— Depozit de soluții? Avem așa ceva?!

— Dragă doamnă primar, nu prea îți cunoști stația, pare-se. Avem de toate pe aici, în acest minunat Pamirsat.

— Și, din depozitul de soluții, unde ajunge gunoiul?

— Se separă pe categorii, sortimente, tip, gen, fel, soi, varietate... mai spun?

— După sortare, ce se întâmplă?

— În funcție de particularitatea obiectelor, acestea se trimit la triere. Unele se pot refolosi prin prelucrare, adaptare sau modificare. Gunoiul propriu-zis, cel neorganic, cel adunat din spațiu, ajunge, în cele din urmă, la ceea ce numești roata măcinătoare.

— Așa?

— Ideea mea cu harponul nu e una nouă și nici inedită. A mai fost folosită pentru adunarea deșeurilor din spațiu. Ideile discutate la ședință sunt de mare valabilitate. Ar trebui să ne folosim de toate. Astfel, probabil că cei o sută de ani preconizați pentru curățarea orbitelor de reziduri ar scădea la vreo optzeci. Tot ar fi un progres. După cum observi, accidente au loc tot timpul și stratul de rămășițe se tot îngroașă.

— Îmi ții morală? Acum ți-a găsit?

— Vreau doar să subliniez că te sprijin și te ajut în întreprinderea salutară de a ne transforma, mă refer la stația Pamirsat, într-o stație de gunoieri. Pe mine, personal, nu mă deranjează ideea. Peste un secol, ne vor ridica o statuie pentru serviciile aduse umanității.

— Ești un ipocrit. Vorbim despre astea după ce se termină starea de alertă.

Bătrânul înclină capul.

— Așa vom face, răspunse și își mută privirile pe ecranul consolei, de unde dirija acțiunea aparaturii de aspirare.

Indira îi întoarse spatele și se uită la pădurea verde care se întindea într-una din cuvele hidroponice. Aranjate pe suporturi terasate, era o încântare să vadă șirurile frumos aliniate ale pomilor fructiferi, smochini, piersici, rodii, pruni și aluni, care produceau câte patru recolte pe an. Simți cum i se strânge inima la gândul că, din cauza unor accidente datorate neglijenței și indolenței umane, aceste minunății ar fi putut dispărea

în neant, zădărnicind efortul atâtor ani de muncă și viețile a mii de oameni.

— Ce face roata măcinătoare? întrebă deodată, fără să se uite la Tănăsescu.

— Macină... îi zgârie timpanul vocea bătrânului.

— Ce rezultă din măcinat?

— Diferite materiale reutilizabile, necesare stației.

— Cum ar fi?

— Acest instrument numit dragă sau vacuum aspirator, este fabricat în totalitate din variate feluri de deșeuri revalorificate.

Indira se gândi câteva secunde la cele spuse.

— Ca să nu te mai frământi și să te poți concentra asupra stării de fapt, te informez că sunt acționar principal la această roată măcinătoare, fiind unul dintre mulții investitori care au ajutat la crearea ei. Noi am numit-o Ruleta Orbitală Spațială, ROS, însă ești liberă să-i spui cum dorești!

Indira își propuse să reflecteze pe îndelete la informațiile oferite de Tănăsescu, care arăta extrem de calm și relaxat în situația aceea tensionată.

— Scuze, am nevoie de consolă! zise brusc spre cel care se așezase pe scaunul ei.

Viceprimarul se ridică încet, greoi, bătrânește.

— Desigur. E fotoliul tău de primar... O secundă te mai reții. Tatăl meu m-a învățat astfel: un vis pe care ți-l notezi devine un scop. Un scop divizat în pași devine un plan. Un plan sprijinit de acțiune devine un vis împlinit.

Indira îl privi cu atenție. Nu înțelese ce-i spunea. Nu avea starea sufletească și răbdarea necesară să se concentreze asupra vorbelor rostite lent, cu glasul frânt de aparatul laringial. Apoi realiză într-o clipă că bătrânul din fața ei era o persoană care trăise, probabil, de două ori cât ea. Și, în timpul vieții lui, acumulase tot felul de experiențe și avea o serie întreagă de cunoștințe despre lucruri și oameni. Trecutul lui Erhart Tănăsescu era o enigmă, nu găsise mai nimic în fișa sa personală și

nu știa mare lucru despre el, ca om sau ca specialist. Poate era cazul să-l trateze cu o mai mare condescendență și atenție. Se părea că-l suspectase degeaba. Dar asta nu însemna că n-avea să fie vigilentă de-acum încolo, la toate acțiunile lui.

— Mulțumesc pentru îndrumare, îi spuse simplu.

— Întotdeauna cu mare plăcere, zâmbi amabil bătrânul, ignorând în mod destins situația încordată și presantă.

— Aici Piotr!

— Raportează! ceru Indira și se încruntă, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Am trimis mai multe echipaje din corpul de supraveghere, să cerceteze fiecare cuvă. Deocamdată, pe interior. Nu au semnalat nimic important. Problemele la fabrica de legume au fost parțial rezolvate și rezistă. E nevoie de câteva grupuri de specialiști care să etanșeizeze și să repare fisurile.

— Ai verificat nivelul de oxigen, umiditate, starea instalațiilor electrice și de căldură?

— Acum terminăm examinarea. Până acum, totul e în parametri.

— Ai verificat districtele de habitare? Centralele de energie? Stocul de alimente? Cel de medicamente? Hangarele navelor și rampele de lansare?

— Nimic de semnalat.

— Personalul și locuitorii stației?

— De ei se ocupă Administrația teritorială Pamirsat. Nu face parte din Primărie.

— Armata?

— Nu știu. Ei sunt autonomi.

— Cine e șeful armatei?

— Mă voi interesa. Întreab-o pe Kamron Meyer.

— Bine. Mulțumesc. Continuă.

Conversația se încheie.

— Kamron Meyer, o apelă Indira.

— La raport, veni vocea comandantului.

— Ce se întâmplă pe-afară? Nu mai primesc imagini.

— Survolăm perimetrul.

— Care e situația?

— Un corp ascuțit a penetrat o parte din roata măcinătoare.

— E grav?

Tănăsescu se ridică, alarmat.

— Ce se întâmplă cu ROS?

— Cu ce? auzi vocea gravă a lui Kamron Meyer.

— Cu roata, lămuri Indira.

— Sunt multe corpuri ascuțite care o lovesc. E o mișcare de absorbție care angrenează bucățile spre roată.

— Trage în ele. Pulverizează bucățile mari, ordonă Indira.

— Am înțeles.

— Kirito! Vax! îi apelă apoi pe cei doi.

Așteptă câteva secunde, fără să primească niciun răspuns. Îi apelă de mai multe ori, fără niciun rezultat.

— Kamron!

— Aici!

— Verifică poziția lui Kirito Valdés și a lui Vax!

— Am înțeles.

Trecură câteva minute, timp în care se auziră doar fâșâituri și zgomote ale perturbațiilor de comunicare.

— Nu-i găsesc, spuse comandantul. Nu răspund. Nu am niciun punct de referință de la poziția lor.

— Mai caută!

— Trimit două tuioare.

O secundă, doar o secundă scurtă, avu impresia că timpul se oprise. Se oprise și rămăsese cumva suspendat între două respirații scurte și o clipire. Valul sferic al șocului lovi partea de sus a semisferei ovale și stația semiîngropată Pamirsat se zgudui dintr-odată, din temelii. Izbucniră peste tot semnale de alarmă, șuierând strident și sfredelitor. Indira se prinse cu o mână de marginea biroului și cu cealaltă îl susținu pe Tănăsescu să nu se prăbușească. Lumina tremură, se stinse și porni din nou.

Ecranul marii console principale și a computerelor se înnegriră, ștergând orice imagine. Se făcu o liniște adâncă. Auzea doar hârâitul aparatului laringian al bătrânului viceprimar.

— Aici Piotr, veni vocea rusului francez. Stația a fost lovită. De o explozie cu undă de șoc. Suntem pe sistemul generatoarelor în cascadă. Alo? Indira. Mă auzi?

— Da, Piotr, te aud tare și clar.

— Merg să reverific instalațiile. Indiferent de cauză, avem autonomie distinctă de aer și apă timp de șapte zile. Rezervoarele sunt intacte și nu există nicio amenințare să se fi spart sau fisurat.

— Știi ce a explodat?

— Aici Meyer, veni vocea lui Kamron.

— Vreau informații! ceru Indira.

— A explodat roata măcinătoare.

— Ahhh... gemu Tănăsescu și se lăsă moale pe fotoliul primarului.

— De ce?

— De la coliziunea cu rămășițele cargobotului.

— Kirito și Vax?

— N-am reușit să iau legătura cu ei.

Indira se lăsă încet în genunchi. O presimțire întunecată îi strânse inima. Simți mâna scheletică a lui Tănăsescu pe umărul ei. O dădu la o parte și se ridică.

— Piotr!

— Da.

— Etanșează laboratoarele de cercetare. Toate secțiile medicale. Toate cuvele cu fabricile de legume și rezervoarele de apă. Depozitele de hrană și alte materiale.

— Am făcut-o! De la prima alarmă.

— Stricăciuni?

— În momentul de față, doar cele semnalate.

— Bine. Continuă. Kamron Meyer!

— Aici.

— Escadra de spațiofore?

— Niciun incident.

— Tuioare?

— Lipsesc trei la apel.

Indira trase cu putere aer pe nări.

— Cine?

— Nu răspund Valdés Kirito, cel numit Vax și pilotul Gallois.

— Aici Piotr.

— Spune.

— Stația Pamirsat este izolată și sigilată.

— Instrumentele de bord arată că valul de șoc generat de explozie a avut viteza de 1,56 ori 10^3 metri pe secundă, o informă Kamron Meyer.

Indira se gândi.

— N-a fost o lovitură foarte puternică.

Apoi se întoarse spre Tănăsescu. Părea îmbătrânit cu o mie de ani.

— Îmi pare rău, zise ea, chiar simțind regretul.

— Păcat, mormăi viceprimarul. Păcat pentru viețile pierdute.

Ieși încet, gârbovit, trăgându-și picioarele.

☆

A doua zi după incident

În sala de ședință, trei scaune erau neocupate. Viceprimarul Tănăsescu trimise o scurtă notificare, motivându-și absența din cauze de sănătate. Kirito și Vax fuseseră recuperați dintre multitudinea de resturi și fragmente, iar trupurile lor depuse în holul mare de tranzit. Cutiile de titan care îi adăposteau erau parțial învelite în steagul colorat al stației Pamirsat și câte doi militari stăteau de strajă onorifică, cu fețe triste. Lumea trecea prin dreptul lor și le aduceau un omagiu.

Piotr Benoit își ținea capul ușor aplecat și părea mai mic decât era în realitate. Nu mai arăta ca un vareg celt galic fioros gata să mânuiască halebarda grea pe câmpul de luptă. Se descurcase

admirabil în situația de criză, nu-și pierduse controlul, organizând foarte strategic și minuțios activitatea pe timp de alarmă. Reparațiile le terminase cu puțin timp înainte de ședință.

Pe partea opusă, Kamron Meyer era pe punctul de a plânge. Se abținea și înghițea în sec, reținându-și cu greu lacrimile. Lângă ea, locul gol al lui Tănăsescu emana parcă un aer nefast, de bătrânețe bolnavă. Ca o adevărată walkirie amazoană, se aventurase cu minuscula ei navetă tuioare în stratul gros și haotic mișcător, pentru a-i găsi și a-i aduce înapoi pe Kirito și Vax. Câteva spațiofore din escadrilă o însoțiseră, pulverizând bucățile mari și pe cele angrenate în mișcarea de agitație provocată de explozie și de inelul valului de șoc rezultat, dispersând materialele care fuseseră în stare de suspensie și curățându-i, pe cât posibil, calea de acces.

Costumul etanș al lui Vax era sfârtecat în dreptul pieptului, după ce naveta sa fusese frântă în două. Casca lui Kirito nu mai avea vizor și nacela pilotului era sfâșiată. Kamron îi tractase cu cabluri până în hangarul stației. Propria ei tuioare avea zgârieturi și o sumedenie de tăieturi ca de gheare ascuțite, căpătate în timpul acțiunii de recuperare.

Indira nu-i văzuse pe cei doi, însă citise raportul medicului care efectuase examinarea *post mortem*. Concluzia lui fusese că Vax și Kirito se aflaseră foarte aproape de epicentrul exploziei și n-ar fi avut nicio șansă de supraviețuire. Victime colaterale, adăugase doctorul. Ca și cei care pieriseră din echipajul cargobotului și unitatea care lucrase și întreținuse roata măcinătoare. ROS. Ruleta Orbitală Spațială. Ce denumire idioată.

În picioare, la capătul cel mai îndepărtat, stătea Indira McIntosh de Genova. Privea spre pădurea verde din cuva hidroponică ce se vedea din sala de ședințe și din biroul ei de primar. Nu suporta să privească cele două scaune neocupate. În sinea ei se învinovățea. Dacă nu i-ar fi trimis să cerceteze roata măcinătoare! Îl suspectase pe Tănăsescu de activități ilegale și, ca urmare, rezultatul inițiativei ei fusese unul dezastruos. Muri-

seră doi oameni. Ce era de făcut? Încotro să se îndrepte? Cum să gestioneze sau să se împace cu această situație? Ea era specialist în structuri sociale nonterestre, iar prima ei misiune eșuase lamentabil. Pamirsat merita un primar mult mai bun.

Piotr și Kamron tăceau, ca și cum s-ar fi simțit și ei vinovați că trăiau, la fel ca Indira, care nu-și găsea cuvintele, nici gândurile pe care să le exprime, nici lacrimile care să-i curgă pe obraji. Pusese micuța statuetă a lui Fudō Myō-Ō în mijlocul mesei ovale. Cel mai puternic zeu din cei cinci ai Regatului Regilor Înțelepți din Tărâmul Matcă al Haosului, cel care ținea în mâna dreaptă sabia numită *kurikara-ken*, simbolizând Înțelepciunea tăind ignoranța și prostia, o privea parcă fix în ochi, reproșându-i incapacitatea de a se descurca mai bine.

Ar fi fost menirea lui să-i ocrotească și să-i păzească de cele rele. Ceea ce nu se întâmplase. Zeul nu-l protejase pe Kirito și nici pe Vasile Alexandru Mare, născut într-un oraș oarecare din curbura munților Carpați. Probabil că zeul își pierduse puterea odată cu scufundarea arhipelagului nipon. Vax era un tânăr la început de drum în viață, unul din cei foarte mulți tineri care piereau nebunește din cauza proastei funcționări a unei societăți aflată la marginea haosului, a neputinței și a dezumanizării. Păcat pentru încă două vieți pierdute în van. Apucă statueta și o plesni cu putere de perete. Se sparse în nenumărate bucățele și se răspândi peste tot. Ca resturile spațiale de pe orbită. Ca inima ei frântă de durere. Ca toate cele pentru care luptase, alături de Kirito, încă din tinerețe.

Kirito era prietenul ei de o viață, confidentul și, ceea ce nu știa nimeni, tatăl singurului ei copil, o fată născută pe Terra, care lucra ca designer aerospațial. Cum s-o înștiințeze că el nu mai era? Că murise în modul cel mai stupid posibil, din cauza unui fragment desprins dintr-un cargobot care se ciocnise cu un alt deșeu din milioanele de resturi metalice care îngroșau stratul de gunoaie de pe orbitele Terrei, a fostei Selena, dezmembrată acum în trei sateliți, cu propriile orbite, Phoebe, Niobe și Dione, plus resturile distrugerii de către armata ira-

niană a *Orașului Satelitar Avacuum*, construit de forțele musulmane din întreaga lume, pe orbita La Grange, bucată care lovise o imensă roată măcinătoare ce prelucra prea puțin eficient deșeurile metalice, iar în urma coliziunii se produsese o explozie care... care...

Indira oftă, sonor și prelung. Se întoarse spre cei doi rămași din echipa ei de primar, prezenți la întrunire.

— Acum, mai mult decât oricând, se impune să ne apucăm serios de curățenie! declară ea, alegându-și cuvintele, cu toate că se gândise să spună altceva.

— Nu ai fi putut face altceva... murmură Piotr Benoit.

— A fost un teribil accident, adăugă și Kamron Meyer.

— Hmm... da... așa... făcu Indira. De ieri mă tot gândesc să-mi dau demisia. Apoi să cer pensionarea. Să mor fără niciun fel de așteptări... însă... ar fi o lașitate din partea mea, nu?

Cei doi dădură din cap, confirmând.

— Mulțumesc pentru ajutorul vostru, zise ea, un pic mai învigorată.

— Ne-am făcut doar datoria, răspunse Piotr pentru amândoi.

— Și acum? Ce mai urmează?

— Ne facem în continuare datoria, zise din nou Piotr.

— Dahh! oftă Indira din nou. Întâi de toate, să ne luăm rămas bun de la cei doi membri ai echipei noastre. După care... ne gândim... să vedem... următorul punct de pe agenda noastră de lucru...

Simți nevoia să se așeze, dar rămase în picioare. Simți nevoia să plângă, însă schiță un început de surâs. Simți nevoia să urle, dar se îndreptă cu pași mici spre ieșire.

☆

După câteva zile

— Ai coordonat foarte bine situația de criză. Profesionist și strategic. Ești un primar de înaltă clasă. Erhart Tănăsescu te-a recomandat pentru medalia de merit! spuse președinta Senatului de pe Terra.

— Merit? făcu Indira și simți cum sângele îi năvălește drept în creier. Mi-au murit doi oameni. Cei mai valoroși. Pe care-i deplâng cu amărăciune. Poate ar fi fost acum în viață dacă...

— Nu a fost vina ta. S-au aventurat într-un loc unde nu ar fi tebuit să fie. N-au ascultat de ordinele tale.

— Nu-i vorba de ordine. E vorba că cei doi au vrut să facă un bine. Ție, mie, tuturor. E vina voastră că pe orbite se află un strat atât de gros de gunoaie. Nu vă pasă de accidente și că oamenii mor. Asta am spus și acum douăzeci și cinci de ani. Nu ați vrut să mă ascultați. Vă invit să veniți aici, sus, în Pamirsat. Avem legume și fructe proaspete. Dacă veți trece vii și nevătămați printre deșeuri și resturi, vă fac cinste cu o ceașcă de ceai din salvie. Neapărat salvie. Producție proprie.

— Mulțumesc pentru invitație. Poate îi voi da curs. Îți trebuie trei oameni să-ți completezi echipa. Te las pe tine să-i alegi dintre specialiștii Pamirsat. Ai mână liberă. Și crede-mă, ne vom vedea cândva, îi zâmbi femeia de pe ecran.

— Sper că nu prea curând, mormăi Indira după ce decuplă conexiunea.

Ieși din birou în vreme ce ecranul se întuneca. Se îndreptă spre unul din cartierele stației și, ajunsă la o ușă, bătu încet cu degetul în ea. Fără să aștepte o invitație sau permisiune, intră. Se așeză pe un scaun și scrută chipul celui din pat.

— Ți-am adus o smochină, spuse ea. Am cules-o chiar eu. Nu e chiar coaptă, dar e prima din această recoltă.

Întinse brațul și deschise palma. Fructul, de o splendidă nuanță mov-violet deschis, de formă conică, răspândi un delicat miros de proaspăt.

— Ți-o decojesc? întrebă.

De sub cuvertură ieși o mână scheletică. Apoi se ivi chipul lui Erhart Tănăsescu și Indira îl ajută să se ridice în șezut, punându-i o pernă mare și tare la spate.

— Mulțumesc, șuieră stins vocea bătrânului.

— De ce te ocupi de chestii care nu te privesc? îl atacă, în timp ce desfăcea fâșiile de coajă.

— Adică?

— Medalie de merit? pufni ea. Ți-ai pierdut mințile!

Bătrânul scoase un sunet strident ce voia să fie râs.

— A vorbit Președinta cu tine?

— Nu, n-a vorbit. Sigur că m-a contactat, a fost primul lucru menționat. De ce te ocupi de copilării, Erhart?

Îi puse o bucată de smochină pe limbă și bătrânul o molfăi cu poftă.

— Ai timp? o întrebă, după ce termină de mâncat fructul.

— Nu, nu am timp. Dar mai stau un pic cu tine.

— Înainte să mor, vreau să-ți spun o poveste.

— Spune.

Se foi în așternut de parcă s-ar fi pregătit de un tur de efort.

— Numele meu nu e Erhart Tănăsescu. Dar sunt primul rezultat viu sau unul din foarte puținele experimente din primele eșaloane ale studiilor de inginerie genetică. Acesta e și motivul pentru care nu ai găsit nimic valoros despre mine, mă refer la informații personale. În anii socotiți drept înaintea erei cosmice, am făcut parte dintr-un studiu care a folosit o metodă de modificare a genomului natural, prin adăugarea de noi fragmente ADN. Astfel, după mai multe seturi de inoculare, organismul meu a fost reprogramat cu scopul de a transmite genomul, în mod stabil, la sute de generații viitoare.

Făcu o pauză ca să-și recapete suflul, după care continuă:

— Primele organisme modificate genetic au fost bacteriile producătoare de insulină. Un fel de clonare a organismelor din care rezultă clone sau celule și organisme pure, identice, ce provin de la un singur întemeietor sau donator, dacă vrei. Smochina pe care am mâncat-o e urmarea unei clonări sau hibridare somatică prin androgeneză și ginogeneză. Foarte gustoasă. Zemoasă și dulce.

— Odihnește-te. Nu te obosi!

— De ce să mă odihnesc? Când voi fi mort, numai asta voi face. Ca informație, n-am descendenți. N-am avut și nici nu mai e cazul să sper. Permite-mi să-ți povestesc despre ROS.

— De ce ai numit-o ruletă?

— Dintr-o toană de-a mea. Când eram tânăr, cred că în a doua tinerețe sau a treia, exista un joc destul de popular printre anumite categorii de oameni. Se numea ruleta rusească.

— Joc de societate?

Tănăsescu se strâmbă, încercând să râdă.

— Poți s-o numești și astfel, da, într-un fel era un joc de societate. Mori sau trăiești. Trebuia să ai nervi de oțel și curaj fantastic. Te jucai, practic, mizând pe propria viață. O mare nerozie.

— Era dificil de jucat?

— Îți povestesc cu altă ocazie. Acum îți vorbesc despre Ruleta Orbitală Spațială.

— Te rog.

— Această ruletă, roată, cum o numești, e un sistem automatizat cu acțiune pe baza unui program de lucru prestabilit. Pe scurt, e un robot. Sunt, mă rog, au fost două persoane care deserveau baza de colectare și selectare a tipului de gunoi spațial. Ei doar supravegheau programele și lucrările, printr-o metodă de lucru gen input, concepută de mine. Îmi poți da un pic de apă, te rog?

Indira îi turnă apă desalinizată de pe Marte într-un pahar. Tănăsescu își umezi buzele.

— Cuvântul ruletă pentru ROS nu a fost prima opțiune. Fratele meu și cu mine am vrut să denumim instalația *Rossumovi Orbital Station* sau *Roboti Ordinální Syntetický*.

— Despre ce vorbești?

— Ah, suflă el din greu. E o poveste extrem de veche și extrem de complicată. Foarte pe scurt: m-am născut într-un imperiu. Nu te uita la mine cu ochi așa de mari. Satul meu era situat în munții Boemiei și țara era numită Dubla Monarhie sau, cum apare în analele de istorie, Austro-Ungaria, care făcea parte din Monarhia Dunăreană, iar azi e cunoscută drept Federația Dunăreană. Nuanță de semantică. Anul meu de naștere este o mie opt sute nouăzeci, cu foarte mult timp înainte de Era Cosmică. Am scris, împreună cu fratele meu Josef, o piesă de tea-

tru, unde am folosit un nou termen care nu existase până atunci în vocabular. *Robot.* O mașinărie, antropomorfă sau nu, care lucrează autonom și automat, pentru oameni, după un program integrat bine stabilit. ROS, ruleta sau roata era un astfel de robot. Iar robotul...

Tănăsescu adormi dintr-odată. Vorbise mult, forțându-se să rămână treaz și lucid. Indira îl înveli până sub bărbie, strânse cojile de smochină și ieși, închizând cu atenție ușa după ea. Mergând pe culoarul ce despărțea camera bătrânului viceprimar de accesul spre biroul ei, își promise că se va gândi la cele dezvăluite. O sumedenie de informații care necesitau să fie disecate, judecate limpede și pătrunzător, ca să le înțeleagă. Deocamdată, nu avea timp.

Întoarsă în birou, privi din obișnuință colțul mesei. Era gol acum. Statueta zeului Fudō Myō-Ō lipsea. Ca și Kirito. La fel și Vax.

Se apucă de treabă, adâncindu-se în strategii de organizare și administrare a stației semiîngropate Pamirsat, gândind planificarea înlăturării de pe orbitele și rutele de tranzit a reziduurilor și deșeurilor spațiale. Cumva, undeva, adânc, avea senza- ția că îl văzuse pe Tănăsescu pentru ultima dată. Oare care îi era numele adevărat?

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro** şi ai şansa de a publica şi tu în Revista CSF!
Condițiile manuscrisului: litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

Amintirea măștii de cobalt

de Florin Purluca

Băiatul era afară, stivuia lăzi goale de bere artizanală. Ploaia artificială bătea o darabană ritmată cu picuri deși, plini și rotunzi ca niște burți de vrăbii, prelingându-se apoi încet-încet în lungul cupolei de sticlă filtrantă, înspre rezervoarele de la periferia nodului Egan-Allamater – Elevator. Bărbatul înalt și slab apăru un pic mai târziu, când el aproape că-și terminase treaba și luase o pauză. Şezând tăcut pe o ladă cu colțuri învelite în fragimetal crăpat, admira nemărginirea cerului, care pulsa precum jarul încins răscolit de vânt. Căutătorii umblau dintr-o parte în alta, dincolo de protecția invizibilă a Cupolei, înveliți în costumele lor etanșe, masive, întărite cu exoschelete. Platoșele metalice reflectau focul cerului precum plăcile unor insecte uriașe, iar motoarele jeturilor-săritoare lăsau în urmă aburi rotunzi de fum și miros greu de benzină arsă. Benzina, acel lichid rar, scump și misterios, care făcea mașinile să se zbată cu furie. Acel lichid înflăcărat, care scindase și arsese Luna Veche până la temelii și care fusese trecut sub monopol. Scormoneau prin gunoaie, printre mormane uriașe de moloz, adunând mobile şi obiecte de artă vechi sau materiale de construcții care, după decontaminare, aveau să ajungă în Filialele Comerciale ale Coloniei Elevator. Meseria de Căutător

era onorabilă, văzută bine de oficialități, profiturile din vânzarea bunurilor recuperate fiind bunicele. Însă riscurile orelor neîntrerupte petrecute sub asaltul neîncetat al valului de radiații erau pe măsură. Chiar și așa, la un moment dat, băiatul se gândise să-și depună cererea scrisă pentru admiterea în Școala de Căutători, însă Maria, maică-sa, făcuse o criză. O criză de nervi, după care el lăsase totul baltă.

Încă absorbit de perseverența cetei de Căutători neînfricați, băiatul îi răspunse în silă bărbatului, care, trecând pe lângă el, îl salutase în stilul lunar statutar. Nici nu băgă de seamă că individul îmbrăcat în haine curate, dichisit, cu servietă din piele naturală, scumpă, reciclată și decontaminată, deschisese ușa barului mamei lui. Nu se îndreptase, așa cum crezuse el, spre unul dintre localurile de lux ce-și așteptau clienții pretențioși la două cvartale distanță de periferie, acolo unde minerii generoși scăldau damele de companie în valuri de alinturi și credite câștigate cu sudoare demonică.

Isprăvi treaba o oră mai târziu și, când intră, fu surprins să-l vadă la bar, ieșind în evidență cu ținuta lui fandosită, așezat pe unul dintre scaunele înalte din lemn veritabil sigilat chimic, pentru care plătiseră o avere. O sticlă de bere artizanală se ridica aidoma unui turn singuratic în fața castronului turtit, plin cu alune și sărățele sintetice. Maică-sa stătea în dreapta străinului, cu amărăciunea încrustată pe chip, așa cum băiatul o mai văzuse cu ani în urmă, în clipa în care fuseseră la un pas să-și piardă licența din cauza datoriilor. Atunci, ca și acum, mama lui vorbise cu un individ la fel de bine îmbrăcat, dar cu o mutră ceva mai acră. Însă, cumva, lucrurile intraseră pe făgașul cel bun. De doi ani, datoriile nu mai apăruseră în discuțiile lor. De când fratele lui, Dan, plecase să studieze la Academiile Marțiene, de când statul dăduse în folosință nodul Egan–Allamater – Confucius. Trăiau vremuri prielnice, clientela se dublase. La fel și profitul. Imperialii chinezi erau insuportabil de plictisitori, dar cheltuitori și amatori de pariuri stupide. Așa că-i tolerau, înghițind în sec. Fusese un noroc chior, dar bine-

venit, pentru că studiul la Academii costa bani grei. Dar el știa, deși mama Maria nu avea obiceiul să se vaite. Nu era felul ei, nu-i stătea în fire să se plângă toată ziua. Era genul care umblă după soluții, nu după milă. Și făcea o treabă bună, pentru că la un moment dat chiar adusese vorba despre o renovare, pentru împrospătarea imaginii localului.

Băiatul se apropie cu băgare de seamă de bar.

— Dobroye-ziua, tovarășe, îi spuse el străinului, cu un respect vădit, în limba nouă, dar cu o reținere în suflet, după care-și privi mama. Am terminat cu lăzile. Ce mai avem de făcut?

Expresia Mariei deveni din dură blândă, așa cum o cunoscuse mereu de-a lungul timpului, așa cum obișnuiesc să-și privească mamele fiii, fie ei adoptivi.

— Filtrele, îi zise ea cu voce ștearsă. Trebuie curățate filtrele.

— Bine, mamă. Merg acum, răspunse, după care se întoarse înspre bărbat. Proschay-papa ser, și plecă în grabă, fără să mai aștepte răspuns.

Bărbatul privi cu interes statura impunătoare a băiatului, până ce acesta din urmă ieși pe ușa din spate. Bău o gură de bere.

— A crescut bine, sănătos. Luând în considerare amestecul haotic de material genetic și posibilitățile mele financiare de acum douăzeci de ani, aș zice că a fost o afacere neașteptat de profitabilă.

Zâmbi discret și răscoli insistent cu vârfurile degetelor conținutul castronului cu aperitive, ca și cum s-ar fi străduit să descopere în el o alună perfectă ca o sferă.

— De ce ești aici? Contractul e pe douăzeci și cinci de ani.

Privirea calmă a bărbatului o căută pe cea neliniștită a Mariei.

— Știi, dintre toate mamele surogat cu care colaborez, tu ești cea mai afectată. E doar o chestiune de investiție și profit. Nu înțeleg de ce nu vrei să iei lucrurile ca atare și să te bucuri de avantaje?

— Sunt suflete, la fel ca oricare dintre noi. Au visuri, speranțe, aspirații.

Bărbatul bău o gură de bere rece și șterse cu palma cercul umed de condens lăsat de fundul sticlei pe blatul din plastic lucios.

— Niki vorba! N-au mamă, n-au tată. Sunt un produs de inginerie genetică. Sunt active pe o piață care are nevoie de forță de muncă necondiționată.

Dragostea e de vină, se gândi Maria. Dragostea de mamă, fie ea și surogat, te zăpăcește și e de neoprit.

De fiecare dată când preda unul, simțea că-și vinde o bucată din suflet. Iar prețul era prea mic. Mult prea mic pentru ceea ce avea ea să îndure nopți la rând, gândindu-se ce se va fi ales de ei.

— Unde o să ajungă?

— Walpurgia-1, SUTA sau poate chiar ruinele *Orașului Satelitar Avacuum*. De unde să știu? Eu doar îi vând. Cumpărătorul decide unde ajung.

Maria suspină și privi lung, apatic, înspre unul dintre ceilalți clienți. Un chinez imperial, care goli cu lăcomie un pahar cu vin de culoarea nisipului și rânji prostește unei tinere de la o masă apropiată. Fata îi întoarse spatele. Imperialul chicoti, aclamat de comesenii lui, beți criță.

— Chinezii lunari?

Bărbatul ridică indiferent din umeri.

— Ți-am zis, nu știu. Eu doar îi vând.

— Nu-i corect, spuse femeia, presând cu palma materialul moale al cămășii, curbat sub forma vagă a unui crucifix brodat, cu margini din modele complicate de linii și cercuri.

Bărbatul vru să-i mai spună ceva, dar renunță cu un gest chinuit, răpus de resemnare. Își deschise servieta din piele naturală și scoase ordinatorul de credite.

— Plata o vrei în codul sursă al licenței lunare sau pe un server alternativ?

Maria tresări.

— Nu, nu. De data asta facem totul legal. Intenționez să accesez un credit și am nevoie de o confirmare, de rulaj de credite.

— Bine. Atunci dă-mi o semnătură aici și una acolo, îi zise și-i arătă pozițiile pe hologramă ce lucea în semiîntunericul din bar ca o libelulă electronică.

Maria semnă și bărbatul opri ordinatorul.

— Un contract nou?

Femeia îl privi nesigură. El continuă:

— Uite, pentru că ne știm de atâta amar de vreme, îți fac o ofertă specială. Un avans de 50%, pe loc. Îți va spori considerabil șansele pentru accesarea unui credit de stat, știi bine. Plus o comandă specială. Produsul va fi în vârstă de un an, maximum doi, și durata contractului foarte scurtă. Doar zece ani.

Maria îl privi cu surprindere.

— Zece ani? Dar cine-i cumpără așa de mici? Ce muncă poate să facă un copil de zece ani?

Bărbatul puse ordinatorul la locul lui, în geantă, și mai ceru barmanului o bere.

— Nu, ăștia nu sunt pentru muncă. Am prins un contract cu Federația Asiei Imperiale. Vor deveni soldați.

— Mercenari?

— Habar n-am. Probabil. Așadar, ce zici? o întrebă nerăbdător și se întinse după sticla de bere.

Maria aprobă fără cuvinte, cu sufletul mărunt ca o insectă și cu imaginea perceptorului lichidator în minte. O amintire încă vie, din vremea când fusese la un pas să rămână fără licență.

— Bravo! O decizie înțeleaptă, îi spuse bărbatul, cu mulțumirea sclipindu-i pe chip ca un ciob de sticlă colorată în soarele arzător de dincolo de siguranța Cupolei. Câți vrei? Doi, trei? Profitul e bunicel și, oricum, unde cresc doi, crește și-al treilea.

Femeia încuviință cu strângere de inimă și bărbatul se ridică de pe scaun, abandonând berea abia desfăcută.

— Bine, păstrăm legătura. Iar pe ăsta trimite-l aici, îi mai spuse și-i întinse un bilet pentru o călătorie doar dus cu o navetă suborbitală. O să-l transfere de acolo cumpărătorului.

O salută statutar, dar ea abia dacă-i zări gestul prin ceața regretului, rămânând ca o statuie pe scaunul prețios, din lemn

masiv. Stejar sigilat chimic împotriva cariilor. O costase profitul de pe urma unui contract de mamă surogat pe o durată de un an. O piesă frumoasă. Nu regreta (încă) investiția.

Bărbatul zigzagă printre clienții nou-veniți și ieși grăbit.

Când intră din nou în bar, un pic mai târziu, băiatul o găsi tot acolo. Stătea lângă sticla de bere, de acum răsuflată, singură și tristă, deși localul se aglomerase între timp. Atmosfera era veselă, mirosul de cafea cu mirodenii și de drojdie plutea prin aerul închis din încăpere precum nimfele virtuale din Lumea lui Beta.

— Cine era bărbatul acela, mamă?

— Un comis-voiajor, îi spuse ea cu voce moale ca mătasea porumbului lunar.

— Un ce? se miră băiatul.

Dar Maria nu-i mai spuse nimic. Îi făcu semn să vină în urma ei, ea neuitându-se măcar pe unde merge, izbindu-se umăr în umăr cu un iezuit neo-ascet. Femeia se cufundă în verdele fluorescent al irișilor modificați și căzu într-o prăpastie de visare pe care doar o credință absolută ar fi putut s-o sape într-un enoriaș. Își ceru scuze, iar când iezuitul vru să-i vorbească, trecu mai departe, grăbind pasul.

Afară, în aerul curat, filtrat și împrospătat cu un amestec artificial de parfum de crini și de bujori, se așezară lângă lăzile de bere, în fața peticelor strâmbe de gazon și dale din piatră crăpată. Deasupra lor, sus, sus de tot, dincolo de sticla Cupolei, navele de transport Trans-Sputnik roiau cu sclipiri de nestemate, trasând pe cerul de acum vinețiu modele de rute complicate.

— Ai făcut o treabă bună, îi spuse ea, arătând înspre lăzi.

Însă el nu-i răspunse, cum nici ea nu-i răspunsese mai devreme. Oricum, nu se așteptase s-o facă, așa că se uitară împreună la grupurile de Căutători ce scormoneau gunoaiele unei lumi apuse. O lume uitată în negura durerii unui trecut greu de închipuit pentru cine nu-l trăise, măcinat de bombe și fulgere laser. Femeia își aminti de vremurile în care o coajă de

pâine uscată părea o binecuvântare. De cadavrele care zăceau arse, diforme, căzute sau aruncate pe jos la tot pasul, la întâmplare. Se gândi că o viață de miner, pentru un copil despre care știuse de la bun început că nu va fi fost niciodată al ei, ci proprietatea unei corporații, era infinit mai bună decât șansele pe care le avuseseră acele milioane de copii, de-o seamă cu el sau chiar mai mici, din vremurile de după Războiul de 87 de minute.

— Îți amintești când mi-ai spus că vrei să mergi la Școala de Căutători? îl întrebă Maria și-i întinse biletul pe ruta suborbitală.

Băiatul îl luă cu mâna tremurândă și citi cu surprindere destinația – Calcutta-R, Colonia agricolă Indiano-tailandeză.

— Dar... O colonie agricolă? Nu știam că au un Centru de pregătire atât de apropiat. Cred c-a costat o mulțime de credite.

Mama Maria vru să-i vorbească, să-i spună cât de mult însemnase pentru ea, *chiar dacă...* Chiar dacă acum trebuia să plece. Dar cuvintele i se adunară ca niște cocoloașe în gât și tensiunea răbufni prin lacrimi, ca un recipient cu fierbere sub presiune.

— Mamă, suspină băiatul și o luă în brațe. Nu mai plânge. O să fie bine. Doi ani trec numaidecât și pe urmă o să fiu din nou acasă. O să fiu un Căutător priceput. O să fii mândră de mine.

Acasă..., gândi Maria cu abisalitate și cuvântul i se păru greu, murdar. Odios ca un dictator și înșelător ca un dinte stricat, fațetat, dar ros pe dinăuntru de carii. Rupse un suspin cu o respirație prefăcută și privi tristă înspre masca de crom pe care Daniel Breit Kotska, primul ei contract, o câștigase la un concurs de tir ArC-Laser, cu mulți, mulți ani în urmă. Agățată într-un cui, aștepta apatic s-acopere o altă față. Era parte din ceea ce devenise de-a lungul anilor. Un simbol al unui sfârșit care mușca din ea ca un monstru parșiv și tăcut, cu fiecare contract nou pe care-l onora.

Descoperă peste 100 de cărți science-fiction, scrise de autori români, pe **pavcon.ro**!

Droid Roland

de Daniel Timariu

Ordinele Căpitanului au fost precedate de furnicături ce interferau cu starea de repaus. Am numărat secvențele oscilatorii și am declanșat alarma. M-am bucurat de reușită. Întregul pluton, de la soldat la sergent, a reacționat în același moment, perfect sincron. Dacă trebuia să fim aruncați în luptă, eram gata. Perioada de pregătire fusese încheiată. Ultimul soldat a devenit fruntaș, iar sergenții au primit o nouă tresă, cea de sergenți-major. La rândul meu, am fost avansat. Din cadet, deveneam soldat. Cu drepturi depline. Puteam acum să scriu Fabricii, să mulțumesc pentru genetică și construcție. Să le mulțumesc pentru existența mea. Droid Shawn.

☆

Tabăra se întindea pe două hectare. Cazarma avea o amprentă la sol de doar 1250 de metri pătrați. Era un paralelipiped negru de cincizeci pe douăzeci și cinci, cu înălțimea de o sută de metri și tot pe atâta îngropat în solul dur al lui Niobe. În cazarmă erau acceptați doar droizi Estel Eyre Powell, versiunile de la cinci în sus. Asta ne permitea să folosim spațiul la maximum. Ne dezasamblam trupurile mecanice și umblam în port-cranii, ca niște păianjeni supradimensionați, cu singura parte biologică, creierul central, protejat de fragila cutie craniană și un strat suplimentar antiradiații.

Dar eram între camarazi și asta ne dădea încredere.

Pe Roland, Droid Roland, l-am întâlnit în a opta zi. Era o legendă. Se spunea despre el că era prototip al droizilor Estel

Eyre Powell și că încă păstra inscripția originală EEP încadrată de o elipsă cu stele, vechiul logo al Fabricii, între timp înlocuit cu o semnătură bio-mecanică criptată pe 256 de biți. O măsură de precauție prin care ni se ascundea versiunea și specificațiile tehnice.

Ingenios.

— Nu sunt un prototip, mi-a spus el când mi-a citit curiozitatea, dar fac parte din prima serie.

— Din primii patru sute, am rostit eu.

— Patru sute doisprezece.

Vorbea puțin, uneori monosilabic, de parcă cuvintele îi consumau prea multă energie. Poate așa și trebuia să fie. Vechile modele, și el chiar era din prima serie, nu erau atât de bine optimizate. Oh. De fiecare dată, mintea mea revenea asupra imaginii cu elipsa acoperită de stele micuțe, atent tăiate pe exoschelet, ce încadrau cele trei litere. Avea un farmec aparte, cea mai apropiată reprezentare a ceea ce se numea tatuaj, sau poate o podoabă discretă. O bijuterie. Un lucru de valoare.

Un mic semn ce-l individualiza.

Cazarma nu avea ferestre, nu avea vizoare, nu avea niciun orificiu prin care lumina soarelui să intre sau prin care privirile noastre să admire peisajul dezolant al satelitului. Era doar un paralelipiped negru, o umbră stranie, lipsită de personalitate, dar perfectă în utilitarismul său. O cutie cu zeci de mii de compartimente micuțe, numite și rastele pentru capetele noastre, plimbate fie de sistemul automat de transport, fie de exoscheletul ce ne transforma în crabi hidoși, își găseau locul de depozitare și antrenament mintal.

Însă unitatea militară nu se limita la o cazarmă. Zeci de astfel de construcții formau Baza Militară de Colonizare Waterloo, o armată de droizi gata oricând să intre în război, iar printre ele, mișcându-se greoi, vechii combatanți, droizii din primele serii, își îndeplineau sarcinile.

Droid Roland.

☆

Prima dată l-am văzut când plutonul nostru exersa un atac cu lansatoare de rachete. Știam unde era ținta, analizam variantele, o alegeam pe cea mai bună, lansam atacul. Totul trebuia sincronizat. Pentru asta comunicam peer-to-peer, în cheie dublă criptată, folosind puterea de calcul individuală pentru a realiza ceva măreț. O unitate de calcul combatantă. Un supercalculator, aproape o inteligență artificială. Ce trăia câteva clipe alături de noi, printre noi, ca o fantomă de Crăciun, corectându-ne, arătându-ne slăbiciunile, ajutându-ne să evoluăm.

Apoi dispărea, pentru ca la următoarea aplicație să reapară recompunându-se din memoriile noastre, ca o regină din munca albinelor ei.

Roland stătea pe margine, în afara zonei noastre de acțiune, exclus din rețeaua locală. Protocoalele noastre erau prea avansate, iar circuitele lui de calcul, prea vechi pentru a ne mai putea ajuta. Făcea parte dintr-un grup de veterani, dar, nu știu cum, doar pe el l-am văzut.

Acum, dacă e să analizez acea primă întâlnire, ceea ce m-a frapat a fost atitudinea, felul în care se mișca, curiozitatea. Faptul că ne privea, în timp ce camarazii lui se mișcau pe trasee prestabilite, cărând armament, echipament divers, aparatură de bruiere și camuflaj. Cineva trebuia să simuleze inamicul, iar ei, acum văd mai limpede, se străduiau fără succes să o facă. Inamicul, avea să-mi spună mai târziu Roland, este la fel de inteligent și de bine pregătit ca noi. Este exact ca noi.

Pe lângă elipsa cu cele trei litere, Roland mai avea și trei semne, mici cratere în blindajul ce-i proteja unitatea nuclear-energetică. Locul unu, cum ne învățau sergenții la ședințele de tragere, locul doi după creier, dar primul ca importanță. Era un fel de a ne face să ne simțim mici, părți ale unui singur angrenaj. Dacă vă distruge creierul, moare un singur droid, dacă vă atinge nucleul, mor o mulțime.

Iar Roland avea trei cratere mici exact în dreptul lui. Le-am văzut ceva mai târziu, după ce am depozitat armele și auxiliarele de simulare. Roland verifica integritatea blindajelor, cu acea atenție specifică seriilor mai vechi. Lua fiecare armă și o plimba pe sub ochii inferiori, format din milioane de omatidii, capabili să detecteze orice mică imperfecțiune. O altă caracteristică dispărută.

I-am pus mâna pe umăr și s-a oprit din lucru.

— Soldat-droid D. Shawn.

Politețurile nu aveau sens în acest loc, i-am transmis, însă el a refuzat conexiunea și a continuat să vorbească:

— Cu ce vă pot ajuta?

Am încercat din nou, scanându-i toate porturile, să stabilesc o conexiune. Nu am reușit. Oare el nu știa că noi nu vorbim? Că mecanismele ce ne permiteau emiterea de sunete fuseseră trecute la auxiliare și că nu le aveam asupra noastră când eram pe câmpul de operațiuni? Simulările trebuiau să fie exacte, iar vocile ne-ar fi îngreunat.

M-am îndepărtat în tăcere, iar după câteva clipe l-am văzut cum își reia activitatea plictisitoare.

A fost pentru prima dată când am discutat, dacă se poate numi așa scurtul schimb de informații, a fost ca un fel de revelație. Deși eram amândoi droizi Estel Eyre Powell, deși eram produsele aceleiași fabrici și, teoretic, compatibili, exista între noi ceva mai mult decât o diferență tehnologică sau de statut.

L-am lăsat în urmă și m-am grăbit să intru în coloana de despachetare, prin care mecanismele complexe ce mă defineau ca droid de ultimă generație erau decuplate de unitatea centrală, apoi de unitatea mobilă și de creierul biologic. La final, un clește mă ridica cu delicatețe și mă înșuruba în unitatea portcraniu, după care mă lăsam dus spre secția popotă și apoi spre secțiile de curs, unde analizam ultima simulare.

Eram prins zi de zi în acest carusel al evenimentelor prestabilite, unul dintre milioanele de droizi ce repeta la nesfârșit aceleași simulări, până ce creierul se armoniza cu echipamen-

tele electro-mecanice, cu biologicul artificial al unităților de calcul, cu restul colegilor. Pentru fiecare etapă reușită primeam o tresă, sau doar o medalie, un jeton pe care-l așezam în cutia special concepută, atașată valizei personale.

☆

Avansam încet. Totalitatea tehnicilor, complexitatea strategiilor, făceau ca trecerea de la un grad la altul să se facă dureros de lent. Armura mea a fost de 17 ori dezintegrată înainte de a primi gradul de sergent. Exoscheletul, făcut din aliaje autoregeneratoare, mi-a fost de două ori schimbat. Și doar unul, se spunea, costă cât hrana pe un an a unei familii de pe Terra.

Erau vremuri grele. Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerea cu greutate fostele teritorii ale Uniunii. Statele Unite Therrane ale Americii (SUTA), ce pare acuma veche de când lumea, erau abia în proiect. Peste tot în Sistemul Solar se purtau lupte, uneori ele coborau chiar pe Pământ, făcându-ne pe toți să tremurăm. Era un sistem atât de fragil, cu atât de multe variabile, încât nici cele mai performante unități de calcul biologic nu puteau calcula toate consecințele unei acțiuni.

Căpitanul de atunci, un individ din generația a treia, dar upgradat la versiunea cinci de bază, pentru merite deosebite în luptă, ne ținea cursurile de strategie terrană. Fusese, ne spunea el, chiar de la începutul războiului, în linia întâi. Avea încă organe interne și un exoschelet care-l înălța la cinci metri deasupra solului.

De fiecare dată aveam o problemă de înțelegere. Cât de diferit putea fi Pământul de sateliți... Cinci metri înseamnă cinci etaje de cazarmă. Înseamnă diametrul unei nave rapide de luptă. Spațiu suficient pentru a transporta un pluton de droizi complet echipați.

Poate că, totuși, avansam prea repede și doar eu percepeam altfel timpul.

☆

M-am reîntâlnit cu Robert abia după două săptămâni. Aleatoriu, reluam exercițiile tactice, simulări pe teren, din cele parcurse în urmă cu două-trei săptămâni. Memoria poate juca feste, ne spuneau sergenții, și atunci trebuie să o reîmprospătăm.

Repetitio est mater studiorum, un slogan prezent în mintea tuturor în astfel de clipe, ca un fel de justificare a cheltuielilor sau a efortului suplimentar. Nici nu știu, eram prea tânăr și cumva aceste reîntoarceri la ceva considerat depășit mă obosea. Așa apăreau greșelile.

De data asta a greșit Sergio, un sergent primă clasă, mereu aflat în ariergarda generației noastre. Prea mândru, aș zice, mult prea vanitos. A greșit copilărește, făcând paradă de cunoștințe și stăpânire de sine. Ieșind, așadar, din disciplina de pluton, care ne aplatiza personalitățile, reducându-le, sau din contră, amplificându-le la un numitor comun. Media reprezintă rigoarea și nu excelența. Știa și el, nu există îndoială, dar a greșit atunci. Așa cum altădată au fost alții, așa cum și eu îmi așteptam rândul.

Robert a urmărit scena cu atenția pe care i-o observasem și în alte simulări. De data asta, parcă atenționat, mi-am îndreptat senzorii optici direct spre el. Ce se întâmpla cu Sergio era rutină, mai văzusem astfel de căderi, degradări, plânsete sau smiorcăieli de cadet. Deși, trebuie să recunosc, măcar pentru veridicitate, Sergio și-a recunoscut slăbiciunea imediat. Fără să ofere timp sergenților angajați să facă un raport complet. A fost ca și cum el s-a autoanalizat și la final a generat un raport complet, pe care căpitanul, altul decât reformatul de generația a treia, nu a avut decât să îl arhiveze și să-l pună în aplicare. Da, până și pedeapsa propusă de Sergio a fost justă.

Va fi promovat peste ani căpitan, avansat pe câmpul de luptă. Va schimba nenumărate blindaje, exoschelete, unități de calcul locale. Va trece inclusiv printr-o regenerare a țesuturilor neuronale. Când mă voi reîntâlni cu el, eu general, el tot căpitan va fi și, țin minte de parcă ar fi fost ieri, îmi va înmâna o

listă scurtă cu erorile făcute de-a lungul anilor, cerându-și retragerea. Cerându-mi să-l retrag. El, cel care în acea cazarmă neagră, ridicată în solul dur al lui Niobe, era cel mai apreciat cadet.

Îl voi refuza și îi voi cere să revină.

Dar astea se vor întâmpla peste câțiva zeci de ani, când poate voi fi ajuns la o oarecare maturitate și nu atunci, când Sergio greșea școlărește și tot la fel va înmâna o listă a păcatelor căpitanului, iar eu, desincronizându-mă de restul plutonului, îmi voi îndrepta privirea spre Robert, droidul ce ne întreținea armamentul de simulare și care, și el, la fel ca mine, ieșise din rând, discret, fără să lase un gol în urma lui, urmărind activitatea noastră.

I-am trimis un impuls energetic de joasă frecvență și el m-a identificat prompt. Mi-am dat seama de asta pentru că imediat s-a pus în mișcare, prefăcându-se că are de lucru. După care s-a oprit din nou, câteva miimi de secundă, în pragul depozitului, pentru a trimite o undă radio de medie frecvență, ca o scăpare involuntară a unui veteran, ce avea să fie trecută cu vederea de senzorii moderni.

Nu și de mine, alert, atent la orice-mi putea deschide o cale de comunicare.

Am zâmbit și, în timp ce majoritatea timpului de procesare l-am alocat simulării de luptă, am deschis un canal de comunicare.

— Dacă droid-căpitanul, i-am spus eu fără să-l numesc, pentru că amândoi știam la cine mă refer, a prins luptele de pe Pământ, și este versiunea trei. Tu... dumneata, cât ești de vechi... de bătrân?

Nu mi-a răspuns imediat și, fiindcă dispăruse în depozit, am crezut că mica noastră discuție fusese mai mult o iluzie generată de dorințele mele, decât o stare de fapt. A trebuit să mă încolonez cu restul și să executăm o șarjă (care a ieșit perfect), apoi un atac cibernetic, o retragere și iarăși un atac. Îl simțeam pe Robert în permanență, ca și cum ar fi stat în pragul ușii, ur-

mărindu-ne. Senzația era vie și neplăcută în același timp, lăsând loc să crească în mine o stare de anxietate ce m-ar fi putut face neatent la regulile războiului.

Aproape de final, când începusem să mă îndoiesc de seriozitatea intențiilor mele, dar mai ales de exactitatea amintirilor, ca și cum executam o subrutină a programului de simulare ce avea aceeași temă ternă a reamintirii, am simțit din nou aceleași unde de frecvență medie. Ar fi putut trece drept motoare vechi, trepidații ale unor utilaje, dar nu, știam că el era, încercând să comunice cu mine, să-mi atragă atenția.

Am repetat întrebarea.

— Te-am auzit, mi-a răspuns el. Ar fi bine să te concentrezi, urmează o secvență dificilă.

Știam ce aveam de făcut, dar i-am făcut pe plac și m-am concentrat sută la sută pe procedurile de luptă. După care am revenit și m-am bucurat nespus când l-am găsit așteptându-mă.

— Putem vorbi ca doi camarazi, nici vârsta, nici gradele nu au o mare importanță pentru mine.

I-am trimis un mic ok și am repetat secvența anterioară, fără să o mai modific. Poate o mică obrăznicie, dar cred acum că eram mai degrabă nerăbdător. Și, apoi, subtilele căi ale politeții și diplomației încă nu-mi erau cunoscute. Eram doar un soldat, unul dintre alte câteva milioane identice, fabricate la comanda armatei de Estel Eyre Powell Inc.

— Am luptat în războaiele terrane, am trăit înaintea acestora, pe când oamenii erau încă doar pe Pământ, acoperind solul ca o peliculă de grăsime, o apă tulbure. Cerul era rezervat experimentelor de tot felul, stațiilor de luptă, sateliților tot mai numeroși și aventurierilor. Pe atunci nimeni nu mai credea că omul poate locui în spațiu. Degradarea accelerată a genelor nu putea fi compensată de blindajele tot mai performante. Omul, pur și simplu, era prea terestru pentru a accede la imensitatea spațiului.

Un val electromagnetic ne-a secerat. Iată, mi-am spus atunci cu încântare, una dintre surprizele simulării. Sergenții ne-au cerut să ne regrupăm, după care ne-am despărțit în mai multe

echipe, simulând haosul. De sus, ne vedeam ca un mușuroi în care un tânăr experimentator mișca un băț în flăcări. Fugeam, salvându-ne pielea. De fapt, știam cu toții ce aveam de făcut și am acționat în consecință.

— Când au fost construite primele mine pe Lună, efortul a venit cu un preț: oamenii ce lucrau la întreținerea roboților deveneau captivi mediului. Nu se mai puteau întoarce, nu mai aveau niciun viitor altul decât acela de apendice viu al unor stații incredibil de moarte. De aici nu a mai fost decât un pas pentru ca un miliardar excentric să fabrice în condițiile de gravitație scăzută primul neuron cu ADN artificial.

A doua surpriză a fost valul uriaș de energie termică. Lovea acolo unde ar fi trebuit să fim peste câteva secvențe. Ne intuia mișcările sau, așa cum ne avertizaseră ofițerii de securitate, unitățile centrale fuseseră compromise. M-am decuplat și am schimbat tactica. Am reușit să scap și să mă retrag sub un scut termic ridicat de roboții auxiliari. Nu am avut curaj să mă cuplez la unitate nici măcar atunci când sergentul mi-a ordonat să fac asta. În jurul meu erau mii de droizi scoși din luptă.

— Iar tu ai fost unul din primii patru sute, am spus eu.

— Unul din cei patru sute doisprezece, mi-a întors el vorba. Atâția a fabricat Otto la început.

— De ce?

Am simțit ceva ca un râs, o vibrație care mi-a gâdilat senzorii.

— Atâta era capacitatea laboratorului.

Iar eu mă gândeam la cine știe ce semnificație, la cauze obscure, poate chiar la comploturi, când de fapt totul se explica prin capacitatea unui laborator. Patru sute, cele patru sute de modele de droizi.

— Patru sute douăsprezece, a repetat el, poate pentru că eu vorbisem să mă audă, sau poate pentru că intuise la ce mă gândeam.

Însă, atunci, am refuzat să merg mai departe cu raționamentul. Era o ghicitoare și voiam să o analizez pe îndelete, să-i înțeleg toate semnificațiile înainte de a accepta argumentele lui.

Între timp, sergentul și plutonul fuseseră măturați de un șoc informatic venit parcă de niciunde, dar intermediat de unitatea centrală. Mi-am păstrat cumpătul și m-am furișat în spatele ofițerilor responsabili cu simularea. Nu erau mobili ca noi, versiuni mai vechi, felicitându-se deja de gluma nesărată la care ne supuseseră. Am atacat liniile de comunicații și de alimentare, am lansat multiple atacuri electromagnetice, iar la final am încărcat electrostatic chiar unitatea centrală.

Nu am fost singur, o bună parte dintre colegi erau alături de mine, sau eu alături de ei. Individualitățile noastre se contopesc unele cu altele, formând în permanență o alta, nu unică, dar niciodată aceeași pe terenul de luptă. Greu de prins și inventariat de echipamentele standard.

Roland a privit totul din pragul depozitului. El, singurul, a fost cel care la final mi-a spus:

— Se putea și mai rău.

☆

Fusese un dezastru. Abia de supraviețuiserăm trei la sută din companie. Căpitanul făcea parte și el dintre victime. Alături de Sergio, de căpitanul profesor și mulți alții. E greu să-mi ascund emoțiile chiar și acum, după atâta timp. Șocul resimțit la vederea atâtor carcase nemișcate, unele din ele vizibil distruse, e încă prezent.

A fost ca o pedeapsă. Emoțiile mi-au fost salvate în memoria permanentă, apoi în unitatea biologică ce-mi păstrează Eul. Fac parte din bagajul de amintiri și nu am renunțat la ele nici atunci când aș fi putut-o face. Când gradul, dar mai ales puterea acumulată, mi-ar fi permis să șterg sau să adaug amintiri.

Însă nu din motive de sensibilitate sau din sentimentalism le-am păstrat. Ele s-au salvat înlănțuite cu cele legate de Roland, separarea lor devenind imposibilă datorită succesiunii de salvări și rescrieri.

Acum, totul e o singură amintire, una pe care ofițerii psihologi ar cataloga-o drept fondatoare. Legată indestructibil de

mine, mi-a modelat gândurile și acțiunile viitoare în moduri pe care niciodată nu le-am înțeles, deși, martore-mi sunt orele de introspecție, am încercat.

☆

Pe atunci, doar simțeam că participam la ceva ce-mi depășea pregătirea militară. Iar Roland, prin cuvinte simple, a întipărit această presupunere în conștiința-mi aflată încă în prag de maturizare.

— Ce vrei să spui?

Eram deja în rastelul-dormitor, cuplat la conștiința comună, primind ordinele pentru a doua zi — indiferent câți eram activi, armata nu dormea niciodată. Peste ani voi fi cuplat cu o tânără studentă la medicină, specialitate psihiatrie militară. Vom sta întinși unul lângă altul, în corpuri bio-sintetice oferite pentru divertisment de Fabrică, tineri, acoperiți de sudoare, binedispuși și satisfăcuți.

— Îți pot povesti, îmi va spune ea. Am fost ucisă-n luptă de două ori. Prima dată când încă eram cadet și o lansare suborbitală a decurs prost, iar depresurizarea ne-a aruncat în spațiu... A doua oară dintr-o eroare comună, una ce-i poartă numele căpitanului.

A râs amuzată, deși eu încă nu aflasem de acele evenimente.

Nu știu de ce mi-am amintit de asta acum. Poate pentru că în acele zile de după masacrul companiei, ascultând liniștea cazarmei, m-am străduit să le înțeleg suferința, așa cum m-am autoanalizat încercând să-mi explic atracția față de Roland.

— Memoria-ți este afectată. E bine dacă nu-ți păsa, și majorității nu le pasă, dar undeva la marginea conștiinței va apărea îndoiala. Pe care niciun antrenament nu o poate opri în totalitate.

— Ce îndoială?

— După refacerea biologică, vei fi considerat cadet și degradarea asta îi va liniști pe mulți. Vor depune mai mult efort, vor munci mai mult, vor persevera în a fi perfecți. Dar mereu și

mereu, atunci când lipsa de activitate le-o va permite, un gând se va strecura în minte.

— Ce anume?

Studenta se va întoarce pe o parte și-mi va zâmbi numai mie, iar eu voi fi tentat să las toată curiozitatea deoparte și să mă aplec asupra ei, dar voi prefera să-mi înfrânez dorințele, iar ea îmi va zâmbi și mai larg.

— Îndoiala. Dacă chiar tu ai declanșat masacrul?

Dar atunci altele-mi erau gândurile, deși imaginea camarazilor sfârtecați de explozii, arși de șocuri informatice, mă bântuiau făcându-mă să consum resurse energetice pe care doar psihologii companiei le găseau justificate. În toată această stare de neputință, redus la un simplu soldat-droid interogat și reinterogat asupra deciziilor luate, vizionând alături de diverși specialiști secvențele înregistrate de creierul meu sintetic, apoi pe al altora, căutând, analizând, uneori găsind soluții, o singură voce venea periodic, străpungând liniștea cazarmei și tumultul conștiinței comune.

Robert.

— Ce vrei să spui? am repetat eu întrebarea.

Îmi arătă steluțele de pe elipsa ce-i împodobea exoscheletul. La început nu am înțeles. Erau 411 steluțe cenușii și una singură aurie.

— Atunci când eram pe Pământ, aveai dreptul să mori o singură dată. Aici, și i-am simțit amărăciunea, dar și bucuria, o noblețe pe care de atunci încerc mereu să o copiez, poți muri și poți trăi nenumărate vieți.

Eram prins în rastel, cuplat la conștiința comună, ascultând muzică, participând la un interogatoriu, vizionând ultimele tactici, dar undele lui pe frecvență medie, slabe ca intensitate, blânde precum vocea unui înțelept, au rezonat cu mintea mea, provocând o nouă amintire permanentă.

O amintire pentru toate viețile ce vor urma.

☆

Ne-am revăzut peste mulți ani. Eu eram acel general pe care-l apreciau toți și care reușise, prin diplomație, să calmeze fronturile. El lucra tot ca magaziner, ultimul, singurul supraviețuitor al primei versiuni. M-am apropiat de el, deschizând un canal de comunicare, dar el a preferat să-mi vorbească:

— Nu te-ai schimbat.

Mă schimbasem, și încă mult. Fusesem upgradat la cea mai nouă versiune, dar încă eram droid Estel Eyre Powell, așa că i-am răspuns:

— Sunt tot la prima viață.

Ochii inferiori verificau componente de rachetă, mâinile i se mișcau fără oprire, dar cumva, pe chipul imobil i-a înflorit un zâmbet.

— Ai învățat să vorbești.

Poate că nu suntem simpli droizi, mașini fabricate să lupte, să muncească, apoi să moară și iar să învie. Poate că dincolo de aspect, dincolo de tehnicizarea excesivă a vieții noastre, suntem și oameni, mi-am spus.

Caverna

de Constantin D. Pavel

Își formase obiceiul de a se trezi la momentul oportun și făcea acest lucru, de-acum, fără ajutorul deșteptătorului. Pur și simplu, își antrenase subconștientul să o readucă în simțiri exact la timpul potrivit pentru a se putea delecta cu miraculosul răsărit al Pământului. Și în timp ce ochii i se bucurau de apariția timidă a muchiei alb-albăstruie a atmosferei pământene, urmată curând de conturul fin, clar definit, al planetei-mamă, rememoră încă o dată enunțul legii care îi oferise, iată, șansa de a ajunge acolo: voința omului, concentrată și direcționată în mod adecvat, poate învinge orice condiționări și credințe ale ființei. Da, un om cu voință nu poate fi îngenuncheat!

Își repetă acest lucru în minte de șase ori, ca pe o mantră a succesului personal, respirând regulat, hrănindu-și ființa cu răsăritul Pământului, bucurându-se de el până la final, căci era întotdeauna altfel, în funcție de condițiile atmosferice de pe planetă. Întoarse apoi chipul zâmbitor de la hubloul cușetei și se dădu jos din pat, pregătită pentru o nouă zi pe Stația Doi.

Se alăturase Proiectului Caverna cu un an în urmă, după ce divorțase de soțul ei mult prea „excentric", miliardarul Erick Strongman, considerând că o relansare a activității profesionale, combinată cu o perioadă mai lungă departe de casă, avea să o repună pe picioare. E drept, inițial nu se gândise că „departe de casă" ar fi putut să însemne la 385.000 de kilometri distanță, dar spiritul ei de aventură învinsese plăpândul instinct de autoconservare. În plus, provocarea de a lucra alături

de atâția experți în domenii legate de explorarea și cucerirea spațiului, o determinase să lupte cum n-o mai făcuse niciodată pentru a fi aleasă de doctorul Maxwell, coordonatorul proiectului care, odată dus la bun sfârșit, avea să îi înscrie numele în cartea de aur a arhitecturii pământene.

Povestea – pe care o studiase cu o pasiune demnă mai curând de un istoric, decât de un arhitect – începuse în primăvara lui 2025, cu aproape două decenii în urmă. Lumea își revenise după Marea Coronacriză din '20-'22 și privise cu alți ochi spațiul și planetele din Sistemul Solar, conștientă că în maximum o jumătate de mileniu omenirea avea să aibă nevoie de o casă nouă, în pofida eforturilor conjugate de a readuce ecosistemul de pe Pământ la parametri normali. Iar când una dintre echipele de la Space X descoperise, aproape din întâmplare, fenomenul levitației gravitaționale, visul lui Musk de a duce cât mai mulți oameni în spațiu accelerase într-un mod nemaiîntâlnit, atrăgând după sine dezvoltarea unei întregi noi industrii, care înflăcărase spiritul de aventură al umanității la fel ca în vremurile cuceririi Vestului Sălbatic. Construirea primului elevator spațial, pe principiul lanțului de casete levitaționale, care se întindea de la sol până pe orbita joasă a Pământului, la 2000 de km altitudine, declanșase adevărata cursă a cuceririi cosmosului. Pur și simplu, de-acum, oamenii nu mai aveau nevoie de forța rachetelor pentru a ajunge în spațiu!

Al doilea și al treilea elevator spațial fuseseră ridicate de chinezi, apoi de către șeicii din Dubai, după aceea europenii construiseră și ei două, simultan; rușii unul și americanii încă trei, în zone diferite. Japonezii preferaseră să se joace îndelung cu ipotezele şi cercetaseră cu acribie fenomenul, suspect de tăcuți vreme de trei ani, dar când își construiseră propriul sistem de elevație gravitațională, uimiseră tot mapamondul: ridicaseră trei lifturi spațiale deodată, în formă de spirală, făcute să lucreze împreună, oferind astfel nației nipone șansa de a urca pe orbită, din numai trei bucăți, cea dintâi stație spațială japoneză. În fapt, un imens laborator de cercetare, înconjurat

de un hotel de 7 stele, care atrăsese imediat, ca un magnet, în sejururi de neuitat, pe cei mai bogați oameni ai planetei.

Acela fusese darul de nuntă al lui Strongman pentru soția sa, arhitecta italiană Eleonore Bella: o lună de miere pe „cel mai luxos hotel din Sistemul Solar" – cum spunea gingle-ul memorabil! Acolo se îndrăgostise Ella de Pământul văzut din spațiu, de Lună, de stele şi de imponderabilitate, mai mult decât de soțul ei afacerist, cu 14 ani mai în vârstă ca ea, pasionat mai curând să-și trăiască din plin permanenta copilărie întârziată.

Văzând că japonezii făcuseră posibilă o astfel de uluitoare afacere, cele mai importante companii multinaționale investiseră masiv în construirea, într-o perioadă de numai opt ani, a Inelului Planetar, o gigantică stație spațială formată din nu mai puțin de 63 de module, fiecare dintre ele mare cât zece stadioane, legate între ele prin lanțuri subțiri de transport magnetolevitațional, 63 de orăşele spațiale care înconjurau Pământul pe orbită, oferind astfel posibilitatea unui turism spațial de masă și a unor înfloritoare industrii, precum cea a medicamentelor revoluționare și a tratamentelor unor boli considerate incurabile pe Pământ. Astfel, peste trei milioane de oameni ajunseseră să se afle simultan în spațiu, pe orbita terestră, susținuți de o armată de aproape șapte sute de milioane, care muncea pe Terra pentru ca această întreprindere să aibă succes.

Nevoia din ce în ce mai mare de materii prime îndreptase echipaje întregi de mineri spre Lună, unde construirea Stației Unu dovedise că omul poate trăi fără probleme, pe termen lung, pe Selena. Se spune că necesitatea creează unealta, astfel că apăruseră foarte rapid roboții-minieri multiscop, lăsându-i curând fără obiect de activitate pe minerii umani. Practic, aceştia fuseseră un simplu foc de paie de-a lungul tinerei istorii a mineritului spațial, supraviețuind în branşă mai puțin de cinci ani. Iar roboții, cu incredibila lor putere de analiză a solului selenar, bazată pe tehnologia IA (Inteligenței Artificiale), descoperiseră, cu un an și jumătate în urmă, Caverna.

Ca ciupercile după ploaie, primele module ale Stației Doi fuseseră montate în câteva luni, la poalele Montes Carpatus – la fel de înalți ca frații lor de pe Pământ –, situați în marginea de est a Mare Imbrum. Ținând cont de dimensiunile uriașe ale Cavernei, de forma unui cartof cu lungimea de peste zece kilometri și lățimea de patru, cu partea de nord orientată înspre craterul Tobias Mayer și cea sudică spre mai celebrul său frate mai mare, Copernicus, nu-i de mirare că investitorii luaseră decizia să construiască în interiorul ei un hotel de lux menit să adăpostească nu mai puțin de 5000 de persoane, turiști și personal de deservire. Iar cum timpul reprezenta întotdeauna un adversar cu care se luptau cei care finanțau astfel de proiecte, imediat după obținerea primelor date, doctorul Maxwell o alesese pe studenta lui eminentă, Ella Bella, în fruntea listei arhitecților care ar fi putut pune pe planșetă cea mai mare și mai complexă construcție de pe Lună. Iar ea acceptase cu încântare să vadă Caverna la fața locului, cu ochii ei. Și astăzi, iată, se împlineau trei săptămâni de când se afla pe Selena.

Făcu un duș revigorant, cu ultrasunete și microjeturi de apă, apoi îmbrăcă din câteva mișcări costumul de interior. Acesta avea tălpi groase de osmiu și nervuri din același metal, menite să îi ofere organismului o greutate suficient de mare încât sistemul osos şi muscular să nu resimtă gravitația redusă. Pe Pământ, în perioada de pregătire, nu reușise să meargă mai mult de 500 de metri echipată cu acel costum. Culese din zona bucătăriei recipientul cu cafea şi se prezentă la postul de observație a roboților minieri.

— Bună dimineața, *Earthshine!* o întâmpină colegul ei, imediat ce trecu pragul laboratorului situat în aripa *verde* a habitaclului în formă de hexagon, construit jumătate la suprafață, jumătate îngropat în roca Selenei.

— Bună dimineața, Bob! zâmbi ea binedispusă bărbatului cu alură de militar, cu ceafă ca de taur și umeri uriași. Îi luase ceva timp până să accepte ideea că individul era inginer şi nu avusese niciodată de-a face cu milităria. Ceva noutăți?

— Azi pot spune că da! se ridică el greoi în picioare.

Era tuns scurt, la fel ca ea și ca toți ceilalți bărbați și femei de pe Stație. Nu înțelesese de ce fusese nevoită să renunțe la superba ei podoabă capilară, dar se conformase în cele din urmă regulamentului, scrâșnind din dinți.

— Pune-mă la curent, îl îmboldi ea, ocupând al doilea fotoliu-de-lucru din fața pupitrului de control. Sorbi încet din recipientul de cafea aromată și fierbinte, apoi îl împinse în locașul special de pe birou. Cele trei degete de cauciuc cuprinseră strâns cana înaltă, împiedicând astfel orice accident nefericit care ar fi dus la vărsarea lichidului pe pupitru.

— MR 8* a dat peste o bucățică de... granit, în tunelul 4!

Ella făcu ochii mari.

— Granit?! Ești sigur? exclamă ea. Cât e de mare? La ce adâncime a descoperit-o?

— La vreo 11 metri și la vreo 30 distanță de Cavernă, răspunse Bob, aplecându-se și înșfăcând cana cu cafea a femeii. Trase o gură zdravănă pe țâmburuș și o puse la loc. Sorry, dar a ta e proaspătă și fierbinte! Sunt cam obosit după tura asta...

Arhitecta îi oferi un zâmbet liniștitor, îndemnându-l din cap să continue. Îi simți surescitarea, ca și când ar fi urmat să îi dezvăluie o informație și mai importantă.

— Mi-am zis, inițial, că bucățica aia e tot o rămășiță a vreunei erupții vulcanice masive, din vremea formării planetei noastre, la fel ca și alte eșantioane descoperite în trecut. Dar cu numai cinci minute înainte să vii, MR 8 mi-a transmis dimensiunile, Ella... – Făcu o pauză de efect, privind-o fix în ochi. – Are 30 de centimetri lungime, pe 15 lățime și 10 înălțime! E o... cărămidă, Ella! O blestemată de cărămidă de granit! Pe Lună!!!

☆

Comandantul Stației Doi era, poate, cel mai celebru om de pe Pământ – *acum și de pe Lună!*, chicotise Ella în sinea ei –, căci

* MR 8 – *Miner Robot 8* - Robotul Miner nr. 8 (n.a.)

el descoperise primele ființe care trăiau în afara Terrei. Se întâmplase cu un deceniu și jumătate în urmă, iar descoperirea jalenelor îi adusese un premiu Nobel în anul imediat următor. Reputat xenobiolog, dar și un sclipitor matematician, Dieter Schiller izbutise să creeze un soft care îi permisese să descopere, în amalgamul de pârâituri, trozniturі, fluierături și fâșâituri ale gheții de pe Europa, satelitul lui Jupiter, tiparul unor sunete care, în cele din urmă, se dovediseră a fi emise de cele dintâi ființe extraterestre descoperite vreodată de om. Le numiseră jalene fiindcă păreau a fi un fel de balene care populau oceanul satelitului gigantului gazos. Erau la fel de mari ca orcile, balenele ucigașe de pe Pământ, dar lente și aproape deloc dornice să părăsească abisurile întunecate ale Europei.

Sondele autonome care izbutiseră să penetreze stratul gros de gheață și să se scufunde mai apoi în oceanul de dedesubt, dăduse peste ele în jurul câtorva izvoare hidrotermale, unde temperatura miezului satelitului le permisese să supraviețuiască și să se dezvolte în voie. Pe întreaga suprafață a Europei fuseseră identificate opt astfel de habitate, în care număraseră fix 3160 de jalene. Ceea ce atrăsese imediat atenția și îi făcuse pe oamenii de știință să le atribuie inteligență, fusese numărul egal de indivizi care existau în jurul puțurilor de căldură din adâncuri: câte 395 de exemplare, mari și mici, probabil adulți și copii, în fiecare dintre cele opt habitate.

În câțiva ani de cercetări asidue, sondele autonome descoperiseră o mulțime de alte vietăți mișunând în zonele respective, iar studiile ulterioare realizate de Schiller și echipele de xenobiologi coordonate de el, dovediseră că în oceanul european coexistau, de fapt, varietăți ale aceleiași specii. Practic, strămoșii jalenelor continuau încă să viețuiască alături de ele, cele mai evoluate ființe de pe satelitul jovian, un pic mai mic decât Luna Pământului.

În mod evident, Dieter Schiller dorise să facă parte din prima misiune cu echipaj uman trimisă spre Jupiter, dar vârsta sa înaintată și condiția fizică aferentă acesteia se transformaseră în

bariere de nesurmontat. Așa că „eșuase" – așa îi plăcea lui să zică – pe postul de comandant al Laboratorului Permanent de pe Lună, înființat pe Stația Doi, ca o „palidă recunoaștere" a meritelor sale. De acolo urma să vegheze asupra misiunii care urma să ducă primii oameni pe Europa.

Ella îl admira mai ales pentru ascuțimea gândirii lui analitice, cu care izbutea adesea să își uimească interlocutorii și colegii de lucru, oferindu-le, în timpul cel mai scurt, cele mai simple și eficiente soluții la problemele și provocările cu care se confruntau.

Când pășI în biroul lui, bărbatul se găsea aplecat peste ecranul de lucru, mărind o imagine cu degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, pentru a observa mai bine un detaliu.

— Dieter.

— Ella.

— Am descoperit o cărămidă! îi transmise ea vestea, pe un ton care se voia calm.

Apoi rămase în picioare în fața biroului lui, pentru a-l forța să-i acorde toată atenția. Era bine știut că șeful Laboratorului trăia în lumea lui interioară și că, deși dovedea o atenție distributivă ieșită din comun, necesita adesea un imbold exterior pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ.

— O... ce?!

— O cărămidă de granit, posibil dintr-un zid străvechi de pe Pământ.

Informația îl determină pe Schiller să își îndrepte spatele și să o privească fix în ochi.

— Aproape de Cavernă, așa-i?

— Da, încuviință femeia din cap.

— Câți știu despre asta?

— Eu, Bob, tu și... robotul minier numărul 8, cel care a descoperit cărămida.

— Avem două puțuri mari în lucru – continuă Schiller privind în gol, ca și când ar fi gândit cu voce tare – și alte câteva fronturi de excavație deschise. Din cei doisprezece MR, putem

reloca patru... ba nu, chiar cinci, dacă oprim o perioadă decopertarea la zona de vest a craterului, că nu avem nevoie urgent de magazii, containerele mai pot sta o vreme afară, cum au stat şi până acum...

Ella se aşeză într-unul din cele două fotolii din faţa biroului-ecran, lăsându-l să-şi ducă raţionamentul până la capăt.

— În cât timp estimezi că putem ajunge la Cavernă, cu şase MR lucrând la acelaşi puţ? o întrebă el, scărpinându-se în creştet, pentru ca, o secundă mai târziu, să rostească răspunsul odată cu ea:

— ...Două zile, două zile şi jumătate.

— O sută şi ceva de ore, dacă nu întâmpinăm vreo problemă.

— OK. Atunci ocupă-te de reprogramarea activităţii şi... Ella, vreau să îmi aduci cărămida aia aici, să o văd cu ochii mei cât mai curând!

— Şi eu!

☆

MR era un colos de vreo doi metri şi jumătate înălţime. Îşi putea modifica forma bipedă adoptată când se găsea în preajma fiinţelor umane, în orice altă configuraţie solicitată de activitatea pe care o avea de desfăşurat. Tocmai de aceea, majoritatea oamenilor îl porecliseră „Transformer", cu trimitere directă la seria de filme SF care incitase imaginaţia multor copii, de-a lungul a mai bine de o jumătate de veac. Designul său modular fusese adoptat după o poveste interesantă, devenită şi ea istorie: se spunea că şeful echipei de proiectare de la LMC*, presat de timp pentru că oamenii săi nu ajungeau la un rezultat concludent, ajunsese într-o seară acasă foarte abătut şi, după ce copiii săi îl întrebaseră ce are, le mărturisise că nu ştiau care putea fi cea mai potrivită formă pentru roboţii minieri solicitaţi de LMC, meniţi să facă o mulţime de activităţi distincte. Iar puştii veniseră cu jocurile lor Lego, le răsturnaseră pe masa din

* *Lunar Mining Corporation* – Corporaţia de Minerit Lunar (n.a.)

bucătărie și se apucaseră să asambleze tot felul de mașinării, așa cum le povestea tatăl lor. Acesta îi luase a doua zi la birou și îi pusese să repete experiența în fața întregii echipe de ingineri. După trei săptămâni, rezultatul fusese robotul minier multiscop, care se putea monta singur dintr-un număr de 11.253 de piese, capabil să-și schimbe forma în funcție de activitatea pe care o avea de desfășurat, potrivit programului primit.

Acum, mașinăria luase formă umanoidă și se îndrepta încet, pe picioarele sale butucănoase, spre grupul de trei cercetători care îl așteptau, echipați în costumele de exterior, cu căștile pe cap și *life-pack*-urile în spate, la intrarea în hangarul principal al Stației Doi.

Dieter, Ella și Bob păstraseră secretul descoperirii cărămizii de granit, pe care MR le-o aducea acum, îndreptându-se cu mers egal către ei.

— Vine de parcă se duce! exclamă femeia, nerăbdătoare.

— Hmm! șopti șeful bazei în cască. Bun așa, Ella! O să vorbesc cu programatorii să umble un pic la algoritmul vitezei de deplasare a roboților, să o facă adaptativă. N-ar strica un pic de eficiență și din punct de vedere al timpilor morți ai acestora...

Și iarăși se așternu liniștea în inter-com-ul costumelor de exterior, vreme de aproape trei minute, cât dură veșnicia în care MR 8 parcurse distanța până la ei. Se opri, întinse un braț și deschise cutia pe care o ținea între degetele lui metalice. Lumina celor trei lămpi puternice de pe căștile oamenilor se fixă avidă pe bucata de granit. Cenușiu-pestriță, cu unghiuri și colțuri perfect drepte, mare și, cu siguranță, grea. Dar ceea ce le făcu inimile cercetătorilor să bată mai tare fu simbolul încrustat în piatră, care trona fix în centrul feței superioare a artefactului: două aripi larg deschise care porneau, într-un unghi de 45 de grade, dintr-un soare ale cărei raze se pierdeau, din ce în ce mai fine, în suprafața bine șlefuită a granitului.

— Să fiu al naibii! fu singura reacție care se făcu auzită. Ieșise din gura lui Bob, la fel de uluit ca și ceilalți doi colegi ai săi.

☆

Trase adânc aer în piept, ca să-și liniștească bătăile inimii. Tocmai realizase că ea era primul om care avea privilegiul de a păși într-un habitaclu construit de alte ființe, pe un alt corp ceresc, și doar lucrul acesta, de unul singur, era menit să îi facă pulsul să crească.

Robotul minier lumina drumul cu spotul său puternic, alunecând cu ușurință pe picioarele-i șenilate prin culoarul săpat chiar de el, care se lărgea vizibil, zece metri mai în față. În spatele ei, Dieter și Bob o urmau tăcuți, la fel de pătrunși de unicitatea momentului. Parcurseră distanța cu pași egali, ca într-o procesiune ceremonioasă care solicita o stare înălțătoare de spirit. Și robotul se opri. Se trase ușor într-o parte și îi făcu loc femeii să treacă pe lângă el, luminând în continuare caverna.

Ella mai făcu doi pași. Privi vrăjită tabloul care i se înfățișa, copleșitor, înainte-i. Spotul intens al reflectorului robotului dezvăluia pentru prima dată oamenilor vestigiile unui oraș. Un oraș întreg, care se întindea mult mai departe decât reușea să bată raza puternică de lumină a mașinăriei. Clădiri de unul până la patru etaje, din piatră cenușie, acoperite cu olane cenușii, străzi largi ori înguste, curți cu alei deschise, în mijlocul cărora răsăreau copaci și arbuști desfrunziți, la fel de cenușii, înghețați într-un timp pe care femeia îl identifică dintr-odată în memoria ei: întregul tablou părea o copie fidelă a orașului antic încremenit pe vecie sub valurile ucigașe de cenușă ale erupției Vezuviului, în anul 79 al Erei Moderne. Căută instinctiv din priviri cadavrele acoperite de lavă ale locuitorilor străvechii cetăți romane, dar nu zări nimic de acest fel.

— E... incredibil! auzi în căști șoapta lui Schiller.

— Parcă ar fi Pompeiul?! veni replica lui Bob, care mai făcu un pas înainte și se opri în spatele Ellei.

Minute lungi, cei trei oameni, înveșmântați în costumele lor albe, prăfuite, nu se clintiră din gura tunelului. MR 8 și ceilalți roboți minieri îl săpaseră într-un plan înclinat destul de lin, astfel încât, acum, drumul lor se continua firesc cu un altul, as-

faltat cu piatră gri-pestriță, ce se deschidea în fața pământenilor între două șiruri de case cubice, cu un singur nivel, surprinse în nemișcarea veșniciei. Praful fin care acoperea totul părea un lințoliu cenușiu înveşmântând peisajul ca într-o sculptură suprarealistă de Ron Mueck. Frumusețea stranie a orașului încremenit nu reuși, însă, să îi șteargă Ellei din suflet senzația de deșertăciune, acea tristețe adâncă pe care o resimțea mereu în preajma ruinelor. Indiferent cât de departe ar fi ajuns o civilizație a oamenilor, tot ce rămânea după ea, străbătând timpul, erau vestigiile din piatră. Doar piatra părea să fie veșnică în Univers...

— Ella... – auzi șoapta șefului Stației Doi. Am pornit înregistrarea, să știi. Așa că, te rog, fă onorurile și fii prima care păşeşte pe străzile celei dintâi aşezări descoperite de om în afara Pământului!

Inspiră adânc, porni și ea camera atașată costumului, apăsând pe afișajul de la încheietura mănușii drepte și făcu primul pas în lumea de sub Lună. Talpa grea păru că se afundă cu încetinitorul în stratul subțire de praf selenar și resturi de rocă rezultate în urma excavației roboților minieri. Îl făcu pe al doilea, apoi pe al treilea, după care întoarse capul și își privi companionii, chemându-i printr-un gest să o urmeze. Prin viziera căștilor, chipurile celor doi bărbați păreau transfigurate de emoție şi realiză că şi ea arăta la fel de impresionată.

Dădu cu piciorul peste ceva și se opri. Se aplecă și ridică de jos, cu degetele înmănușate, o bucată de granit prăfuit. O șterse cu muchia palmei. Era un sfert dintr-o cărămidă identică celei descoperite de robot. Și pe o față, imprimat în materialul dur, văzu o parte din simbolul misterios: o jumătate de aripă deschisă, pornind dintr-un soare rotund.

Bob trecu pe lângă ea și o luă înainte, cu pași mari și apăsați. Observase, la nici douăzeci de metri depărtare, o clădire mai înaltă, al cărei colț și o parte din tavan erau prăbușite. Spoturile de lumină de pe costumele lor baleiau peste tot, oriunde ochii avizi de cunoaștere căutau să identifice simboluri cunoscute,

ceva de care să se agațe, cu care să facă legătura. Și Ella realiză că în afară de praful cenușiu atotstăpânitor și de vastitatea construcției subterane, arhitectura așezării nu o uimea cu nimic. Părea a fi, pur și simplu, un oraș roman din perioada de început a Imperiului, cu clădiri pătrățoase cu acoperișuri joase, cu curți interioare vaste neîmprejmuite de garduri, în care încă mai tronau, semețe, cișmele și bănci de piatră, lângă trunchiurile pietrificate ale unor copaci cândva falnici.

Bob ajunsese la ruine și le făcea semn, tăcut, cu o mână în care ținea ceva. Se îndreptară amândoi spre el, continuând să înregistreze totul. Uriașul inginer le arătă o cărămidă de granit, cu simbolul acela misterios imprimat pe o față. O aruncă și ridică alta. O șterse de praf și simbolul soarelui cu aripi se arătă din nou.

— E peste tot! zise el. Pe orice cărămidă. Ca o ștanță sau ceva de genul.,. Semnul ăsta e cheia!

— Din câte îmi amintesc, zise Ella, pare a fi ceva legat de străvechiul simbol al Soarelui cu Aripi egiptean. Dar acela era cu totul altfel, cu aripile întinse în lateral, în unghi de nouăzeci de grade. Același simbol era folosit și în vechile civilizații persane și mesopotamiene...

— Și ce înseamnă? întrebă Schiller, îndreptându-se spre poarta curții clădirii prăbușite, aflată la numai câțiva metri depărtare.

— La egipteni era legat de suflet și de nemurirea acestuia, dar reprezenta și eterna dominație a Soarelui asupra lumii pământene. Voi căuta detalii când revenim pe Stație.

Dieter Schiller intrase deja în curte și cei doi îl urmară. Mulțumită farului puternic al robotului minier, care se deplasa silențios în urma lor, nu erau nevoiți să observe doar porțiunile mici luminate de spoturile de pe căștile lor, ci o arie vastă a curții în care se aflau. Cu toate acestea, umbrele erau întunecate și cenușiul peisajului, de-a dreptul dezolant. Pe aleea care ducea spre intrarea în casă, un copac gros se rupsese de la jumătate și căzuse, blocând drumul. Schiller îl încălecă fără nicio ezitare și trecu mai departe.

— S-a pietrificat, îl auzi pe Bob în căști. Lemnul se transformă în piatră în milioane de ani...

— Unde e umezeală, da, răspunse șeful Stației, fără să se întoarcă. Aici, însă, într-o atmosferă uscată și cu diferențele uriașe de temperatură, procesul s-a petrecut, cu siguranță, mult mai repede.

Și încă vorbind, dispăru prin deschizătura largă, înaltă de aproape trei metri, unde cândva trebuie să fi fost ușa. Ella și Bob se grăbiră să-l ajungă din urmă.

Odaia ce li se înfățișă privirilor era imensă, înaltă de aproape patru metri, cu câte două ferestre largi de-o parte și de alta, dar înăuntru nu se afla nimic, în afară de cărămizile din peretele prăbușit și olanele tavanului dărâmat la colțul dinspre stradă. Pereții păreau trași la linie, cărămizile de granit fiind atât de bine îmbinate una de cealaltă încât nu putură identifica nicio protuberanță.

— Mă așteptam la altceva... – șopti Schiller. Hai să vedem alta!

Părăsiră casa prăbușită și o luară în jos pe stradă, către centru, inspectând alte trei clădiri, ultima cu etaj. Toate erau la fel de goale. Nicio piesă de mobilier, niciun șemineu sau sobă de încălzit, niciun fel de baie ori de bucătărie, cum ar fi trebuit să aibă locuințele din epoca romană. Numai odăi goale, înalte de patru metri, cu ferestre largi ce dădeau în curțile interioare sau în stradă. Doar în ultima clădire vizitată, cea cu etaj, descoperiră o scară interioară care le captă atenția: avea trepte de cincizeci de centimetri înălțime, pe care cu greu izbutiră să le urce până la etaj, semn că ființele care locuiseră acolo fuseseră mult mai înalte decât oamenii.

— Când vreți să anunțăm descoperirea? întrebă femeia, odată reveniți în stradă.

— Deocamdată, Ella dragă – răspunse șeful Stației – aș vrea să aflu cum a ajuns orașul ăsta antic aici, pe Lună, și mai ales cine naiba au fost locuitorii lui!? Odată pornit tăvălugul pe Pământ, nu-l vom mai putea opri și mă tem că planul vostru, cu hotelul de lux din Caverna, se va amâna ani buni de-aici înainte...

— Da, dar cel puțin doamna arhitect n-o să mai fie nevoită să construiască un oraș întreg de la zero! replică Bob și râse ca de-o glumă bună.

☆

Bătrânul profesor își puse ochelarii, cu degete tremurânde. Aplecă încet capul și privi imaginea care i se înfățișa pe ecranul tabletei. O mări, folosind degetul mare și arătătorul. Ochii săi sclipiră dintr-odată mai intens.

— Și unde zici că ați găsit-o?!

Dieter Schiller surâse, în iconița din dreapta-sus a ecranului, înainte de a-i da pentru a treia oară informația bătrânului:

— Pe Lună, Her Professor!...

— Măi să fie! Cum drăcia dracului una ca asta?!

— Da, Her Professor, așa am zis și noi! îi ținu isonul Schiller. Ideea e că, indiferent în ce baze de date am căutat, tot n-am identificat cu precizie originea acestui simbol. Și tocmai de aceea ne-am permis să apelăm la domnia voastră...

— Eu zic... – îngăimă bătrânul profesor, apoi tuși sec de câteva ori, în încercarea de a-și drege glasul – eu zic, și-o zic de un car de ani, dar nu-mi ia nimeni spusele în considerare, cum naiba să îl crezi pe un profesor senil de arheologie?, dar eu zic, dragul meu, eu zic din nou că semnul ăsta provine, fără niciun dubiu, din Atlantida! E simbolul Fiilor Soarelui!

Colțurile gurii șefului celei mai mari stații selenare căzură brusc. Ajunsese tot într-o fundătură, fir-ar să fie! Dar cel puțin încercase...

— Mulțumesc, Her Professor, răspunse politicos, pe un ton de încheiere a convorbirii.

— Nu mă crezi, așa-i? Nu mă crezi nici tu, Dieter, băiatule...

Schiller ridică încurcat din sprâncene, neștiind cum să răspundă într-o atare situație. Dar bătrânul său profesor clătină din cap dintr-o parte în alta și continuă:

— Știu că niciodată n-am venit cu dovezi concludente pentru a-mi demonstra teoria, dragul meu, dar acum le-ai desco-

perit tu pentru mine! De-acum, pot să mor împăcat că am avut dreptate...

— Dar este...

— Imposibil? îi luă vorba din gură bătrânul. Am mai auzit asta. De un milion de ori am mai auzit-o. Toți nebunii din lumea asta la fel de nebună a cercetării științifice o aud, știi prea bine. Însă toate indiciile mi-au spus că Atlantida a existat și nu numai că a existat, dar a și fost cea mai avansată civilizație umană care a trăit vreodată pe Pământ. Iar acum, acum, în sfârșit, dragul meu student, realizez că toată viața mea am căutat-o unde nu trebuia. Căci Atlantida nu s-a scufundat, băiatule, ea s-a înălțat la ceruri!

☆

Se scurseseră trei luni de la anunțul descoperirii anticului oraș selenar. Opinia publică fusese bulversată de veste și, ca de fiecare dată, unii țineau partea oamenilor de știință, încurajând cercetările pentru identificarea străvechii civilizații selenare, alții – cei mai mulți, de altfel! – alunecaseră pe panta teoriilor conspiraționiste și erau convinși că nu peste mult timp omenirea avea să fie rasă de pe fața Pământului de extratereștrii care urmau să se întoarcă în orașul de pe Lună. Și că, evident, umanitatea trebuia să se pregătească de un război galactic, iar asta... **ieri**, dacă se putea!

Și pentru că planurile inițiale fuseseră abandonate, Proiectul Caverna fiind militarizat, Ella Bella revenise pe Pământ, cu un sentiment de amărăciune în suflet și niciun plan de viitor. Încasase un venit compensatoriu care îi ajungea pentru cel puțin trei decenii și hotărâse, deocamdată, să se țină deoparte de zbuciumul vieții științifice. Avea de gând să-și trăiască pasiunile o vreme, să picteze, să viziteze marile muzee ale lumii, să citească lucrările pe care le tot amânase an după an, dar mai ales să se bucure de prietenele ei din copilărie.

Auzi claxonul mașinii din stradă. Se duse la fereastră, trase un pic perdeaua deoparte și privi afară. Decapotabila roșie a

Sillei era parcată în fața porții, dar prietena ei nu se dăduse jos de la volan. Butona ceva pe telefonul mobil, cu o pălărie mare de pai, galbenă, pe cap și o eșarfă roșie fluturându-i la gât. Bronzată și la fel de nonconformistă cum o știa. Ella surâse, înșfăcă geanta și micul troler, mai aruncă o ultimă privire prin apartament, stinse lumina și ieși. Se chinui cu trolerul pe scări și realiză de ce era atât de greu: conținea cărămida pe care o luase de pe Lună, să i-o arate lui Luca, fiul de 14 ani al Sillei. Îi promisese asta puștiului, încă înainte de a reveni pe Pământ, și obișnuia să se țină de cuvânt.

Drumul de aproape patru ore, de la Roma, de pe coasta de vest a Italiei, la Montincello, pe coasta estică, în zona Parcului Național Del Gorgano, fu condimentat cu toate amintirile din copilărie, dar mai ales din adolescența lor nebună, cu hohote de râs și lacrimi – și, evident, cu cel mai bun cappuccino din peninsulă, savurat în singura oprire de pe tot drumul, la micul restaurant Papa Blanco, din Foggia.

Ella reintră repede în atmosfera casei Sillei și imediat după ce-și făcu un duș revigorant, vru să coboare în livingul de la parter. Dar cum deschise ușa camerei, dădu nas în nas cu Luca, fiul gazdei.

— Unde e? făcu acesta, nerăbdător, cu ochii mari.

— Ce să fie? intră arhitecta în jocul lui, mimând inocența.

— Piatra extraterestră! Hai, Ella, nu mă mai fierbe-atâta!

Luca era ca și copilul ei, îl ținuse în brațe la botez, dar dezvoltase cu el mai curând o relație de prietenie strânsă și puștiul se comporta ca atare. Zâmbi ușor și se încruntă la afirmația lui.

— E sută la sută pământeană, Luca! Și nu te mai lăsa dus de nas de teoriile neghiobilor care n-au citit măcar o carte de știință în viața lor! Tu erai un copil pasionat de așa ceva, din câte îmi amintesc...

— Ok, ok... – bătu puștiul în retragere. Vreau s-o văd și, mai apoi, s-o studiez!

Ella îi făcu semn să intre în cameră, ascunzându-și surâsul declanșat de ultima afirmație a băiatului. Puse trolerul pe băn-

cuța din fața patului, îl deschise și scoase o cutie neagră, destul de mare și vizibil grea. La unul din capetele acesteia era un mecanism de securizare, cu cinci butoane mici, așezate în linie. Le apăsă într-o anumită ordine și capacul cutiei se deschise ușor, cu un pocnet sec.

Ochii lui Luca se măriră. Cărămida cenușie de granit, cu inscripția pe care o știa acum fiecare persoană de pe globul pământesc, ajunsese la el. Întinse mânuțele să o scoată din cutie, dar ezită.

— Hai, îl încurajă femeia. Nu-i niciun pericol.

Luca ridică încet cărămida, studiind-o cu priviri pline de încântare și cu inima bătându-i puternic în piept de emoție.

— Asta a fost... pe Lună!? exclamă el, întorcând bucata de granit pe toate părțile, parcă mângâind-o cu vârful degetelor.

— Da, îi răspunse Ella. Și mai sunt milioane acolo, sus!

— Pot s-o iau la mine în cameră să o studiez? Și... poți să vii și tu cu mine, să-mi povestești cum a fost pe Lună? Sau poate ai altă treabă...

— Vin, sigur că vin! îl liniști femeia.

Ieșiră. Parcurseră holul lung până la celălalt rând de scări și Luca intră alergând în odaia lui imensă, luminată din plin printr-o fereastră largă ce oferea o priveliște minunată a Mării Adriatice. Aceea fusese camera Sillei și multe nopți miraculoase petrecuse Ella acolo, în copilărie și adolescență, alături de mama băiatului.

Luca merse întins la biroul din colțul camerei și deschise calculatorul. Avea trei monitoare, unul imens, în centru, alte două, mai mici, pe lateralele acestuia. Și toate trei se aprinseră, înfățișându-i Ellei o imagine superbă a Lunii, văzută de pe o orbită joasă.

— Ce experimente științifice te-ai gândit să faci? intră ea în jocul copilului, observându-l cum scoate dintr-un raft al biroului o mulțime de fire și un osciloscop mai vechi.

Îi încurajase întotdeauna băiatului această latură, cu toate că mama lui dorea să-l facă muzician și îl chinuia de ani de zile

cu niște lecții de violoncel. Luca părea însă să se bucure, deopotrivă, de toate activitățile cu care intra în contact, cu aceeași pasiune și dorință de cunoaștere. Sorbea ca un burete informațiile și încă de mic Ella o îndemnase pe prietena ei să-i testeze în mod serios gradul de inteligență și să îl îndrume spre școlile special destinate copiilor geniali. Astfel de personalități precoce erau rare și omenirea pierduse multe șanse de a evolua necreându-le condiții de dezvoltare și studiu la adevărata lor capacitate.

— Vreau, în primul rând, să văd dacă prezintă activitate electrică, răspunse Luca. Apoi aș dori să iau o mostră cu burghiul și să o studiez la microscop...

— Să iei o... ce? izbucni Ella în râs.

Puștiul strânse din buze.

— Evident, dacă îmi dai voie. Dacă nu... o s-o încing un pic cu arzătorul, să văd la ce temperatură se...

— Hei! îl întrerupse arhitecta, pe un ton ferm. Dar tu n-ai și idei mai... noninvazive?

Fața lui Luca se pleoști. Lăsă capul în jos și nu răspunse.

— Hai să folosim osciloscopul, mai întâi, continuă femeia. Apoi vom scrijeli un pic, la un colț, pentru a observa granitul la microscop...

Luca aprobă și începu, fără tragere de inimă, să își pregătească experimentul. Dădu la o parte uriașa tabletă grafică pe care desena cu mare talent tot felul de personaje din desene animate și din jocuri, apoi așeză cărămida pe birou, în fața monitorului principal. Se apucă să atașeze senzorii pe bucata de granit și, curând, chipul i se destinse și interesul pentru cunoaștere îl acapară din nou.

Ella desfăcu firul lung al aparatului și apucă ștecherul. Se lăsă în genunchi, lângă prelungitorul cu cinci sloturi, de sub birou.

— Să-mi spui când să-l bag în priză.

— Poți să-l bagi, răspunse băiatul, conectând un cablu USB între osciloscop și calculator.

Ella se ridică în picioare și realiză că îl urmărește pe puști cu un interes tot mai crescut. Adică, chiar era curioasă să vadă ce rezultate putea obține micuțul, deși știa că pietrele aduse de pe Lună fuseseră cercetate în cele mai importante laboratoare ale lumii, de specialiști în mai toate domeniile științei. Copilul din ea, însă, se entuziasmase din nou la gândul că, cine știe?, poate cercetătorii omiseseră ceva și mintea unui băiețel de 14 ani era deschisă și spre alte abordări ale problemei.

Luca butonă ceva la tastatură și pe monitorul mare apăru grila unui osciloscop electronic. Dădu apoi drumul aparatului și începu să testeze variația tensiunii electrice și amplitudinea semnalelor. Pe ecran, o figură Lissajous juca încet, constant, indiferent de schimbarea parametrilor introduși de băiat prin butonarea osciloscopului.

— Mda, mormăi el după vreo două minute. Nu există întârziere între semnale și, oricum, acestea sunt foarte slabe. Probabil de la micile urme de cristal din granit. Deși am schimbat durata pulsului, timpul de creștere sau descreștere al acestuia nu ține cont de nivelul introdus... Oricum, vom vedea dacă există vreo diferență între granitul ăsta de pe Lună și unul de aici, de pe Pământ.

— Poftim? îndrăzni Ella să-i penetreze sanctuarul gândirii, curioasă.

Luca se duse la pat și scoase de sub el ceva învelit într-un prosop de baie. Era o bucată destul de mare de granit, de formă oarecum cubică, ce mai purta încă urme de pământ și mușchi pe o latură.

— De unde-ai luat asta? îl chestionă ea, strângând din buze ca să nu râdă.

La naiba, puștiul chiar avea gândire de cercetător!

— Din capătul străzii mari, de la sensul giratoriu. Acolo, drumul e pavat cu piatră cubică din granit. Am „împrumutat" și eu o mostră...

Desfăcu senzorii de pe cărămida lunară și îi atașă pietrei luate din asfalt. Repetă experimentul, în mod identic, și pe aceasta.

Apoi, după ce fu sigur că a făcut aceiași pași, scoase osciloscopul din priză, îi strânse firele și-l depozită la locul lui pe raftul biroului. Se așeză în fața calculatorului și deschise două ferestre, identice, cu cele două măsurători. Le porni în tandem, setă timpii de pornire la zero, puse coatele pe marginea biroului, își rezemă palmele în bărbie și își ațintă ochii în ecran.

Ellei îi venea să-l strângă în brațe văzându-l acolo, așa, micuț și atât de dornic de cunoaștere! În loc de asta, se trase în spate și se așeză cuminte pe marginea patului.

— E liniște... – zise ea.

— Poftim? întrebă Luca, fără să întoarcă privirea.

— M-ai întrebat cum e pe Lună. E liniște, foarte liniște. Și nemișcare. Și foarte cald când e soare. Și foarte frig când e întuneric.

— Cât de cald? Și cât de frig?

— Când Soarele luminează fața Lunii, temperatura poate ajunge chiar și la 130 de grade Celsius! Iar când dispare, solul se răcește până la minus 170 de grade Celsius!

— Wow!!! exclamă Luca.

— Da! Dacă nu am avea costumele de astronaut care să ne protejeze, am...

— Nu! o opri băiatul, întorcând capul spre ea. Am zis „Wow!" fiindcă am descoperit ceva aici!

Ella veni repede lângă el. Luca derulă datele înapoi și îi indică unde să se uite. La un moment dat, în primul grafic, liniile urcară brusc, într-un vârf care nu se produsese la piatra cubică luată din asfalt.

— Ce e asta, ce reprezintă? întrebă ea.

— Un puls de tensiune. E ceva în cărămida ta, care generează un câmp magnetic slab, explică puștiul. Poate fi un metal rar sau un cristal specific, care reacționează la undele emise pe o anumită frecvență. Hai, că mi-ai dat de lucru, mătușă Ella!

Femeia nu mai rezistă. Îl apucă strâns la pieptul ei și-l sărută pe creștet, cu iubire. Era prima oară când îi spunea „mătușă"!

— Vezi-ți de cercetări, atunci, dragule. Te las să aprofundezi fenomenul, dar să nu te-apuci să dai găuri în cărămida mea, da?

— Ok, fu de acord băiatul, surâzând înțelegător.
— Și dacă faci și alte descoperiri, vii și-mi spui, da?
— Da.
Îl ciufuli și ieși din camera lui.

☆

Bob o ascultă cu atenție, apoi îi spulberă vântul din pânze:
— N-aș vrea să-l dezamăgesc pe micuțul tău cercetător, dar se știe lucrul ăsta, Ella. Acele câmpuri magnetice slabe provin de la microcristalele pe care le conține granitul. Nu e nimic neobișnuit în asta. În funcție de cariera din care au fost extrase, unele eșantioane prezintă acest fenomen, altele nu. Cele de pe Lună au o grămadă de cuarț în ele...
— Of, și eu care speram să fi făcut Luca o descoperire! De două zile se zbate să facă nenorocita aia de cărămidă să-i vorbească în vreun fel...
— Nimeni n-a făcut nicio descoperire... în afară de noi. Singura descoperire e orașul antic și misterios din Cavernă. N-am mai multe informații acum, dar se pare că armata a decis, în cele din urmă, că nu e nimic acolo care să prezinte interes pentru ei, așa că... s-ar putea să ne cheme înapoi, la slujbele noastre selenare.
— Eu, una, nu mai vin, Bob! Să găsească pe altcineva, dacă vor să continue proiectul. Atâta vreme cât l-au îndepărtat pe Dieter așa cum l-au îndepărtat, pe mine, una, nu mă mai prind pe-acolo!
— Totuși, misiunea spre Europa e în grafic și Schiller e în cărți, la cel mai înalt nivel.
— Ai vorbit tu cu el? făcu Ella, curioasă.
— Mmm, nu, recunoscu Bob. Dar el e singurul care are puterea de a face asta și o știu și ei, Ella. Cei care iau deciziile, o știu! Echipa s-a unit în jurul lui Dieter și el va avea nevoie de tine, de mine, de noi toți, când i se va cere să mergem iar pe Lună...
De sus, din camera lui Luca, răsunară primele acorduri ale violoncelului, prin fereastra larg deschisă. Niște sunete grave,

adânci, care o făcură dintr-odată pe Ella să se cutremure scurt, simțind parcă răceala de moarte a nopții selenare trecându-i prin tot trupul.

— O să văd ce-o să fac, îi răspunse lui Bob, pe un ton lipsit de orice nuanță. Îți mulțumesc pentru informații și îți doresc spor în toate. Mi-a făcut plăcere să te aud din nou!

— Și mie, Ella! Ai grijă acolo...

— Și tu! La revedere!

Violoncelul continuă să se tânguiască adânc, din ce în ce mai grav. Ce naiba piesă alesese puștiul ăla? Era atât de sumbră, de dură, că-i inducea în tot trupul o stare de neliniște pe care cu greu o putea controla. Brusc, arcușul scoase un țipăt strident, deopotrivă cu glasul ascuțit al băiatului:

— Ellaaaaa! Vino repedeee!!!!

Se ridică val-vârtej din șezlongul în care ședea la umbră și urcă dintr-o suflare scările, până în odaia băiatului.

— Ce s-a întâmplat?!

— Privește-acolo!

Degetul arătător al puștiului îi indica ecranul cel mare al computerului. Pe el era afișată o fereastră dintr-un fișier Photoshop în care era desenată o formă fractalică ciudată, în nuanțe de negru și roșu aprins. Pornea din centru, un punct roșu intens, apoi se ramifica în cinci direcții principale, care, la rândul lor, se ramificau în alte cinci direcții... și tot așa, până la un nivel în care nu se mai distingea nimic cu ochiul liber. Ella nu înțelegea. Se întoarse spre băiat, care lăsase violoncelul rezemat de șifonierul de lângă pat și încă se uita cu ochi măriți de surpriză la desenul de pe ecran.

— Ce e asta? îl chestionă femeia.

— Cărămida ta! răspunse el.

— Poftim?!

Puștiul veni cu pași egali lângă birou, cu degetul arătător împungând aerul pe direcția cărămizii de pe Lună, care se odihnea, stingheră, pe tableta grafică a copilului.

— Tot nu pricep, Luca. Spune-mi odată, ce s-a întâmplat?!

— Am desenat, cu o oră în urmă, pe tableta asta. Apoi am pus cărămida pe ea și i-am făcut conturul cu stilusul... Între timp, mi-a sunat *reminder*-ul la telefon, să încep lecția de violoncel și am lăsat cărămida aici, unde-o vezi. Am cântat și, la un moment dat, când am ajuns la acordurile în do major, cele grave, cărămida ta a început să... deseneze asta! – și îndreptă degetul spre imaginea de pe ecran.

☆

Șuieratul jeturilor motoarelor de control a altitudinii ajungea până la ea ca de foarte departe. În vreme ce modulul aseleniza ușor, monitorul din fața ei îi captase toată atenția. Pe el era o imagine panoramică a orașului selenar ridicat de armată în perioada în care ei fuseseră retrași din proiect. Căpătase dimensiuni impresionante. Zona Stației Doi se extinsese pe kilometri întregi și Ella realiză, privind totul de sus, că așezările pământenilor înconjuraseră, practic, caverna atlantă, perforând din toate părțile căi de acces în orașul subteran.

Cu un an și jumătate în urmă, după ce fusese descoperit ceea ce primise numele de „Efectul Luca", oamenii de știință reușiseră să scoată la iveală secretul cărămizilor de granit și, mai ales, al orașului selenar. Cristalele de cuarț, aflate din plin în granitul utilizat de atlanți la construirea edificiului lor, se dovediseră a fi, de fapt, uriașe unități de stocare de date și volumul de informație descoperit în ele abia dacă fusese revelat în proporție de 10%. Povestea, intuită din fragmentele decodificate de cercetători, era de-a dreptul uluitoare. Atât de incredibilă, încât oamenii rămâseseră împărțiți în două tabere, la fel ca înainte: cei care o credeau fiindcă aveau încredere în oamenii de știință și cei care afirmau că e o minciună scornită pentru a acoperi adevărul potrivit căruia extratereștrii urmau să vină și să cucerească Pământul.

Așa cum afirmase bătrânul profesor Thomas Ahren, Atlantida nu se scufundase, ci se înălțase la ceruri. Numai că, în acele vremuri de demult, pentru că așa ceva era de neînchipuit pen-

tru celelalte neamuri care vieţuiau pe Terra, Platon şi Critias lăsaseră moştenire urmaşilor lor o altă teorie, cea care ajunsese până în zilele noastre: micul continent din mijlocul Atlanticului dispăruse în apele oceanului în numai o zi şi o noapte, valurile înghiţind odată pentru totdeauna pe cel mai elevat, avansat şi inteligent popor. Şi deşi o astfel de ipoteză avea o mulţime de hibe, istoricii adoptaseră concluzia cea mai logică: Atlantida şi falnicii atlanţi fuseseră înghiţiţi de ape.

Cu ochii minţii, Ella îl revăzu pe profesorul Ahren, mentorul lui Dieter Schiller, în ultimul său discurs public, în care dezvăluise adevărul despre Atlantida şi atlanţi. I se oferise această şansă de reabilitare în faţa întregii lumi, după ce toată viaţa lui fusese ostracizat din cauza ipotezelor sale, care sfidau bunul simţ. Iar el dezvăluise, în faţa a peste 300 de oameni, ceea ce reuşiseră să afle până atunci: atlanţii descoperiseră secretele cristalelor şi, prin intermediul acestora, realizaseră transferul unor uriaşe cantităţi de informaţie, pentru ca mai apoi, tot cu ajutorul lor, să descopere teleportarea.

— Au plecat cu toţii! declamase profesorul. Şi-au transformat oraşele în uriaşe nave spaţiale şi au părăsit Pământul. Fiii Soarelui au ales să îşi împlinească menirea şi să se împrăştie în tot Sistemul Solar!

Îl vedea şi acum pe bătrânul Ahren, în sala mare de conferinţe de la Johnson Space Center, din Houston, Texas, vorbind membrilor tuturor echipelor reunite participante la Proiectul Caverna.

— Aşa cum am scris şi în cărţile mele, Atlantida nu a fost, de fapt, un alt continent, cum îndeobşte se credea, ci o insulă mai mare. Cam cât Sardinia şi Sicilia la un loc. Era situată exact la intersecţia a trei mari plăci tectonice, cea Eurasiatică, cea Nord-Americană şi cea Africană. După cum ştiţi, acolo încă mai există nişte insuliţe, vreo nouă la număr, care formează acum arhipelagul Açores, pe care eu îl consider o rămăşiţă a Atlantidei. Lipsesc vestigiile atlante fiindcă, pur şi simplu, atlanţii au plecat cu tot cu insula lor şi decodificarea informaţiilor

din uriașa bibliotecă pe care ne-au lăsat-o pe Lună, ne spune și de ce au făcut-o. Fiindcă și-au dat seama că megavulcanul de sub ei va erupe și va cauza un cataclism care va rade aproape întreaga viață de pe Terra. Ceea ce avea să forțeze omenirea să mai parcurgă o dată calea către cunoaștere, vreme de încă zece milenii. Și, cum reușiseră să transfere materie și ființe vii de la un capăt la altul al insulei, au dus ideea mai departe și și-au pregătit, timp de o jumătate de mileniu, planul de salvare, atât al lor, cât și al umanității în ansamblul ei. Și-au reconstruit orașele, casele, totul, din granit cu un ridicat conținut de cuarț, astfel încât, atunci când a sosit momentul, și-au mutat întreaga civilizație pe câteva planete și sateliți din Sistemul Solar. În total, au existat șase nave-oraș care au fost – dacă pot spune așa... – rupte din trupul planetei la un moment bine ales, astfel încât enorma energie acumulată în adâncuri să nu erupă dintr-odată, pe un singur con vulcanic uriaș, ci să se disipeze de-a lungul riftului atlantic, pe o întindere suficientă încât erupția să nu mai reprezinte un pericol mortal pentru omenire. Evident, niște tsunami care au atins zonele de coastă ale mărilor și oceanelor au inundat vaste întinderi de uscat, lăsând umanității amintiri ale unor Potopuri, dar erupția n-a destabilizat cu totul axa Pământului, așa cum s-ar fi putut întâmpla, creând un cataclism la scară planetară. Navigatorii au constatat apoi că în timpul tragicului eveniment, Atlantida a fost înghițită de ape și... așa a rămas scris. Noi știm, acum, că cele șase nave-oraș au fost transmutate pe Lună, pe Marte, pe Ganimede, Calisto, Titan și... Europa. Răspunsul la întrebarea „De ce n-au rămas pe Pământ?" ni l-au dat tot ei: fiindcă ajunseseră la un înalt grad de dezvoltare, au ales să colonizeze Sistemul Solar și să pregătească, astfel, călătoria Omenirii în Galaxie. Pe fiecare dintre cele șase corpuri cerești pe care și-au stabilit bazele, au fost nevoiți, pentru a supraviețui, să se supună transformărilor solicitate de mediul ambiant. De aceea nu i-am descoperit, fizic, pe Lună, dar o parte dintre ei sunt acolo, în orașul din Cavernă. Și vă pot mărturisi, acum, că în

urmă cu doar două zile, după ce ne-au analizat vreme de mai bine de un an și jumătate nivelul de elevație moral-spirituală, au decis **să comunice** cu noi!

Emoția care cuprinsese sala în care se găseau peste 300 de oameni o impresionase până la lacrimi pe Ella. Când rumoarea se mai stinsese, profesorul Ahren se retrăsese în tăcere de la podium, în scaunul lui cu levitație magnetică, oferind tuturor chipul fericit al unui om care primise ceea ce, meritat, așteptase o viață întreagă.

Îi urmase la pupitru Dieter Schiller, care, la fel de emoționat, continuase seria de mărturisiri copleșitoare:

— Azi dimineață, doamnelor și domnilor, cu doar, iată, cinci ore și jumătate în urmă, jalenele mele ne-au vorbit! Sunt ei, sunt atlanții! Și au atât de multe să ne spună, încât nu știu dacă vreunul dintre noi va mai apuca să doarmă în următoarele săptămâni... De asemenea, de atunci am primit transmisii, pe diverse canale de comunicație, de pe Marte, Calisto și Ganimede. Până în acest moment, doar cei de pe Titan nu ne-au contactat... Dar n-au intrat zilele-n sac!...

Modulul atinse solul lunar și se zgâlțâi ușor sub ea. Ella trase aer în piept și începu, cu gesturi mecanice, îndelung exersate, pregătirile de ieșire în exterior, aidoma celorlalți unsprezece coechipieri care veniseră cu ea pe Lună. Când trapa se deschise și păși afară, ochii îi poposiră pe superba imagine care se profila la linia orizontului lunar: muchia alb-albăstruie a atmosferei pământene apărea timid, prevestind un miraculos răsărit de Pământ...

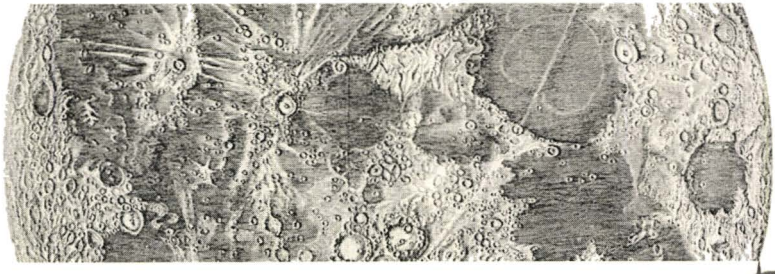

SUMAR

Editorial

1 – Lunaticii
Aurel Cărășel

Proză SF

6 – Zbor de înger deasupra Therrei
Aurel Cărășel

22 – Cursa
Boris Velimirovici

36 – Crimă sub clar de Pământ
Cristian Cârstoiu

53 – Mica sirenă vișinie
Florin Giurcă

73 – Incidentul Indira
Anamaria Borlan

126 – Amintirea măștii de cobalt
Florin Purluca

133 – Droid Roland
Daniel Timariu

146 – Caverna
Constantin D. Pavel

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul II, nr. 10/2020 ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**
Redactor-șef: **Aurel Cărășel**

Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu**

Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

ISSN 2668-1862
9 772668 185207

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025